

НОРА РОБЪРТС

Да
прескочиш
границите

НОРА РОБЪРТС ДА ПРЕСКОЧИШ ГРАНИЦИТЕ

Превод: Марта Арабаджиева

chitanka.info

Откакто се помнят, семействата Барън и Мърдок са във вражда — година след година, поколение след поколение.

От периферията на широкополата си шапка до върховете на прашните си ботуши Арън Мърдок е опасен и враждебен, а реши ли да действа, по-добре да не му се мотаеш пред очите.

И точно когато има намерение да приключи поредния имуществен спор със съседите, му се налага да се сблъска с най-красивата, най-сексапилната и най-твърдоглавата издънка на семейство Барън. Една жена, която на всичко казва не, но пък Арън твърдо е решил да промени това...

ПЪРВА ГЛАВА

Вятърът бръснеше бузите ѝ. Преминаваше през косите ѝ с едва доловим аромат на пролет и растеж. Джилиан изви лице да посрещне полъха, в израз колкото на предизвикателство, толкова и на признателност. Стройната кобила под нея напрегна мускули, за да препусне още по-бързо. Често язدهа — две свободни създания, докато слънцето не докоснеше хоризонта.

Копитата тъпчеха късата, остра трева, както и нацъфтелите тук-там диви цветя. Джилиан дори не обърна внимание на лютичетата, насочвайки се към пътеката. Тук земята бе спечена, кафява на цвят и обрамчена със сребърносив градински чай.

В тази груба, открита равнина не растяха дървета, но Джилиан не търсеше сянка. Тя препускаше покрай поле с жито, което белееше на слънцето, и се полюшваше от едва доловим вятрец. По-нататък се издигаше висока трева, акри трева, почти готова за първата коситба. Чу и разпозна песента на полска чучулига. Ала тя не беше фермер. Ако някой я бе определил като такава, Джилиан щеше да се засмее или наежи в зависимост от настроението.

Имаше посеви, защото реколтата бе необходима, както зеленчуковите лехи се садяха и гледаха. Като отглеждаш собствената си храна, се чувстваш по-независим. А според Джилиан нямаше нищо по-важно от това. Ако годината бе добра, оставаше достатъчно продукция, която докарваше по някой долар отгоре. А с тези няколко долара се купуваха още животни. Всичко опираше до животните.

Тя отглеждаше говеда — както дядо си, както и баща му преди това.

Земята се простираше докъдето поглед стига. Нейната земя. Хълмиста и богата. Никнеха акри жито, а отвъд тях се намираха равнините и пасищата, където пасеше добитъкът и конете. Днес тя нямаше намерение да обхожда загражденията, да брои животни или да забие нос в сметките в кабинета от кожа и дъб на дядо си.

Джилиан не бе отгледана в неравните, просторни равнини на Монтана. Не беше родена и на седлото. Бе израснала в Чикаго, защото баща ѝ бе предпочел медицината пред отглеждането на животни, изтока пред запада. Джилиан не го бе обвинявала както дядо ѝ — това бе въпрос на избор. Всеки имаше право да живее какъвто живот иска. Затова преди пет години, когато навърши дваисет години, бе дошла тук, при корените си.

На билото на хълма Джилиан спря кобилата. Оттук виждаше пасищата отвъд засетите поля, заградени с телена ограда, почти незабележима от това разстояние. Създаваше се илюзията за открито пространство, където животните можеха да се разхождат на воля. Някога е било така, замисли се тя, като отметна коса към гърба. Ако присвиеше очи, почти я виждаше — незаградена, свободна — както по времето, когато предшествениците ѝ са дошли да се установят тук. Бяха доведени от треската за злато, а земята ги бе задържала. Задържа и нея.

Злато, помисли си и поклати глава. На кого му трябва злато, когато в самото пространство се криеше безценно богатство? Предпочиташе ширналата се земя с уединените планини и долини. Ако прадедите ѝ бяха продължили по на запад към високите планини, щяха да превиват гръб в златоносните потоци или в мините. Може би щяха да се заселят там, да откриват самородно злато и да вадят златен прах, но никога нямаше да открият нищо по-скъпо от това. От първия момент Джилиан бе разбрала стойността на земята и привлекателната ѝ сила.

Тогава бе десет годишна. По покана на дядо си — по заповед на дядо си, поправи се тя с глупава усмивка — двамата с брат ѝ Марк заминаха на запад за Утопия. Марк, разбира се, вече бе ходил там. Той беше на шестнайсет, тих и способен като баща им. И не проявяваше по-голям интерес към земеделските занимания от баща си.

Първата среща с ранчото не я изненада, макар да не бе това, което много деца, изложени на дългогодишното влияние на уестърните, биха очаквали. Беше просторно и някак си подредено. Оградени площадки за разходка на конете, конюшни, обори и очарованието на стабилната къща. Едва десетгодишна, Джилиан бе разбрала, че не е създадена за чикагските улици и тротоари, а за това

открито небе и безкрайна земя. Макар и само на десет, вече бе преживяла първата си любов от пръв поглед.

Ала с дядо ѝ не се харесаха от пръв поглед. Той беше корав, врял и кипял в житейски битки, властен старец. Ранчото и стадото бяха животът му. Нямаше ни най-малка представа какво, да прави с източеното момиче, което по случайност бе дъщеря на сина му. Дни наред се оглеждаха подозрително, докато той не направи грешката да пусне някаква саркастична забележка за баща ѝ, предпочел хапчетата и спринцовките. Джилиан кипваше бързо и веднага скочи в защита на баща си. Всичко приключи с крясъци един срещу друг, Джилиан бе зачервена и не се разплака, дори и след като я заплашиха с каиша за точене на бръснача.

Накрая се разделиха със смесени чувства на взаимно уважение и неприязън. След това за рождения ѝ ден ѝ изпрати правена по поръчка жълтеникавокафява каубойска шапка. И така започна всичко...

Може би се заобичаха така силно, защото не бързаха в чувствата си. По време на редките си гостувания, докато тя растеше, той неусетно я научи на всичко — как да познава времето по миризмата във въздуха и промените в небето, как да изроди тръгнало с краката напред теле, как да обхожда оградите или да се грижи за биче. Викаше му Клей, защото бяха приятели. А когато за пръв и последен път се опита да дъвче тютюн, той държа главата ѝ, докато повръщаше. Не ѝ чете конско.

Щом зрението му отслабна, Джилиан се зае със счетоводството. Никога не стана въпрос за това — както никога не става въпрос и за това, че пристигането ѝ през лятото, когато навърши дваисет, ще е за постоянно. Когато болестта започна да го поваля, тя постепенно пое задълженията по ранчото, макар официално да не го бяха обсъждали.

След като умря, ранчото остана за нея. На Джилиан не ѝ бе нужно да чуе завещанието, за да го разбере. Клей знаеше, че тя ще остане. Изтокът бе останал зад гърба ѝ, а дори и да имаше спомени от там, които все още се бунтуваха в нея, тя ги погребва. Много по-лесно, отколкото бе погребала дядо си.

Тъгуваше за себе си и това я направи нетърпелива. Клей бе водил дълъг и труден живот, вършил бе каквото искаше и както го искаше. Болестта му то беше изтощила и ако бе продължила, щеше да му

донесе болка и унижение. Това щеше да му е неприятно, щеше да я наругае, ако я беше видял как плаче за него.

За Бога, момиче! За какво си пилееш времето? Не знаеш ли, че ранчото теб чака? Вземи няколко помощници да проверите загражденията на запад, преди животните да се разпилеят из цяла Монтана.

Да, помисли си с лека усмивка. Щеше да каже нещо подобно, щеше да я понаругае и да ѝ обърне сърдито гръб. Разбира се, тя щеше да отвърне на ругатните.

— Досаден стар мечок — измърмори си тя. — Ще превърна Утопия в най-доброто ранчо в Монтана напук на теб. — С усмивка обърна поглед към небето. — Само гледай!

Кобилата долови промяната в настроението ѝ и започна нетърпеливо да танцува, като мятеше глава.

— Добре, Далила. — Джилиан се наведе да потупа кадифения врат. — Целият следобед е пред нас. — С умело движение обърна кобилата и я подкара в плавен галоп.

Не разполагаше с много подобни свободни моменти, затова ги ценеше. Както стояха нещата, Джилиан знаеше, че си ги е откраднала. Това ги правеше още по-сладки. Ако утре трябваше да работи осемнайсет часа, за да ги компенсира, щеше да го направи, без да се оплаква. Дори и счетоводството, помисли си с въздишка. Макар да трябваше да нагледа болната юница, а проклетият джип се бе развалил за трети път този месец. И оградата по междата. Междата с Мърдок, помисли си намръщено.

Враждата между семействата Барън и Мърдок датираше от 1900-а година, когато Ноа Барън, прадядо ѝ, бе пристигнал в югоизточна Монтана. Бе възнамерявал да продължи нататък, към планините и златото, но бе останал. Семейство Мърдок вече бе там с обширното си и богато ранчо. Смятали Барън за селяни, натрапници, обречени да се провалят или да бъдат изгонени. Джилиан стисна зъби, като си спомни разказите на дядо си — срязани телени заграждения, откраднат добитък, съсипани реколти.

Но Барън бяха останали, оцелели и успели. Не, не разполагаха с толкова земя, колкото Мърдок, нито с толкова пари, но знаеха как най-добре да се възползват от това, което имат. Ако дядо ѝ бе открил нефт както Мърдок, помисли си усмихната Джилиан, също щяха да могат да

си позволят да отглеждат чистокръвен добитък. Това беше въпрос на късмет, не на умения.

Каза си, че расовите животни не я интересуват. Нека кланът Мърдок си развива наградите от спечелените състезания и да си приказват за подобряване на породата. Тя щеше да си отглежда хърфърдските и късорогите говеда и да взима най-добрата цена за тях на борсата. Говеждото на Барън бе първокачествено и всички го знаеха.

Кога за последно някой от великите и силни Мърдок бе обхождал километрите заграждения и се бе потил под слънцето, докато проверява няма ли скъсано? Кога за последно някой от тях бе ял прахоляка при пътуване? Джилиан със сигурност знаеше, че Пол Дж. Мърдок, връстник на дядо й, от повече от една година не си бе правил труда да обхожда загражденията или да подкарва животните.

Засмя се рязко и подигравателно. Те си знаеха само цифрите в счетоводните книги и политиканството. Когато свърши, Утопия ще направи „Двете М“ да изглежда като ранчо на аматьори.

Тази мисъл повдигна настроението й и бръчката между веждите й изчезна. Днес няма да мисли за семейство Мърдок, в противен случай непосилната работа заплашваше да започне, преди слънцето утре да изгрее. Ще мисли единствено за сладостта на откраднатите часове, за богатото ухание на пролетта и безкрайната непроменлива синева на небето.

Джилиан добре познаваше пътеката. Вървеше по най-западната граница на земята си. Прекалено твърда за рало, твърде упорита за пасища, бе оставена на мира. Винаги идваше точно тук, когато търсеше самота и вълнение. Никой друг не минаваше насам, нито от собственото й ранчо, нито от това на Мърдок, което беше в съседство. Дори и оградата, която бележеше междата, още преди години бе паднала и вече бе забравена. Никой не се интересуваше от малкото парче непотребна земя, освен нея и тъкмо за това я обичаше още повече.

Бяха израснали няколко дървета, а памукът и трепетликата започваха да зеленее. През тропота на копитата чу как скрито наблизко коприварче запя. Можеше да има койоти, много вероятно и гърмящи змии. Джилиан не бе въодушевена от идеята. Отзад на седлото бе вързала смазана и заредена пушка.

Кобилата надуши водата от езерото и Джилиан я остави да пийне. Мисълта да свали потните си дрехи и да се гмурне много ѝ се понрави. Пет минути в тази прозрачна, ледена вода ще са вълнуващо преживяване, а Далила може да си почине и да пийне, преди да поемат по дългия път обратно. Джилиан погледна блестящата вода, отслаби юздите и се отпусна. Дядо ѝ щеше да я наругае заради тази небрежност, но вече се бе замислила за рядкото удоволствие да се плъзне гола в студената вода, после да изсъхне на слънцето.

Но кобилата подуши още нещо. Внезапно се изправи на задни крака и така се метна, че първата мисъл на Джилиан бе за гърмяща змия. Докато се мъчеше да овладее Далила с едната си ръка, Джилиан протегна другата назад към пушката. Преди да успее да си поеме дъх, вече летеше във въздуха. Имаше време само за една приглушена ругатня, докато се приземи със задника напред в езерцето. Ала вече бе забелязала, че змията има крака.

Съскаща от яд и бясна, с мъка се изправи, отмести мократа коса от очите си, за да може да погледне мъжа, яхнал жълтеникав жребец. Далила нервно затанцува, докато той задържа на място лъскавия си кон.

И без да слиза на земята, личеше колко е висок. Косата му бе тъмна, гъста, чуплива и дълга под черната каубойска шапка, засенчваща скулестото, обветрено лице. Имаше прав, аристократичен нос, устата му бе добре оформена и сериозна. Но Джилиан не отдели време да се любува на начина, по който бе възседнал жребеца — с небрежно спокойствие, което излъчваше сигурност и власт. Видя обаче, че очите му са почти толкова черни, колкото и косата. Те се смееха.

Тя присви очи и процеди:

— Какво, по дяволите, правите на земята ми?

Натрапникът я изглежда мълчаливо, като само много бавна повдигна лявата си вежда. За разлика от Джилиан си направи труда да я огледа и да ѝ се полюбува. От водата огнената ѝ коса бе потъмняла до цвят на мед и бе прилепнала, с което подчертаваше деликатните кости и кожа с цвят на мед. Виждаше проблясващото зелено на очите ѝ, тъмно като нефрит и опасно като на котка. Устата ѝ, яростно стисната, имаше великолепно пълна, обещаваща долна устна, която се противопоставяше на твърдата, упорита брадичка.

Небрежно плъзна поглед надолу. Висока беше, помисли си, с не много повече извивки от момче. Но точно в този момент с мократа и прилепнала като втора кожа риза... Погледът му бавно се вдигна към нейния. Тя не се изчерви от проучването, макар да беше наясно за какво става въпрос. В очите ѝ нямаше притеснение, нито пък страх. Вместо това му отправи твърд поглед, който би попарил друг човек.

— Казах — започна Джилиан ниско и отсечено, — какво, по дяволите, правите на земята ми?

Вместо отговор той скочи от седлото — движението бе достатъчно гладко и пестеливо, за да ѝ покаже, че през по-голямата част от живота си го бе извършвал често. Пристъпи към нея със свободна, лека походка, която създаваше впечатление за авторитет. След това се усмихна. За миг лицето му се преобрази от опасно сексапилно в опасно чаровно. Усмивката му казваше: можеш да ми се довериш... засега. Протегна ѝ ръка.

— Госпожице.

Джилиан пое дълбоко въздух и отново издиша. Пренебрегна протегнатата ръка и сама се измъкна от водата. Вир-вода, измръзнала, но далеч не охладена, постави ръце на бедрата.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Дързост, помисли си той, като продължаваше да я изучава. Има доста от нея. Избухливост и — като видя как брадичката ѝ предизвикателно се повдигна — високомерие. Комбинацията му се понрави. Пъхна палци в джобовете си, пристъпи от крак на крак и си помисли колко жалко, че на яркото слънце ще изсъхне бързо.

— Това не е вашата земя — подхвана меко с лек намек на провлачен западен акцент. — Госпожице...

— Барън — отсече Джилиан. — А кой, по дяволите, сте вие да ми казвате, че земята не е моя?

Той докосна шапката си по-скоро с надменност, отколкото с уважение.

— Арън Мърдок. — Устните му се свиха, като чу съскащото ѝ издишване. — Междата минава точно оттук. — Погледна към върховете на ботушите си на сантиметри от нейните, сякаш виждаше начертана линия. Пресича езерцето по средата. — Върна погледа си към нейния — сериозна уста, усмихнати очи. Мисля, че се приземихте на моята страна.

Арън Мърдок, единствен син и наследник. Не трябваше ли да е в Билингс и да си играе с проклетите им нефтени находища? Намръщана, Джилиан реши, че не прилича на зализаното колежанче, което дядо ѝ бе описал. Но по-късно щеше да мисли върху това. В момента беше задължително да наложи мнението си и то безпрекословно.

— Ако съм се приземила във вашата част — отвърна му сурово, — то е, защото дебнете наоколо по този начин. — Тя посочи с палец към коня. Великолепно животно, помисли си с възхищение, което с мъка прикри.

— Бяхте отпуснали юздите — изтъкна ѝ кротко.

Истината само наля още масло в огъня.

— Миризмата му стресна Далила.

— Далила. — Лицето му за миг се озари от смях, докато той бутна назад шапката си и разгледа гладките, чисти извивки на кобилата. — И това ако не е съдба — прошепна той. — Самсон. — Като чу името си, жребецът пристъпи и потърка нос в рамото на Арън.

Джилиан потисна смеха си, но не успя да скрие малката трапчинка на бузата си.

— Не забравяйте каква е била съдбата на Самсон — отбеляза тя. — И го дръжте далеч от кобилата ми.

— Красиво животно — не се сдържа Арън. Докато галеше главата на коня си, очите му не се откъсваха от Джилиан. — Малко нервна, но добре сложена. Хубаво поколение ще даде.

Джилиан отново присви очи. Арън хареса блясъка им през гъстите, дълги ресници.

— Разплождането ѝ е моя грижа, Мърдок. — Тя тропна крака в земята, която пое водата, все още стичаща се от нея. — Какво правиш тук? Тук няма да намериш нефт.

Арън наклони глава.

— Не търсех нефт. Не търсех и жена. — Небрежно се протегна и отмести кичур от тежката ѝ коса. — Но си намерих.

Джилиан усети бързия натиск върху гръдния си кош, който я остави без дъх, и разбра за какво става въпрос. О, не! Веднъж бе допуснала това да се случи. Сведе поглед към дългите, загорели пръсти, които играеха с краищата на косата ѝ, после отново вдигна очи към лицето му.

— Едва ли искаш да загубиш ръката си — тихо промълви.

За момент пръстите му се стегнаха, сякаш обмисляше дали да приеме предизвикателството, което му бе отправила. После освободи косата ѝ също толкова небрежно, колкото я бе поел.

— Май си сприхава — спокойно отвърна Арън. — Но от друга страна, вие от семейство Барън, бързо се палите.

— Бързо се защитаваме — поправи го Джилиан, отстоявайки своето.

Изгледаха се за миг, и двамата изненадани, че опонентът им е толкова привлекателен. Стъпвай предпазливо. Заповедта мина през главите и на двамата, макар че и двамата обикновено се затрудняваха да я спазват.

— Съжалявам за стареца — каза най-накрая Арън. — Сигурно ти е бил... дядо?

Брадичката на Джилиан не се сведе, обаче Арън забеляза сянката, помрачила за малко очите ѝ.

— Да.

Обичала го е, помисли си с изненада Арън. От няколкото кратки срещи е Клей Барън той бе открил изключително непривлекателен мъж. Припомни си оскъдната информация, събрана оттук-оттам след връщането си в Двете М.

— Ти сигурно си момиченцето, което преди години идваше тук за лятото — отбеляза, като се опита да си спомни дали я е виждал преди. — От изток. — Ръката му поглади брадичката, малко твърда заради пропуснатото бръснене тази сутрин. — Казваш се Джил, нали?

— Джилиан — поправи го студено.

— Джилиан. — Бързата усмивка отново преобрази лицето му. — Повече ти подхожда.

— Госпожица Барън най-ми подхожда — отвърна, възненавидяла усмивката му.

Арън не си направи труда да отбележи съзнателната ѝ враждебност, а се остави на импулса отново да погледне устните ѝ. Не, не я беше виждал преди. Такива устни не се забравяха.

— Ако Гил Хейли движи работите в Утопия, сигурно добре се справя.

Тя настръхна. Той видя как гръбнакът ѝ се стегна.

— Аз движа работите в Утопия — заяви безизразно.

Ъгълчето на устата му се вдигна.

— Ти?

— Точно така, Мърдок, аз. Не съм била книжен плъх в Билингс през последните пет години. — Нещо проблесна в погледа му, но тя не му обърна внимание и задълба. — Утопия е моя, всеки сантиметър земя, всяко стръкче трева. Разликата е, че аз работя, вместо да се перча на панаира на щата, размахала наградите.

Заинтригуван, хвана ръцете ѝ, без да обръща внимание на протеста ѝ, обърна ги и разгледа дланите ѝ. Бяха нежни, но корави и сръчни. Прокара палец през редицата мазоли и почувства прилив на възхищение — и желание. Бяха му омръзнали поддържаните, безпомощни ръце в Билингс.

— Така, така — измърмори, все още стиснал ръцете ѝ и отново я погледна в очите.

Беше бясна, че пръстите му са така силни и без усилие задържаха нейните. Че пулсът ѝ бучеше в ушите. Коприварчето отново бе запяло, чуваше и приглушеното движение на опашките на спрелите коне.

Излъчваше приятен аромат на кожени дрехи и пот. Прекалено приятен. Ирисите му бяха обрамчени с кехлибарен пръстен, който подчертаваше дълбочината на кафявото. Един много тънък и светъл белег се спускаше по края на челюстта му. Човек не би го забелязал, освен ако не се вгледа много внимателно. Както не би забелязал и колко силни и жилави са ръцете му, докато не те хванат.

Джилиан бързо се отърси. Излишно бе да забелязва такива неща. Нямаше полза и да се вслушва в бученето в главата. Веднъж вече го бе правила и докъде я бе докарало? Навлажнен поглед, покорна и глупава. Бе много по-умна, отколкото преди пет години. Най-важното бе да не забравя кой е той — Мърдок. И коя е тя — Барън.

— Вече те предупредих за ръцете — тихо каза.

— Така е — съгласи се Арън, загледан в лицето ѝ. — Защо?

— Не обичам да ме докосват.

— Така ли? — Отново вдигна вежди, но не пусна китките ѝ. — Повечето живи същества обичат — стига да ги докосват както трябва. — Погледът му рязко се закова върху лицето ѝ, много пряк и проникателен. — Някой те е докосвал не както трябва, нали Джилиан?

Очите ѝ не трепнаха.

— Навлизаш в чужда територия, Мърдок.

Отново лекото накланяне на главата.

— Може би. Винаги можем отново да опънем телената ограда.

Знаеше, че много добре я бе разбрал. Този път той пусна ръцете й.

— Само си стой от твоята странал — посъветва го тя.

Мъжът нагласи шапката си, така че лицето му отново застана в сянка.

— А ако не го направя?

Повдигна брадичка.

— Тогава ще си имаш работа с мен.

Обърна му гръб, отиде до Далила и взе юздите. С мъка се въздържа да не прокара ръка по гърба на жълтеникавия жребец, все пак устоя. Без да поглежда Арън, с лекота се метна на седлото, после сложи мократа си шапка с плоска периферия. Сега беше доволна тя да го погледне отгоре.

В далеч по-добро настроение Джилиан се облегна на задната част на седлото. Коженото седло проскърца под нея, когато премести тежестта си. Ризата й бе почти изсъхнала на гърба.

— Приятно изкарване на ваканцията, Мърдок — му пожела с лека усмивка. — Да не се претовариш, докато си тук.

Той протегна ръка да погали шията на Далила.

— Наистина ще положи много усилия да последвам съвета ти, Джилиан.

Тя се приведе към него.

— Госпожица Барън.

Арън я изненада, като нахлупи шапката върху носа й.

— Джилиан ми харесва. — Грабна връзката на шапката, преди тя да успее да я вземе, после я изгледа продължително и особено. — Кълна се — прошепна й, — ухаеш така, че един мъж да затвори очи и да се потопи.

Стана й смешно. Джилиан си каза, че й е забавно, докато се преструваше, че не усеща забързания ритъм на сърцето си. Отмести ръката му от връзката на шапката си, пристегна я и се усмихна.

— Разочароваш ме. Очаквах по-изискан стил й гладък изказ от човек, прекарал толкова време в университета и големия град.

Пъхна ръце в задните си джобове и я погледна. Не можеше да откъсне поглед от слънчевите лъчи в очите ѝ, които не огряваха и най-дребната пращинка злато или сиво в това студено, дълбоко зелено. Очите бяха твърде упорити, за да допуснат някаква намеса, подхождаха ѝ.

— Ще се упражнявам — уведоми я Арън с едва доловима усмивка. — Следващия път ще се справя по-добре.

Тя се усмихна подигравателно и понечи да обърне коня.

— Няма да има следващ път.

Ръката му бе хванала здраво юздата, преди Джилиан да препусне обратно. Погледът, който ѝ хвърли, бе спокоен и леко развеселен.

— Изглеждаш по-умна, Джилиан. Ще имаме много следващи пъти, преди да приключим.

Не разбра как толкова бързо бе загубила предимството си, а само, че това е станало. Вирна брадичка.

— Май твърдо си решил да се простиш с ръката си, Мърдок.

Усмихна ѝ се спокойно, потупа врата на Далила, после се обърна към собствения си кон.

— До скоро, Джилиан.

Кипнала от гняв, тя изчака, да се метне на седлото. Далила плашливо запристъпва настрани, докато конете почти застанаха муцуна в муцуна.

— Стой си в своя имот — нареди Джилиан, след което смуши коня с пети. Пришпорената кобила се впусна напред.

Самсон метна глава и подскочи, докато и двамата проследиха как Джилиан се отдалечава на Далила.

— Още не — измърмори си Мърдок, като успокои коня си. — Но скоро. — Засмя се, после насочи коня в обратна посока. — Много скоро.

Джалиан се разтовари от голяма част от гнева и объркването си с помощта на скоростта и вятъра. Яздеше, както искаше кобилата — бързо. Може би и Далила имаше нужда да укроти кръвта си, помисли Джилиан кисело. И двамата мъжкар бяха неустойими. В случай, че жребецът беше собственост на друг, а не на Мърдок, щеше да намери начин да чифтоса Далила с него, независимо от таксата за разплод. Ако имаше някаква надежда да увеличи и подобри родословието на конете в Утопия, главният товар щеше да падне върху собствената ѝ кобила. А

в ранчото ѝ нямаше жребец, който да може да се сравнява със Самсон на Мърдок.

Жалко, че Арън Мърдок не беше зализаният, претенциозен, скучен бизнесмен, какъвто си го беше представяла. Такъв тип никога нямаше да накара кръвта ѝ да забучи. Жена в нейното положение не можеше да си позволи да признае подобно привличане, и то на съперник. Незабавно би я поставило в неблагоприятно положение, когато има нужда от всички козове, които може да получи.

Толкова неща зависеха от следващите шест месеца, ако искаше да разшири дейността си. О, ранчото можеше да продължи по този начин, да дава спокойна малка печалба, но тя искаше нещо по-голямо. Огънят на амбицията, предаден ѝ от дядо ѝ, не беше отслабнал с възрастта му. При нейната младост и енергичност и с тази изменчива жена, наречена късмет, можеше да превърне Утопия в империята, за която прадедите ѝ бяха мечтали.

Тя имаше и земята, и знанията. Притежаваше и уменията, и решимостта. Джилиан вече бе вложила свободните средства от наследството си обратно в ранчото. Беше платила авансовата вноска за малкия самолет, който дядо ѝ упорито отказваше да купи. Със самолета можеха за часове да контролират ранчото, да забелязват отклонения се добитък, да съобщават за разрушените заграждения. Макар все още да вярваше в необходимостта от сръчен каубой на кон, Джилиан разбираше красотата от смесването на новата технология със старата.

Пикапи и джипове обхождаха района наравно с конете. Можеха да използват радиостанция за свързка на далечни разстояния, а помощниците все още използваха ласо, носеха го на седлото или зад волана. Когато бе необходимо, завеждаха добитъка до хранилките, а телетата се прекарваха до оградените места за дамгосване, макар че желязото се сгорещяваше от газова горелка, а не от обикновен огън. Времената се бяха променили, но духът и етиката се бяха запазили.

Най-вече животновъдите, като всички останали хора, живеещи извън градовете, зависеха от две неща — небето и земята. Тъй като небето винаги криеше изненади, а земята често се обработваше трудно, те нямаха избор и можеха да се осланят единствено на себе си. Такава бе философията и на Джилиан.

С това наум смени посоката, без да променя темпото. Ще обходи междата с Мърдок и ще провери оградата в крайна сметка.

Препусна през откритото пасище, където едри хърфърдски крави с бели муцуни почти не вдигнаха поглед от пашата. Пролетната трева бе израснала гъста и сочна. Дочула ръмженето на двигател, спря. Почти по същия начин като кобилата и Джилиан подуши въздуха. Бензин. Жалко, че разваляше аромата на трева и животни. Философски обърна Далила в посока на звука и потегли.

Не беше трудно да забележи разбития пикап в хълмистия терен. Джилиан вдигна ръка за поздрав и тръгна към колата. Настроението отново се бе повишило, макар джинсите ѝ все още да бяха мокри, а ботушите — подгизнали. Тя смяташе Гил Хейли за един от малкото автентични каубои, останали не само в ранчото ѝ, но изобщо. Преди сто години той щеше да е доволен да обикаля района със седло, спален чувал и тютюн за дъвчене. Ако имаше тази възможност, и днес би се задоволил с това.

— Гил. — Джилиан спря Далила до прозореца на водача и му се усмихна.

— Тази сутрин изчезна. — Той я поздрави с дрезгав глас, който постоянно звучеше пресипнал. Не очакваше обяснение от нея, нито пък би му дала такова.

Джалиан кимна на двамата мъже с него, друга порода селскостопански помощници, които се отличаваха с тежките си работни обувки. Гил бе направил компромис с пикапа, защото така можеше да обхожда по-бързо петдесетте хиляди акра земя, отколкото на кон, но никога нямаше да се откаже от ботушите си.

— Някакви проблеми?

— Една глупава крава се бе заплела в телта по-надолу.

— Той предъвка тютюна в устата си, докато я гледаше с постоянно присвитите си очи. — Измъкнахме я, преди да направи някоя беля. Май трябва отново да поразчистим проклетите филизи, за да не съборят оградата.

Джалиан само кимна.

— Някой да е проверявал днес оградата в западния край?

Нямаше промяна в присвитите очи, които я изгледаха.

— Не.

— Тогава аз ще се заема с нея. — Джилиан се поколеба. Ако някой знаеше всички клюки, това бе Гил. — Преди около час случайно се сблъсках с Арън Мърдок — небрежно вметна. — Мислех, че е в Билингс.

— Не е.

Джалиан спокойно го изглежда.

— Това вече ми е ясно, Гил. Какво прави тук?

— Намерил си е ранчо.

Джалиан упорито запази самообладание.

— И това ми е ясно. Намерил си е също и нефтено поле — или по-скоро баща му.

— По-малката му сестра се омъжи за петролен магнат — уточни Гил. — Старецът се поразмърда и върна момчето тук, както си бе наумил.

— Искаш да кажеш... Джилиан присви очи. — Арън Мърдок живее в „Двете М“?

— Управлява ранчото — заяви Гил и умело се изплю. — Предполагам отношенията им са улегнали след скандала отпреди няколко години. Старият май гони седемдесетте, може и повече. Сигурно му се иска да седне и да се поотпусне.

— Значи го управлява — измърмори Джилиан. Все пак щеше да си има работа с Мърдок. Поне тя и старецът бяха успели да се държат настрана един от друг. Арън вече нахлу в това, което смяташе за частния си рай — макар да притежаваше половината. — И откога?

Гил не бързаше да отговори, подръпваше разсеяно побелелия мустак, който се спускаше над устните му — навик, който Джилиан обикновено намираще за смешен.

— Преди две седмици.

И вече се бе натъкнала на него. Е, пет години живя в пълно спокойствие, напомни си Джилиан. В район с такива широки пространства би трябвало да може да избягва един мъж без особени проблеми. Искаше да зададе и други въпроси, но можеха да почакаат, докато не останеше насаме с Гил.

— Ще проверя оградата — каза лаконично, обърна кобилата и потегли на запад.

Гил я изглежда с блясък в очите. Макар и да присвиваше очи, зрението му бе достатъчно остро да забележи мокрите ѝ дрехи. И

огъня в очите. Сблъскала се с Арън Мърдок значи. Покашля се, засмя се и запали пикапа. Имаше върху какво да се поразмисли човек.

— Гледай си пътя, синко — смъмри той младия помощник, извил врат да проследи Джилиан, която препускаше из пасището.

ВТОРА ГЛАВА

Денят започна преди изгрев-слънце. Трябваше да се хранят животни, да се събират яйца, да се доят крави. Въпреки машините пак си трябваше сръчна работна ръка. Джилиан бе свикнала да помага с ранните сутрешни задължения, никога не ѝ бе хрумвало да спре, макар вече да бе собственик на ранчото. Животът тук беше еднообразен и единствената промяна бе само в броя на животните, за които се грижеха, и времето, за което го вършеха.

Бе приятно хладно, когато Джилиан измина пътя от къщата до конюшната, но го бе правила и в случаи, когато въздухът бе толкова горещ и плътен, че сякаш лепнеше по кожата ѝ, или когато снегът покриваше върховете на ботушите. Нощта леко избледняваше, намек за цвят в небето на изток, но стопанският двор вече показваше признаци на живот. Долови аромата на печено месо и кафе, когато готвачката на ранчото започна да приготвя закуската.

Мъже и жени тихо пристъпиха към ежедневните си задължения, понякога изругаваха или се засмиваха. Тъй като всичките бяха преживели поредната зима в Монтана, се радваха на това меко пролетно утро. Пролетта твърде бързо отстъпваше пред лятната жегата и суша.

Джилиан пресече бетонената пътека и отвори яслата на Далила. Както винаги обслужваше първо нея, преди да премине към другите коне и едва тогава минаваше към млекодайните крави. Няколко мъже бяха там преди нея, отмерваха зърно и пълнеха, хранилките. Чуваха се чаткането на токовете на ботушите върху циментовия под и звънтенето на шпорите.

Някои от тях имаха собствени коне, но повечето използваха тези на Утопия. Всички имаха свои седла. Това бе ненарушимото правило на дядо ѝ.

Конюшната миришеше приятно на коне и сено и сладко зърно. Докато нахранят животните и ги изведат в оградените ливади, вече бе

почти съмнало. Джилиан автоматично пое към просторния бял обор, където кравите чакаха да ги издоят.

— Джилиан.

Тя спря, изчака Джо Карлсън, който отговаряше за пастирите, да прекоси двора на ранчото. Той нямаше държане и дрехи на каубой, просто защото не бе такъв. Движеше се с плавна, равна походка, която подхождаше на доста дръзката му красота. Първите лъчи си играеха със златото в къдравата му коса. Предпочиташе да изкара джипа, наместо коня, обичаше сухо вино, а не бира, но разбираше от добитък. Джилиан имаше нужда от него, ако искаше да постигне истински успех, а не да гледа отстрани индустрията за чистокръвни животни. Бе го назначила преди шест месеца, пряко недоволството на дядо си, и не съжаляваше.

— Добро утро, Джо.

— Джилиан — Той поклати глава, когато се приближи, после бутна назад сивкавата шапка, която бе изрядно чиста. — Кога ще престанеш да работиш по петнайсет часа на ден?

Тя се засмя и отново тръгна към обора, като нагоди дългата си забързана крачка към неговата.

— През август, когато ще трябва да работя по осемнайсет часа.

— Джилиан. — Постави ръка върху рамото ѝ, като я спря на входа на обора. Ръката му бе чиста и добре оформена, загоряла, но не загрубяла. По някаква причина ѝ напомни една по-здрава и силна ръка. Тя се намръщи към хоризонта. — Знаеш, че не е необходимо да се обвързваш с всички дейности в ранчото. Имаш достатъчно работници. Ако назначиш управител...

Това бе позната песен и Джилиан отговори както обикновено:

— Аз съм управителят — каза просто. — Не смятам ранчото за играчка или начин да получа данъчни облекчения, Джо. Преди да наема някого, който да поеме работата ми, ще го продам.

— Работиш твърде много.

— Притесняваш се твърде много — парира го, но се усмихна. — Оценявам го. Как е бикът?

Зъбите на Джо блеснаха, прави, равни и бели.

— Зъл, както обикновено, но оплоди всяка крава, която допуснахме в радиус от три метра от него. Голям красавец.

— Надявам се — измърмори Джилиан, като си спомни какво точно ѝ струваше чистокръвният хърфърдски бик. Но ако беше това, което Джо твърдеше, щеше да постави началото в подобряването на качеството на говеждото месо от Утопия.

— Почакай, докато започнат да се раждат телетата — посъветва я Джо, като бързо я стисна за рамото. — Искаш ли да дойдеш да го видиш?

— Може би по-късно. — Тя пристъпи към обора, после хвърли бърз поглед през рамо. — Бих искала да видя как този бик взима синята лента и побеждава съперника на Мърдок през юли. — Усмихна се бързо и наперено. — Как само бих искала!

Докато нахранят животните и Джилиан изгълта собствената си закуска, вече се бе напълно развиделило. Дългите часове и грижи би трябвало да заангажират мислите ѝ. Както винаги. Между притесненията за храната, надниците и оградите, не би трябвало да има място за мисли по Арън Мърдок. Ала имаше. Джилиан реши, че щом намери отговори на въпросите си, ще успее да го изкара от главата си. Затова по-добре да се постарее да ги получи. Тя извика Гил, преди да се е качил на пикапа си.

— Днес идвам с теб — му каза, като скочи на предната седалка.

Той вдигна рамена и изплю тютюна през прозореца.

— Както обичаш.

Джилиан се усмихна на поздрава му и бутна обратно шапката на главата си. Няколко гъсти червени къдрици паднаха върху челото ѝ.

— Как така не си се оженил, Гил? Такъв чаровник си.

Устните му потрепериха под посивелите мустаци.

— Не съм оставил да ме излъжат. — Запали двигателя и я изгледа през присвитите си очи. — Ами ти? Може и да си кльошава, но не си грозна.

Тя подпря обувия си в ботуш крак върху таблото.

— Предпочитам сама да управлявам живота си — отвърна му спокойно. — Мъжете все искат да ти нареждат какво и как да правиш.

— Жените нямат работа сами тук — упорито каза Гил, докато излизаше от двора на ранчото.

— А мъжете имат? — парира го Джилиан, като мързеливо оглеждаше върха на ботуша си.

— При мъжете е друго.

— По-добри ли са?

Той се поразмърда със съзнанието, че нагазва в дълбоки води.

— Различно е — настоя на своето той и стисна устни.

Джилиан се засмя и се облегна назад.

— Стар глупчо — му каза обичливо. — Разкажи ми за патърдията у Мърдок.

— Не беше само една. Те са твърдоглаво племе.

— Вече разбрах. Говоря за онази, преди Арън Мърдок да замине за Билингс.

— Хлапето се върна от колежа с много идеи. — Той се отнасяше презрително към образованието като човек, който смяташе, че най-доброто училище е практиката. — Може би някои не бяха лоши — призна той. — Винаги е бил умен и го биваше да язди.

— Нали затова е отишъл в колеж — сондира Джилиан. — Да възприеме идеи.

Гил изръмжа.

— Май на стареца му се стори, че момчето прекалено бързо иска да поеме работата. Носи се слух, че хлапето се съгласило да работи за баща си в продължение на три години, след което да поеме ранчото. Да го управлява.

Гил спря при оградата и Джилиан слезе да отвори вратата, изчака, докато той прекара колата, след което я затвори и заключи след себе си. Поредният сух ден, помисли си тя, хвърлила поглед към небето. Скоро ще имат нужда от дъжд. Един фазан изскочи от полето вдясно от нея и се стрелна в небето като цветна вихрушка. Долавяше се сладкият аромат на детелина.

— Е, и? — попита, когато отново скочи в пикапа.

— Трите години изминаха, а старецът не се оттегли. Не искаше да даде на момчето пълномощията, за които се бяха договорили. Бързо се палят тези Мърдок. — Той се усмихна, при което показва протезите си. — Момчето рипна и замина, каза, че ще започне свое ранчо.

— И аз бих направила същото — измърмори Джилиан. — Мърдок не е имал право да се отмята от думата си.

— Може би не. Но убеди сина си да отиде в Билингс, защото там имало проблем със счетоводството или нещо подобно. Никой не успя да разбере защо го направи, освен ако старецът не е предложил щедра компенсация.

Джилиан изсумтя. Пари, помисли си презрително. Ако Арън бе имал някаква смелост, щеше да вирне нос и да сложи начало на собствено ранчо. Вероятно не е успял да приеме мисълта да започне от нула. Ала си спомни лицето му, силата на ръката му. Нещо, помисли си объркана, не пасваше.

— Какво мислиш за него, Гил, като човек?

— За кого?

— За Арън Мърдок — отсече тя.

— Не мога да кажа нещо особено — поде бавно Гил, като разтърка лицето си с ръка, за да прикрие усмивката си. — Беше умно хлапе, много дръзко, като едно-две други, които познавах. — Изсмия се, когато Джилиан го погледна с присвити очи. — Но и не се боеше от работа. Докато дойде време да си пусне бакенбарди, момичетата вече чезнеха по него.

Гил сложи длан на сърцето си и издаде преувеличена въздишка. Джилиан енергично го удари с юмрук по ръката.

— Любовният му живот не ме интересува — започна тя, после веднага смени предавката. — Женил ли се е?

— Май реши, че жената ще му нарежда какво и как да прави — меко отвърна Гил.

Джилиан понечи да го наругае, после се засмя.

— Ти си хитър стар дявол, Гил Хейли. Погледни! — Стисна го за ръката. — Имаме телета.

Заедно излязоха от колата, за да отидат на пасището, започнаха да броят животните и се наслаждаваха на едно от първите истински пролетни удоволствия — новия живот.

— Сигурно са от новия бик. — Джилиан загледа как едно теленце безумно суче, докато майка му дреме на слънце.

— Да. — Гил още повече присви очи, за да огледа пасящото стадо и новото поколение. — Признавам, че Джо си знае работата — измърмори и потърка брадичка — Колко малки преброи?

— Десет и изглежда като че още двайсет крави всеки момент ще родят. — Намръщи се при цифрите. — Нямаше ли... — Джилиан прекъсна изречението, когато над отегченото мучене и шумолене се чу нов звук. — Насам — рече, макар Гил вече да бе тръгнал.

Откриха го паднало и изплашено до умиращата си майка. Бе на ден, най-много на два, прецени Джилиан, като притегли телето и

тихичко му затананика. Кравата лежеше в кръв и едва дишаше. Нещо с раждането се бе объркало. Нямаше нужда Гил да ѝ го казва. Кравата бе преживяла раждането, после бе изпъзляла по-настрани да умре.

Ако бяха взели самолета... мрачно помисли Джилиан, а Гил мълчаливо се върна до пикапа. Ако бяха взели самолета, някой щеше да я забележи отгоре и... Поклати глава и гушна телето. Това беше цената, напомни си. Не можеш да оплакваш всяка крава или кон, които загубиш през годината. Но когато видя как Гил се връща с пушката, го погледна с безпомощна мъка. После се обърна и отдалечи.

Цялата потръпна при звука на изстрела, после се насили да прогони слабостта. Все още с телето на ръце се върна при Гил.

— Ще трябва да повикаме няколко мъже по радиостанцията — каза ѝ. — Ние двамата няма да можем сами да я натоварим. — Хвана в ръце главата на телето и го изгледа. — Дано има стръв в себе си, иначе няма да оживее.

— Ще оживее — каза просто Джилиан. — Ще се погрижа за това. — Тръгна към пикала, като тихичко успокояваше новороденото в ръцете си.

В девет часа вечерта вече бе изтощена. Антилопа бе прекосила поле със сено и унищожила реколта от половин акър. Един от хората ѝ бе счупил ръката си, когато конят му се подплашил от змия. Бяха открили дупки в телта на три места по границата с Мърдок и няколко от кравите ѝ се бяха загубили. По-голямата част от деня мина в събиране на животните и поправка на оградата.

Всяка свободна минута, която Джилиан можа да открадне, бе посветена на осиротялото теле. Беше го настанила в топло, сухо отделение в обора и сама се бе заела с храненето му. Там посрещна края на деня с една запалена ниска лампа и миризмата и звука на животните около тях.

— Така, така. — Седеше с кръстосани крака върху прясното сено и галеше бялата малка муцуна на теленцето. — Вече се чувстваш по-добре. — То издаде пронизителен, треперещ звук, който я разсмя. — Да, бебчо, сега аз съм мама.

За нейно успокоение то без проблем прие биберона. Предните два пъти се наложи да го храни насила. Този път трябваше да стисне здраво бутилката, за да не я измъкне от ръката ѝ. Наваксва, помисли

си, като го галеше, докато суче. Животът не е лесен, но е единственият, с който разполагаме.

— Хубав Бебчо — измърмори, после се засмя, когато то се поклати и внезапно седна с разтворени задни крака, без да пуска биберона. — Хайде, бъди лаком — Джилиан наклони още повече бутилката. — Полага ти се. — Очите му не се откъсваха от нейните, докато поемаше храната си. — След няколко месеца ще си на пасището с останалите, ще ядеш трева и ще лудееш. Имам предчувствие за теб, Бебчо — каза замислено и го почеса зад ушите. — Ще имаш страхотен успех с госпожиците.

Когато започна да всмуква въздух, Джилиан издърпа биберона. Телето незабавно започна да дърпа джинсите ѝ.

— Глупчо, да не си коза — Джилиан леко го бутна, то се търкулна и легна, доволно, че го гали.

— Домашен любимец ли го правиш?

Тя рязко завъртя глава и се втренчи в Арън Мърдок. Както я гледаше, смехът в очите ѝ угасна.

— Какво правиш тук?

— Един от любимите ти въпроси — отбеляза той и пристъпи по-навътре. — Хубаво теле. — Клекна до нея.

Сандалово дърво и кожа. Джилиан долови лекия дъх и автоматично се отдръпна. Не искаше никакъв аромат да се промъква и да ѝ напомня за него, когато го няма.

— Пътят ли сбърка, Мърдок? — попита го сухо. — Това е моето ранчо.

Той бавно завъртя главата си, докато очите им се срещнаха. Арън не бе сигурен колко време е стоял да я гледа — изобщо не бе имал намерение да гледа. Може би всичко стана заради смеха — гърлен гаден звук, от който мъжката кожа настръхваше. Може би всичко стана заради това как блестеше косата ѝ — като огън на слабата светлина. А може и да бе заради нежността, която забеляза в очите ѝ, когато шепнеше на телето. В този поглед се таеше нещо, което изкара на повърхността недоловимо копнение. Всеки мъж искаше някоя жена да го гледа така — това да е първото нещо, като се събуди, последното нещо, преди да заспи. В очите ѝ вече нямаше нежност, а предизвикателство, непокорство. Това също раздвижи нещо в него,

нещо, което определи с по-голяма лекота. Желанието се разпознаваше толкова лесно.

— Не съм сбъркал пътя, Джилиан. Исках да поговоря с теб.

Вече не можеше да си позволи да се отдръпне от него, нито да му достави удоволствието да разбере колко ѝ се искаше. Остана, където си беше, и вирна брадичка.

— За какво?

Погледът му се плъзна по лицето ѝ. Прииска му се да не се бе задържал толкова дълго в Билингс.

— Разплод на коне — като за начало.

В очите ѝ се прокрадна вълнение, което я издаде, макар гласът ѝ да прозвуча небрежно и незаинтересовано.

— Разплод на коне ли?

— Твоята Далила. — Той небрежно зави кичур от косата ѝ около пръста си. Какъв таен женски номер правеше, за да е толкова мека, почуди се. — Моят Самсон. Твърде романтичен съм, за да подмина подобно съвпадение.

— Романтичен, как ли пък не. — Джилиан отблъсна ръката му, но само намери пръстите си, хванати в неговите.

— Ще се изненадаш — каза тихо Арън. Толкова тихо, че само опитното ухо би различило стоманената нотка. — Аз също мога да разпозная първокачествена кобилка, когато я видя. — Той се засмя, когато го стрелна с поглед. — Винаги ли си готова да се съпротивляваш, Джилиан?

— Винаги съм готова да говоря по работа, Мърдок — отвърна му тя. Не издавай нетърпението си. Джилиан добре помнеше наставленията на дядо си. Винаги дръж картите близо до тялото си. — Може и да се съглася да чифтосам Далила с твоя жребец, но първо искам да го видя още веднъж.

— Това е справедливо. Ела утре — в девет.

Бе готова веднага да приеме. От пет години бе в Монтана, а още не бе виждала стадата на Мърдок. И този жребец... Все пак бе обучена твърде добре.

— Ако успея. Времето преди обед е доста натоварено. — Но веднага се разсмя, защото телето, недоволно, че не му обръщат внимание, заблъска коляното ѝ с глава. — Вече си разглезен. — Тя охотно го погъделичка по коремчето.

— Прилича повече на кученце, отколкото на говедо — отбеляза Арън, но протегна ръка, за да го почеше между ушите. Тя се изненада колко нежни са пръстите му. — Как загуби майка си?

— Усложнения при раждането. — Джилиан се усмихна, когато телето заблиза горната част на дланта му. — Харесва те. Още е много малко и наивно.

Арън, развеселен, повдигна вежди.

— Както казах, трябва да се докосва правилно. — Плъзна слабата си ръка по главата на телето и замачка врата му. — Има една техника за успокояване на бебета, друга за обядване на коне и трета за опитомяване на жени.

— Опитомяване на жени? — Джилиан му изпрати дяволит поглед, който бе по-скоро изпълнен с добро настроение, отколкото с раздразнение. — Забележителен израз.

— И уместен в някои случаи.

Тя гледаше как телето, доволно и с пълно тумбаче, се сви да спи в сеното.

— Типично мъжко животно — отбеляза Джилиан, все още с усмивка на уста. — Ти, явно, си другото.

Забележката ѝ нямаше гняв, а по-скоро примирение.

— Възможно е — съгласи се той, — макар да не бих казал, че ти си типична.

Джилиан несъзнателно се отпусна и започна да го изучава.

— Май не го каза като комплимент.

— Не, беше наблюдение. Ти би изплюла комплиментата обратно в лицето ми.

Джилиан възторжено отметна назад глава и избухна в смях.

— Може да си всякакъв, Мърдок, но не си глупав. — Все още засмяна, се облегна на стената на обора, вдигна едното си коляно и го обгърна с ръце. За момента не искаше да си задава въпроса защо компанията му ѝ бе приятна.

— Имам си малко име. — Поради някаква игра на светлината тя падаше косо върху очите ѝ, подчертаваше ги, докато лицето ѝ остана в сянка. Той отново усети вълнението. — Хрумвало ли ти е да го използваш?

— Всъщност не. — Но това беше лъжа, осъзна тя. Вече мислеше за него като Арън. Големият проблем бе, че изобщо мисли за него. Но

отново се усмихна, чувстваше се твърде приятно, за да го прави на въпрос. — Бебчо заспа — измърмори.

Арън го погледна с усмивка. Дали ще продължава да го нарича Бебчо, когато стане бик, тежък няколкостотин килограма? Сигурно.

— Денят бе дълъг.

— М-м. — Тя протегна ръце към тавана и усети как мускулите ѝ се отпускат. Изтощението, с което се довлече до обора, се бе превърнало в доста приятна умора. — Никога не стига. Да имах още десет часа седмично, щях да успея.

С какво, почуди се той. Със себе си?

— Чувала ли си какво е претоварване, Джилиан?

— Амбиция — поправи го тя. Очите им отново се срещнаха и погледите — задържаха. — Не съм човек, който ще се задоволи с това, което му е дадено.

Гневът толкова бързо го завладя, че се вкопчи в сеното под себе си. Беше ясно, че има предвид ранчото на баща му и положението му там. Изражението му остана напълно спокойно, докато се бореше да не отвърне на нанесения удар.

— Всеки от нас прави какво трябва — отвърна спокойно Арън и изсипа сеното през пръстите си.

Тя се подразни, че той не се защити. Искаше да ѝ изтъкне причините си, извиненията си. Не би трябвало да те интересува, напомни си Джилиан. Той не би трябвало да те интересува. Не ме интересува, опита се да се увери с нещо опасно близко до паника. Разбира се, че е така. Изправи се и изтупа джинсите си.

— Трябва да оправя едни документи, преди да приключа.

Той също стана, по-бавно, така че бе твърде късно, когато тя разбра, че е притисната в ъгъла на обора.

— Няма ли поне да ми предложиш кафе, Джилиан?

Усети как напрежението обхваща тила ѝ, както и туптенето в гръдния си кош. Видя гнева в очите му и макар че се почуди как не го бе забелязвала досега, не това я притесни. А собственият ѝ накъсан пулс.

— Не — отвърна безизразно. — Няма.

Той пхна палците си в гайките на колана и лениво я изгледа.

— Добрите обноски представляват проблем за теб.

Брадичката ѝ се вирна.

— Добрите обноски не ме интересуват.

— Така ли? — Тогава той се усмихна така, че цялата се стегна — Тогава да ги зарежем.

С движение, твърде бързо, за да може да бъде избегнато, хвана предницата на ризата ѝ и я дръпна към себе си. Първият шок дойде от усещането на дългото, мускулесто тяло срещу нейното.

— Дявол те взел, Мърдок... — Вторият шок дойде, когато устните му се залепиха върху нейните.

О, не... През съзнанието ѝ се прокрадна тази сладка слабост, въпреки че се съпротивляваше като тигрица. О, не. Защо го усещаше толкова хубаво, защо имаше такъв чудесен вкус? Не би трябвало да желае това да продължава и продължава.

Джилиан се отблъсна от него, а се намери по-силно притисната и вече не можеше да се бута. Извиваше се, ала успя да се докара до лудост от усещането на тялото си, което се търкаше в неговото. Престани, изкрещя съзнанието ѝ, когато в тялото ѝ започна да лумва огън. Не трябваше, не биваше да го допуска. Знаеше как да надхитри желанието. В продължение на пет години се справяше без никакво усилие. Но сега... сега нещо пробягваше през нея прекалено бързо, извиваше се и се изплъзваше, така че не можеше да го хване и спре, преди окончателно да ѝ убегне.

Кръвта ѝ закипя, ръцете ѝ започнаха да се вкопчват. А устата ѝ започна да отговаря.

Бе очаквал яда ѝ. Тъй като собственият му гняв бе взел връх, бе предизвикал нейния. Знаеше, че ще е бясна, че ще се съпротивлява, задето я бе надхитрил и взел нещо без позволения ѝ. Яростта му изискваше тя да се бори, както желанието му изискваше той да вземе.

Бе очаквал мекотата на устните ѝ. Защо иначе щеше толкова силно да му се иска да ги вкуси, че два дена не бе мислил за нищо друго? Очакваше тялото ѝ да бъде стегнато с лек намек за едва доловими женски форми и извивки. То безпогрешно прилепна към неговото, сякаш е било създадено за това. Тя се дърпаше да се откъсне от него, с движения, от които кожата му настръхваше при допира.

После изведнъж ръцете ѝ се обвиха около него. Устните ѝ се разтвориха, не в знак на капитулация, а с жажда, която го разтърси. Ако страстта ѝ кипеше, добре я беше прикривала. Тя сякаш избухна в една заслепяваща бяла светкавица от топлина, изникнала от нищото.

Арън, разтърсен, отстъпи, като се опита да осмисли собствената си реакция и се бореше да сдържи собствените си желания.

Джилиан го гледаше, дишането ѝ бе на пресекулки. Косата, посипала се по гърба ѝ, отразяваше светлината, докато очите ѝ бляскаха в тъмнината. Главата ѝ бе замаяна и тя я разтърси, за да събере мислите си. Ала когато започнаха да идват първите свързани мисли, той изруга и отново залепи устни върху нейните.

Този път нямаше и сянка на борба, нито пък на капитулация. Срещна страстта му със страст, копнеж с равен по сила копнеж. Сандалово дърво и кожа. Този път вдъхна от аромата, пое го, както пое и силния, неумолим вкус на устните му. Езикът ѝ заигра с неговия, докато отпиваше от горещите, стремглави, мъжки сокове. Имаше нещо предизвикателно примитивно в начина, по който я прегръщаше, по който я целуваше. Тя му се бе отдала. Щом приемаше някой мъж, не ѝ трябваша и не искаше никакво лустро или маска, които да заблуждават и лесно да изчезват.

Остави тялото си да води. Откога копнееше за това? Някой да я прегръща, така да я замае, че да изтрие мислите и тревогите ѝ. Тук нямаше отговорности, съществуваха само копнежите на плътта. Тук при тези топли, влажни устни върху нейните, при стегнатото тяло, притиснато до нейното, най-накрая бе само и единствено жена. Егоистична жена. Бе забравила това великолепно чувство, а може би и никога не го бе познала напълно.

Какво правеше с него? Арън се опита да се отдръпне, но откри, че ръцете му са пленени от плътната мекота на косата ѝ. Опита се да мисли, но разбра, че разумът му се носи в аромата ѝ. А вкусът ѝ... В гърлото му се зароди нисък звук, докато превземаше устата ѝ. Как би могъл да знае, че ще има такъв вкус? Прелъстителна, пикантна, примамваща. Ароматът ѝ притежаваше пищността, която липсваше на тялото ѝ, и комбинацията бе разкъсваща. Запита се как ще живее бе нея. С тази мисъл дойде и прозрението, че твърде бързо навлиза твърде дълбоко.

Арън внимателно се отдръпна, защото ръцете върху рамената ѝ не бяха толкова спокойни, колкото му се искаше.

Джилиан започна да се олюлява, но се овладя. Господи боже, какво правеше? Какво направи? Дъхът ѝ бързо и накъсано излизаше през устните ѝ, докато го гледаше. Мургаво, дяволито лице, опитни

устни... Бе забравила. Бе забравила коя е тя и кой е той. Бе забравила всичко, освен онова стремглаво усещане за свобода и топлина. Ще го използва срещу нея, помисли си мрачно. Ако го остави. Но нещо се бе случило, когато...

Не мисли сега, заповяда си. Просто го разкарай оттук, преди да станеш пълна глупачка. Много внимателно Джилиан свали ръцете на Арън от рамената си. Навири брадичка и се помоли гласът ѝ да не трепне.

— Е, Мърдок, позабавлява се. Сега изчезвай.

Забавление ли, помисли си той, докато я гледаше. Каквото и да се бе случило, то нямаше нищо общо с това. Стаята леко се люлееше, както когато бе изгълтал наведнъж първите си шест бири преди сума ти години. И това не беше особено забавно, но бе голям урок. За който си плати на следващия ден. Реши, че и за този ще си плати.

Нямаше да се извини, си каза, като се насили да се отпусне. Дявол да го вземе, ако го направи, ала щеше да отстъпи, докато все още можеше. Наведе се небрежно да вдигне шапката си, която бе паднала, когато тя прокара пръсти през косата му. После бавно си я сложи.

— Права си, Джилиан — рече тихо, когато успя. — Не е лесно за един мъж да устои на жена като теб. — Усмихна се и килна шапката си. — Но ще се опитам.

— Постарай се, Мърдок! — викна тя след него, после обгърна тялото си с ръце, защото бе започнала да трепери.

Макар стъпките му да бяха затихнали, тя изчака още пет минути, преди да напусне обора. Когато излезе навън, дворът на ранчото бе тъмен и тих. Стори ѝ се, че долавя звук от телевизор или радио от спалното помещение на работниците. Надолу по пътя светеха няколко лампи, където дядо ѝ бе построил стаи за женените. Спря и се послуша, но не чу двигателя на колата, с която Арън бе дошъл до ранчото.

Отдавна е заминал, помисли, завъртя се на пета, за да се прибере в къщата. Това бе двуетажна сграда от камък и дърво. Всички материали от Монтана. Безразборно построена къща на мястото на старата. Дядо ѝ обичаше да се хвали, че е бил роден в къща, голяма колкото кухнята на сегашната. Джилиан влезе през предната врата, която все още никога не се заключваше.

Харесваше пространството, приятната комбинация от дърво, плочки и камък в дневната. В камината можеше да се изпече цял вол. Дантелените пердета на баба й в цвят на слонова кост все още бяха окачени на прозорците. На Джилиан често й се искаше да я бе познавала. Знаеше само, че е била ирландка с изящна красота и здрав гръб. Джилиан бе наследила цвета на косата й, а според спомените на дядо си и нрава й. А може би, помисли си кисело Джилиан, докато се качваше по стълбите, и здравия гръб.

Господи, как й се искаше да има някоя жена, с която да се посъветва. По средата на стълбите се спря и притисна с пръсти слепоочието си. Това пък откъде й хрумна, почуди се. Не си спомняше някога да е търсила близостта на жени. Толкова малко имаха същите интереси като нейните. А когато нямаше никакъв досаден сексуален проблем, с мъжете се оправяше много по-лесно.

Но сега, когато къщата бе така пуста, когато кръвта й все още кипеше, изпита нужда от жена, която би разбрала бушуващата й вътрешна война. Майка й? С тих смях Джилиан бутна вратата към спалнята си. Ако се обади на майка си и й разкаже как изгаря от желание и място не може да си намери, милата докторска съпруга щеше да почервенеет като домати и несвързано да й препоръча хубава книга по темата.

Не, колкото и да обичаше майка си, тя не бе жена, която да разбере — ами, страстите, призна Джилиан, като сваляше работната си риза. Ако трябваше да е честна, точно това изпита в прегръдките на Арън. Може би само това можеше да почувства. Намръщена пусна джинсите на пода върху ризата си и отиде гола в банята.

Би трябвало да е щастлива, че изпита това. С бързо движение пусна горещата вода докрай, после добави струйка студена. От години не бе изпитвали нищо към никой мъж. Пет години, призна Джилиан и щедро изсипа соли за вана. С умело движение и няколко фиби закрепил косата си на кок.

Добре е, че си спомни за Кевин и за много кратката им и зловеща връзка. Дали една вечер в леглото се равняваше на връзка, запита се унило, после се отпусна в горещата вода. Все едно, беше пълно фиаско. Не трябваше да го забравя. Беше млада. Джилиан почти, почти успя да си помисли за това с хумор.

Младо, девствено момиче с премрежен поглед, ласкателен, чаровен стажант с ясни като езерна вода очи. Не я бе убеждавал да си легнат, не я бе насилвал. Не, Джилиан трябваше да признае, че бе пожелала да излезе с него. А той бе мил и внимателен с нея. Просто в думите „Обичам те“ двамата бяха вложили различно значение. За Джилиан бяха обет. За него бяха просто думи.

Трябваше да научи по този начин, че правенето на любов не означава любов или обет или сватба. Той се посмя над нея, може би с добро чувство, когато тя наивно заговори за бъдещето им. Той не искаше съпруга, не дори и партньорка, а момиче, което няма нищо против от време на време да споделя леглото му. Пренебрежението му я съсипа.

Беше готова да се превърне в каквото пожелает той — мила, светска лекарска съпруга като майка си, интелигентна предана домакиня, организирана брачна партньорка, която ловко върти кариера и семейство. Трябваша й месеци, преди да осъзнае, че се е направила на глупачка заради него, като бе възприела буквално всеки комплимент и мила дума, защото точно това искаше да чуе. Трябваше й още време и няколко хиляди километра, преди да може да признае, че той й бе направил услуга.

Не само я бе спасил от това да насили личността си в някакъв калъп, който никога нямаше да й бъде по мярка, но й бе дал и сериозни познания за мъжкия вид. Не можеше да има никакво доверие в мъжете в личен план. Щом им дадеш любовта си, властта да те наранят, си загубена, готова да направиш всичко, за да ги удовлетвориш, дори да загубиш индивидуалността си.

Когато бе малка, се бе опитвала да зарадва баща си и не бе успяла, защото твърде много приличаше на дядо си. Единственият мъж, когото някога бе обичала и който я приемаше такава каквато бе, беше Клей Барън. Него вече го нямаше.

Джилиан се отпусна назад, затвори очи и остави горещата вода да отнесе умората. Арън Мърдок не търсеше партньор, тя — също. Случилото се помежду им в обора беше грешка, която повече нямаше да се повтори. Той може и да си търси любовница, но тя — не.

Джилиан Барън разчиташе само на себе си и бе доволна от това.

ТРЕТА ГЛАВА

Чудеше се дали ще дойде. Арън се прибираще от лагера на пасището по път, по който някога минаваха само коне и мулета. Сега не бе в много по-добро състояние. Джипът подскачаше като кон в лошо настроение, падаше в коловозите, друсаше по камъните. Обаче му хареса. Хареса му и посещението рано сутринта с петима от хората си в лагера. Ако успееше да отдели време, щяха добре да му дойдат няколко дена в един от лагерите в изцяло мъжка компания. Усилна, уморителна работа през деня, няколко бири и игра на покер вечер. Ще откарат стадото достатъчно далеч от ранчото, за да може човек да забрави цивилизацията. Да, щеше да му хареса, но...

Оценяваше консервативните, традиционни методи на баща си, особено когато бяха смесени със собствените му новаторски идеи. Мъжете все още завързваха и обграждаха животните на открито на пасището, но два трактора, които влачеха кабел, разчистваха повече храсталаци на ден, отколкото секачите за месец. И самолетът...

С горчива усмивка Арън си припомни как преди шест години се бе борил за самолета, който баща му намираше за глупав лукс. Най-накрая сам плати за него и сам го управляваше. Баща му никога не призна, че самолетът е станал незаменим. Това не бе от значение за Арън, щом го използваша. Не искаше да премахне каубоите, а просто да им спести малко пот. Смени предавка заради спускането и остави джипа да подскача надолу по хълма. Разногласията с баща му, които бяха достигнали кулминация преди пет години, вече се поизгладиха, но не се заличиха напълно. Арън бе наясно, че трябва да се бори за всяка промяна, за всяко подобрение, за всяко отклонение. Така ще спечели. Колкото и упорит да бе Пол Мърдок, не бе глупав. А бе и болен. Шест месеца...

Арън върна джипа на четвърта. Не му бе приятно да мисли за битката, която баща му губеше. Битка, при която Арън с нищо не можеше да помогне. Безпомощността бе нещо, с което не бе свикнал.

Твърде много приличаше на баща си. Може би затова прекарваха толкова много време в спорове.

Изхвърли от съзнанието, си баща си и преходността и се замисли за Джилиан. Там имаше живот и младост и жизненост.

Дали ще дойде? Арън с усмивка прехвърча покрай пасище, засято с мескит. Няма начин да не дойде. Ако не за друго, то да му докаже, че не може да бъде уплашена. Щеше да вирне брадичка и със студен поглед да го прати по дяволите. Нищо чудно, че я желаше силно до болка под лъжичката. Болката гореше като огън, когато я бе целунал.

Нямаше жена, която да го накара да си глътне езика, откакто Ема Лу Суонсън го бе посветила в радостите на живота в плевнята. Едно е пубертет да загуби ума и дума, когато го прегърнат нежни, женски ръце, а съвсем друго, когато това се случи на мъж, автор на изследване за удоволствията и притесненията на жените. Арън не можеше напълно да си го обясни, ала знаеше, че ще трябва да получи повече скоро. Много скоро.

Реши, че е истинска Барън. Кибритлия, инат, самоуверена. Отново се усмихна. Хрумна му, че главната причина, задето Барън и Мърдок не се разбираха бе, че твърде много си приличаха. Нямаше да ѝ е лесно да ръководи ранчото, но не се съмняваше, че ще успее. Не се съмняваше, че ще я погледа с удоволствие. Почти толкова голямо, колкото и това, когато преспи с нея.

Арън си свиркаше през зъби, когато спря пред къщата. Близо до обора някакво куче лаеше вяло. Някакво радио свиреше до хранилката — бавна, тъжна, носова кънтри песен. От цветната лека надничаха нарциси и нямаше нито един бурен. Докато излизаше от джипа, чу звука от отварянето на вратата на верандата и погледна натам. Майка му излезе със стиснати устни и уморени очи.

Колко красива бе — това винаги го изненадаваше. Нисичка и много стройна, Карън Мърдок пристъпваше с гъвкавата походка на манекенка. Беше с двадесет и две години по-млада от съпруга си и нито студените зими, нито яркото слънце на Монтана успяха да убият блясъка на кожата ѝ. Сестра му приличаше на нея, размисли се Арън, класическата русокоса красота, която не остаряваше с годините. Карън бе облечена в тесни панталони, блуза с цвят на роза, а косата ѝ бе хлабаво прихваната на врата. Можеше спокойно да отиде в Бевърли

Хилс, без да смени и копче. А ако се наложеше, можеше да оседлае кон и да тръгне да поправа оградите.

— Наред ли е всичко? — го попита, като протегна ръка.

— Да. Прибрали са загубените животни, които изчезваха през южната ограда. — Арън се вгледа в лицето ѝ и я хвана за ръка. — Изглеждаш уморена.

— Не. — Тя стисна пръстите му колкото за подкрепа, толкова и като уверение. — Баща ти не спа добре снощи. Ти не се отби да го видиш.

— Щеше ли да спи по-добре?

— Споровете с теб са единственото му развлечение напоследък.

Арън се усмихна заради нея.

— Ще се отбия по-късно да му разкажа за петстотинте акра мескит, които искам да разчистя.

Карън се засмя и постави ръце на рамената на сина си. Както стоеше на верандата, а той — на земята, очите им бяха на едно ниво.

— Ти си му добър син, Арън. Не, не ми повдигай вежди — добави нежно.

— Когато го видях вчера, ми каза да вървя по дяволите.

— Именно. — Пръстите ѝ разсеяно притиснаха рамената му. — Глезя го, макар да не трябва. Той се нуждае от теб, за да го ядосваш и да поживее още малко. Знае, че си прав, че през цялото време си бил прав. Гордее се с теб.

— Няма нужда да го оправдаваш. — Стоманената нотка се вмъкна в гласа му, преди да се овладее. — Достатъчно добре го познавам.

— Почти — прошепна Карън, като допря бузата си до неговата.

Когато Джилиан влезе в двора на ранчото, видя Арън, прегърнал стройна и елегантна блондинка. Внезапно обзелата я ревност я изуми, после я вбеси. В края на краищата беше мъж, напомни си, като за миг се вкопчи във волана. За един мъж не представлява никаква трудност да се отдаде на мимолетна страст в конюшните, а на другия ден на сладка прегръдка под слънчевите лъчи. Истинските чувства не играеха никаква роля. А и защо, помисли си, като стисна зъби. Спря рязко до джипа на Арън.

Той се обърна и макар слънцето да блестеше в очите ѝ, на засмения му поглед отвърна с лед. В никакъв случай нямаше да му достави удоволствието да разбере, че е прекарала неспокойна и безсънна нощ. Джилиан слезе от старичкия си джип и се сдържа да не тресне вратата.

— Мърдок — каза отсечено.

— Добро утро, Джилиан. — Усмихна ѝ се мило, а в очите му витаеше нещо по-остро.

Тя се приближи, тъй като той явно нямаше намерение да пусне ръката на блондинката и да отиде при нея.

— Дойдох да видя жребца ти.

— Снощи май говорихме за добрите обноски. — Усмивката му стана още по-широка, когато тя му хвърли яден поглед. — Мисля, че двете не се познавате.

— Не. — Карън слезе от верандата, развеселена от пламъчето в очите на сина си и огъня в тези на момичето. — Сигурно си Джилиан Барън. Аз съм Карън Мърдок, майката на Арън.

Джилиан зяпна от изумление, когато се обърна да погледне госпожа Мърдок. Нежна, елегантна, красива.

— Майка? — не се въздържа.

Карън се засмя и постави ръка на рамото на Арън.

— Мисля, че току-що ми направиха невероятен комплимент.

Той ѝ се усмихна.

— Или на мен.

Тя отново се засмя и се обърна към Джилиан. Карън набързо я огледа.

— Оставям ви да си вършите работата. Заповядай на кафе, преди да си тръгнеш, ако имаш време, Джилиан. Напоследък нямам много възможност да си поприказвам с друга жена.

— Да, ами... благодаря ви. — Със сключени вежди Джилиан я гледаше, докато тя влезе през вратата на верандата.

— Не ти се случва често да останеш без думи — отбеляза Арън.

— Не. — Леко поклати глава и го погледна. — Майка ти е красива.

— Изненадана ли си?

— Не. Всъщност, чувала съм, че е хубава, но... — Джилиан вдигна рамене и ѝ се прииска да спре да я гледа с тази дяволита

усмивка. — Изобщо не приличаш на нея.

Арън я прегърна през рамената, докато се отдалечаваха от къщата.

— Пак се опитваш да ме очароваш, Джилиан.

Тя прехапа устни, за да не се засмее.

— Имам по-добри начини да си прекарвам времето. — Тежестта на ръката му ѝ беше приятна, ала въпреки това се отдръпна.

— Ухаеш на жасмин — каза ѝ лениво. — Заради мен ли си се парфюмирала?

Вместо да удостои въпроса му с отговор, Джилиан спря, вирна брадичка и му хвърли дълъг и леден поглед, който трепна, когато той се засмя. С небрежен жест бутна шапката от главата ѝ, придърпа я към себе си и я целуна страстно и продължително. Тя усети как краката ѝ от колената надолу се стопяват.

Макар да я освободи, преди да успее да окаже съпротива, Джилиан бързо се взе в ръце.

— Какво, по дяволите, мислиш...

— Извинявай. — Очите му се смееха, но вдигна ръце с длани напред в знак на примирие. — Къде ми беше акълът? Нещо ми става, когато ме погледнеш сякаш искаш да ме накълцаш на дребни парченца. На много дребни парченца — добави, като вдигна шапката от гърба ѝ, където висеше, и я постави обратно на главата ѝ.

— Следващия път няма само да гледам — декларира и се завъртя към кошарата.

Арън я настигна.

— Как е телето?

— Добре е. Ветеринарният ще дойде да го види днес следобед, но тази сутрин пак прие да пие от шише.

— Новият ти бик ли му е баща? — Когато Джилиан го изгледа остро, Арън мило се усмихна. — Нищо не може да остане скрито за дълго. Оказва се, че си ми го отмъкнала под носа. Уреждах пътуването си до Англия, за да го видя, когато разбрах, че си го купила.

— Така ли? — Ама че новина и то такава, която не можеше да не я зарадва.

— Сметнах, че това ще поддържа доброто ти настроение за целия ден — спокойно рече Арън.

— Не съм ли гадна? — попита Джилиан, докато се приближаваха до оградата на кошарата. Стъпи с крак на по-ниското перило и му се усмихна. — Не съм сговорчив човек, Мърдок.

Той я изгледа особено и кимна.

— Значи добре ще се разбираме. Как му викат помощниците ти?

Усмихна се така широко, че трапчинката ѝ се показа. Нямаше да пропусне да провери какво е усещането да я целуне точно там.

— „Ужасът“ е най-възпитаното обръщение за пред хора.

Той се засмя.

— Май дочух някакво друго. Колко телета има досега?

— Петдесет. Има още време.

— Така. Използваш ли изкуствено осеменяване?

Очите ѝ се присвиха.

— Защо?

— Просто съм любопитен. Ние сме в един и същи бизнес, Джилиан.

— Едва ли мога да го забравя — отвърна безизразно.

Устните му се свиха от раздразнение.

— Кое то не означава, че трябва да сме врагове.

— Така ли? — Джилиан нахлупи шапката си по-ниско. — Дойдох да видя жребеца ти, Мърдок.

Остана така, загледан в нея, достатъчно дълго и право в очите, за да я притесни.

— Така е — каза Арън тихо. Дръпна един оглавник от стълба на оградата и пъргаво прескочи оградата на кошарата.

Груба си, укори се Джилиан. Едно е човек да е предпазлив, дори недружелюбен, а съвсем друго да е целенасочено груб. Не бе в неин стил. Джилиан намръщено се облегна на оградата и подпря брадичка върху разтворената си длан. Да, от първата им среща почти непрекъснато се бе държала грубо с Арън. Челото ѝ се проясни, докато го наблюдаваше как пристъпва към жребеца.

И двамата мъжкар бяха здрави и добре сложени. Всеки беше с нагласата да се наложи. В момента жребецът не беше в настроение за оглавник. Подскочи, за да избяга от Арън, и с безразличие се наведе над коритото за вода. Арън подшушна нещо, от което Самсон тръсна глава и отново се отдръпна.

— Дявол такъв — тя чу Арън, но гласът му бе весел.

Арън пак пристъпи към него и отново конят се понесе в обратна посока.

Джилиан със смях се покатери на оградата и седна на най-горната гредка.

— Хвани го, каубой — провлече тя.

Арън ѝ хвърли една усмивка, после вдигна рамена, сякаш се бе отказал, и обърна гръб на жребеца. Едва стигнал до средата на кошарата и Самсон беше зад него и го буташе с глава по гърба.

— Вече искаш да се сдобрим — измърмори, разроши гривата на коня, преди да му сложи оглавника. — След като ме направи на глупак пред дамата.

Глупак, как пък не, помисли си Джилиан, докато наблюдаваше как се оправя със своенравния жребец. Ако искаше да впечатли някого, щеше да изкара трудното трудно, а не лесно. С въздишка призна как уважението ѝ към него се е вдигнало с една степен.

Автоматично протегна ръка да погали коня по шията, когато Арън ѝ го доведе. Косъмът му бе като коприна, а погледът — подозрителен, но добронамерен.

— Арън... — Тя погледна надолу точно навреме, за да види как вдигна вежди, като я чу да го нарича по име. — Съжалявам — каза само.

Нещо проблесна в очите му, но те бяха толкова тъмни, че беше трудно да разбере какво.

— Няма нищо — отвърна простичко и ѝ подаде ръка.

Тя я пое и скочи от оградата.

— Много е красив. — Джилиан прокара ръце по широкия гръден кош и лъскавия хълбок на Самсон. — Разплождал ли си го вече?

— Два пъти в Билингс — отговори, като я гледаше.

— Откога го имаш? — Отиде до главата на Самсон, после се мушна под него, за да мине от другата страна.

— Откакто се роди. Отне ми пет дена да хвана баща му. — Джилиан вдигна очи и видя пламъка в погледа му. — В стадото сигурно имаше сто и петдесет мустанга. Беше предпазлив дявол, за малко да ме убие, когато метнах първото въже. Разби отделението си в конюшната и за малко да се измъкне. Не можеш да си представиш, от крака му шуртеше кръв, в очите му пламтеше огън. Шестима души го държахме, докато оплоди кобилата ми.

— Какво стана с него после? — Джилиан преглътна при мисълта колко лесно би било дивият жребец отново и отново да се използва за разплод и после да се скопи. Да се прекърши.

Погледът на Арън срещна нейния над гърба на Самсон.

— Пуснах го. Някои неща не могат да се затворят.

Без да откъсва очи от нея, Арън погали с палец кокалчетата на пръстите ѝ. Дланта му бе загрубяла, а ръката ѝ — мека.

— Интересна жена си, Джилиан, с няколко доста привлекателни чувствителни места.

Притеснена, тя се опита да измъкне дланта си от неговата.

— Не са много.

— Точно затова са толкова привлекателни. Снощи беше красива, седнала в сеното да припываш на телето, с тази светлина в косата.

Беше наясно с подвеждащите слова. Защо от тези пулсът ѝ хвъркваше?

— Не съм красива — отвърна равнодушно. — Не искам да бъда.

Той наклони глава, когато разбра, че говори съвсем сериозно.

— Е, не можем да имаме всичко, нали?

— Не започвай пак, Мърдок — нареди му, толкова остро, че жребецът неспокойно се размърда под стиснатите им ръце.

— Какво да започвам?

— Знаеш ли, чудех се защо все стигам до грубости с теб — заяви тя. — Осъзнавам, че е защото не разбираш от нищо друго. Пусни ми ръката.

Очите му се присвиха от тона ѝ.

— Не. — Стисна я по-силно и тупна жребеца, за да го отпрати, при което между него и Джилиан не остана нищо.

— Чудех се защо стигам до там, та да ми се иска да те метна на коляното си, или на рамо — добави замислено. — Сигурно по същата причина.

— Мотивите ти не ме интересуват, Мърдок.

Устните му бавно се извиха, но в очите му имаше нещо съвсем различно от хумор.

— Бих могъл и да повярвам, Джилиан, ако не беше станалото снощи. — Пристъпи по-близо. — Може и да съм те целунал първи, но, госпожице, ти отвърна на целувката ми. Цяла нощ размишлявах върху това. Както и какво ще направя по въпроса.

Вероятно защото бе казал истината, когато тя не желаше да я чуе. Може би заради палавото пламъче в очите му или дързостта в усмивката. А може и заради трите неща едновременно гневът на Джилиан се разрази. Преди да успее да размисли, а Арън да реагира, сви юмрук и силно го заби в корема му.

— Ето какво ще направя аз по въпроса! — заяви, когато той изпъшка. За миг зърна изумлението, изписано върху лицето му, завъртя се на пета и тръгна. Не стигна далеч.

Джилиан остана без дъх, когато той я сграбчи и повали. Намери се просната по гръб, притисната от Арън, чието лице я гледаше отгоре по-скоро с ярост, отколкото с изненада. Само след секунда започна да се съпротивлява, колкото да разбере, че е надвита.

— Хулиганка такава — скръцна със зъби Арън, като все още я притискаше. — От първия момент, когато те видях, си плачеш за бой.

— Ще трябва някой по-добър от теб, Мърдок. — Почти успя да го подпре с коляно и да отбележи много важна точка. Той обаче се отмести, така че тя изпадна в още по-безпомощно положение. В стомаха ѝ се надигна топлина, която нямаше нищо общо с гнева.

— За бога, изкушаваш ме да ти докажа колко грешиш. — Тя отново се заизвива и събуди нещо опасно в него. — Момиче, ако искаш да играеш нечестно, попаднала си на точното място. — Притисна устни към нейните, преди тя да успее да изругае. В момента на допира усети как китката ѝ запулсира в ръката му. След това усещаше единствено горещият отговор на устата ѝ.

Ако все още се съпротивляваше под него, не го усещаше. Арън долови как потъва и потъва все по-дълбоко от очакваното. Слънцето грееше гърба му, усещаше я мека под себе си, ала съществуваше само влажната коприна на устните ѝ. Мислеше, че чувството му стига за цял живот. Това го изплаши до смърт.

Леко се отдръпна и я погледна. Този път много по-успешно му изкара въздуха, отколкото като го удари в стомаха.

— Трябва да те напляскам — тихо рече.

Макар и просната, някак си успя да вирне брадичка.

— Предпочитам го. — Не беше първата изречена от нея лъжа, но бе най-голямата. Каза си, че една жена не иска да бъде целувана от мъж, който я мята на земята. Все пак съвестта ѝ подсказа, че най-малкото си го заслужаваше. Не беше крехка кукла и не искаше да се

отнасят с нея като с такава. Ала не би трябвало да желае отново да я целуне, толкова да ѝ се иска, че чак да го предвкусва. — Ще се разкараш ли от мен? — процеди между зъби. — Не си толкова кльощав, колкото изглеждаш.

— Така по-безопасно се разговаря с теб.

— Че кой иска да разговаря с теб?

Пламъчето се върна в очите му.

— Тогава да не разговаряме.

Преди да успее да запротестира, а Арън да направи, каквото възнамеряваше, Самсон мушна главата си между техните.

— Намери си своя кобилка — измърмори Арън, като го бутна настрана.

— Има по-добра техника от теб — каза Джилиан, после избухна в смях, тъй като конят отново наведе муцуна. — За бога, Арън, пусни ме. Това е глупаво.

Вместо да я послуша, я погледна. Очите ѝ бяха грейнали от смях, трапчинката ѝ се бе показала. Косата ѝ беше разпиляна като огън в праха.

— Започва да ми харесва. Не го правиш достатъчно често.

Тя духна косата от очите си.

— Какво?

— Да ми се усмихваш.

Тя отново се засмя и той усети как ръцете под неговите се отпускат.

— Че защо?

— Защото ми харесва.

Тя се опита да въздъхне дълбоко, но отново избухна в смях.

— Ако ти се извиня, задето те ударих, ще ме пуснеш ли да стана?

— Не разваляй момента, освен това друг път няма да ме изненадаш.

Не, не си и представяше, че ще може.

— Във всеки случай си го заслужи, пък и ми го върна. А сега се вдигай, Мърдок, земята е твърда.

— Така ли? Ти не си. — Той вдигна вежди, докато се наместваше в по-удобно положение. Запита се дали краката ѝ бяха толкова хубави, колкото ги чувстваше. — Както и да е, все още не сме обсъдили забележката ти относно техниката ми.

— Най-доброто, което мога да кажа — започна Джилиан, а Арън разсеяно бутна отново главата на Самсон, — е, че ти липсва финес. Ако ме извиниш, наистина трябва да се прибирам. Някои от нас работят, за да си изкарат хляба.

— Финес — измърмори, като не обърна внимание на другото. — Искаш нещо по-нежно. — Сними задушевно глас, за да докосне бузата ѝ с устни, нежно като шепот. Долови бързия, спонтанен звук, докато бавно преминаваше към устата ѝ.

— Недей. — Гласът ѝ бе разтреперан, затова отново я погледна. Уязвимост. Прочете я в очите ѝ. Както и паника. И двете бяха неочаквани.

— Ахилесова пета — измърмори той и възбуден се отмести. — Даде ми предимство, Джилиан. — Вдигна ръка, прокара пръст по устните ѝ и долови как треперят. — Съвсем честно те предупреждавам, че ще я използвам.

— Единственото ти предимство в момента са килограмите ти.

Той се усмихна, но преди да успее да каже нещо, над тях падна сянка.

— Момче, какво правиш на земята с тази госпожичка?

Джилиан завъртя глава и видя възрастен мъж с остри, добре изсечени черти и тъмни очи. Макар да бе блед и да създаваше впечатление за крехкост, тя забеляза приликата. Изумена се загледа в него. Нима този прегърбен възрастен мъж, вкопчен в бастуна си, така болезнено слаб, бе страховитият и уважаван Пол Мърдок? Очите му, тъмни и проникателни като на Арън, я огледаха. Ръката върху дръжката на бастуна едва доловимо трепереше.

Арън вдигна поглед към баща си и се усмихна.

— Още не знам точно — отвърна спокойно. — Колебая се дали да я напляскам или да я любя.

Мърдок се засмя хрипливо и обви с ръка винкела на оградата.

— Глупав е този, който не знае как точно да постъпи, но ти нищо няма да правиш сега. Вдигни момичето, за да я огледам.

Арън се подчини, хвана Джилиан за ръката и безцеремонно я издърпа. Тя му метна убийствен поглед, преди отново да се обърне към баща му. Що за гадна приумица на съдбата бе определила да се запознае с Пол Дж. Мърдок, когато цялата бе с полепнали стърготини, а тялото ѝ още носеше топлината на сина му, запита се, докато изруга

Арън на ум. После отчетна глава и вирна брадичка. Лицето на Мърдок бе спокойно и безизразно.

— Значи ти си внучката на Клей Барън.

Тя хладнокръвно отвърна на твърдия му, ястребов поглед.

— Точно така.

— Приличаш на баба си.

Брадичката се вирна още малко по-нагоре.

— И други са ми го казвали.

— Беше огън жена. — Сянка на усмивка докосна очите му. — Не е стъпвал друг Барън тук, откакто тя пристигна да поздрави Карън след сватбата. Ако някой млад жребец се бе опитал да се бори с нея, щеше да му насини окото.

Арън се опря на оградата, като прекара ръка по стомаха си.

— Тя първа ме удари — каза провлачено той, като се усмихваше на Джилиан. — Доста силно.

Джалиан свали шапката от гърба си и усърдно я започиства и заоправя.

— По-добре си стегни мускулите, Мърдок — препоръча му тя и отново постави шапката на главата си. — Мога да удрям много по-силно. — Пак вдигна поглед, когато чу Пол Мърдок да се смее.

— Винаги съм смятал, че е трябвало да го тупам повече. Как се казваш, момиче?

Джалиан несигурно го изглежда.

— Джилиан.

— Красавица — кимна той одобрително. — И май не ти липсва здрав разум. Жена ми би се радвала на компанията ти.

Отначало не можа да реагира. Това ли бе свирепият Мърдок, старият съперник на дядо й, който я канеше в дома си?

— Благодаря ви, господин Мърдок.

— Тогава заповядай на кафе — рязко рече, после хвърли поглед на Арън. — С теб имаме да си изясняваме някои неща.

Джалиан долови искрата, прехвърчала между двамата, която не бе съвсем добронамерена, преди Мърдок да тръгне да се прибира в къщата.

— Ще дойдеш — заяви Арън, докато отваряше портата.

Не прозвуча като покана, а като факт. Заинтригувана, Джилиан не реагира.

— За мъничко. Трябва да се прибирам.

Излязоха заедно и затвориха портата. Макар да не бързаха, при стълбите на верандата настигнаха Мърдок. Като забеляза усилията му да ги покори с бастуна си, Джилиан, без да се замисля, понечи да го подхване за ръка. Арън я стисна за китката. Поклати глава и изчака, докато баща му мъчително се изкачи на верандата.

— Карън! — Ако не бе така хрипливо, щеше да прозвучи като рев. — Имаш гости. — Мърдок отвори входната врата и покани Джилиан.

Беше по-просторна от основната сграда в Утопия, ала притежаваше същия каубойски дух, който някога бе очаровал малкото момиченце от Чикаго. Дървото бе полирано до блясък — подът, гредите на тавана, всички дървени части — дъбът приличаше на коприна. Имаше обаче и нещо, което липсваше на Утопия. Изискано женско присъствие.

Натопените в глинен съд свежи цветя, по-меките цветове. Макар дядото на Джилиан да бе запазил на прозорците дантелените завеси с цвят на слонова кост, с течение на времето къщата се бе превърнала в мъжко жилище. Докато не влезе в дома на Мърдок и долови присъствието на Карън, Джилиан не го бе осъзнавала.

На пода в дневната бе застлан огромна индианска черга, а в лъскавите медни урни до камината бяха подредени дълги изсушени цветя. В нишата при дъгообразен прозорец бе поставена пейка, отрупана с ръчно изработени възглавници. Стаята излъчваше настроение на ред и топлина.

— Някой от вас двамата няма ли да покани Джилиан да седне? — попита меко Карън, която вкарваше количката с кафето.

— Тя май е момичето на Арън — отбеляза Мърдок, отпусна се в стол с облегалка и закачи бастуна си отстрани.

Джилиан автоматично понечи да отвърне, но Арън заглуши протеста ѝ, като я бутна към дивана. Скърцайки със зъби, тя се обърна към Карън.

— Домът ви е прекрасен, госпожо Мърдок.

Карън не направи и опит да прикрие смеха си.

— Благодаря. Мисля, че миналата година те видях на родеото — продължи, като започна да налива кафето. — Спомням си, че много ми

заприлича на Маги, баба ти. Възнамеряваш ли и тази година да участваш?

— Да. — Джилиан пое чашата, като отказа сметана и захар. — Макар управителят ми да се опъна, защото бих времето му за хващане на теле.

Арън се пресегна, за да хване кичур от косата ѝ.

— Това ме изкушава да се включа и аз в състезанието.

— Ще бъде печален денят, когато синът ми хване теле по-бавно от една жена — измърмори Мърдок.

Арън го погледна мило.

— Зависи от жената.

— Може да си позагубил форма — вметна студено Джилиан, докато отпиваше от кафето. — След пет години работа зад бюро. — В момента, когато го изрече, долови напрежението между баща и син, още по-наситено, още по-неприятно, отколкото преди.

— Мисля, че това е в кръвта на човек — спокойно отбеляза Карън. — Ти си се захванала с ранчото, но си израснала на изток, нали?

— В Чикаго — призна Джилиан, докато се чудеше какви чувства е събудила. — Но не можах да си намеря мястото. — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да се усети. Погледът ѝ помръкна за миг, след което се овладя. — Може би нагласата за работа в ранчо е пропуснала едно поколение в семейството ми — охотно добави тя.

— Имаш и брат, нали? — Карън добави мъничко сметана в кафето си.

— Да, той е лекар. С баща ми вече имат обща практика.

— Спомням си го като момче баща ти, — обади се Мърдок, после изгълта наведнъж половината си кафе. — Тих, сериозен, никога не изричаше три думи, когато и две са достатъчни.

Джилиан не сдържа усмивката си.

— Добре си го спомняте.

— Напълно разбирам защо Барън остави ранчото на теб, а не на него. — Мърдок подаде чашата си за допълнително кафе, но Джилиан забеляза, че Карън я напълни само до половина. — Едва ли можеш да се справиш по-добре с работата от Гил Хейли.

Трапчинката ѝ се появи. Реши, че това е своеобразен комплимент.

— Гил е най-добрият управител, какъвто бих могла да си пожела — меко отвърна Джилиан. — Но Утопия ръководя аз.

Веждите на Мърдок се склжиха.

— Жените не ръководят ранчо, момиче.

Брадичката ѝ се вирна.

— Някои го правят.

— Само проблеми възникват, когато се появят каубои с поли — изсумтя той.

— Не нося пола, когато се занимавам с добитъка.

Той остави чашата си и се наведе напред.

— Каквото и да е било отношението ми към дядо ти, няма да ми е приятно да видя как трудът му отива на вятъра заради някаква жена.

— Пол — вметна Карън, но Джилиан вече не можеше да се удържи.

— Клей не беше толкова тесногръд — контрира Джилиан. — Ако някой е способен, за него не бе от значение от какъв пол е. Аз ръководя Утопия и преди да приключа, ще ми дишате праха. — Тя се изправи с неосъзната царственост. — Работа ме чака. Благодаря ви за кафето, госпожо Мърдок. — Хвърли поглед към Арън, който все още се излежаваше на дивана. — Трябва да обсъдим въпроса с жребеца.

— Какво значи това? — попита Мърдок, като тропаше с бастуна си.

— Ще чифтосвам Самсон с една от кобилите на Джилиан — спокойно отвърна Арън.

В бледото лице на Мърдок нахлу кръв.

— Един Мърдок не прави бизнес с Барън.

Арън бавно се надигна и стана.

— Правя бизнес, както сметна за добре — чу Джилиан, докато вървеше към вратата. Вече бе при колата си, когато Арън я настигна.

— Каква ти е таксата? — каза му през зъби.

Той се облегна на калника ѝ. Дори и да бе ядосан, не му личеше.

— Лесно се палиш, Джилиан. Напоследък аз съм единственият, който може да вбеси баща ми.

— Баща ти — отчетливо произнесе тя — е тесногръд.

С небрежно пъхнати палци в джобовете на панталоните, Арън наблюдаваше къщата.

— Да. Но си познава кравите.

Тя издиша продължително, защото я досмеша.

— Кажи сега за таксата, Мърдок.

— Ела днес на вечеря, за да обсъдим въпроса.

— Нямам време за светски живот — отвърна безизразно.

— Достатъчно дълго си в занаята, за да си наясно с предимствата на една бизнес вечеря.

Тя изгледа намръщено къщата. Вечер, прекарана със семейство Мърдок? Не, едва ли ще издържи, без да метне нещо.

— Виж, Арън, искам да чифтосам Далила със Самсон, ако условията са прилични. Извън това не искам да имам нищо общо с теб или семейството ти.

— Защо?

— Враждата между Барън и Мърдок е почти стогодишна.

Хвърли й ленив поглед под притворените си клепачи.

— Кой сега е тесногръд?

Право в целта, помисли си тя с въздишка. Постави ръце на хълбок и се опита да се овладее. Мърдок беше възрастен човек, а както изглеждаше и много болен. Освен това, макар по-скоро щеше да се задави, отколкото да го признае, много приличаше на дядо й. Би било недостойно, ако не можеше да изстиска някакво разбиране.

— Добре, ще дойда на вечеря. — Отново се обърна към него. — Но не отговарям, ако накрая се стигне до крясъци.

— Мисля, че можем да го избегнем. Ще те взема в седем.

— Знам пътя — отвърна и се опита да го избута, за да отвори вратата на колата. Пръстите му се склупиха под лакътя й.

— Ще те взема, Джилиан. — Стоманената нотка се върна в очите, в гласа му.

Тя вдигна рамена.

— Както искаш.

Той задържа задната част на главата й и я целуна, преди тя да успее да реагира.

— Така и смятам да постъпя — спокойно й рече, после я остави и се отправи към къщата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато се върна в Утопия, Джилиан все още кипеше. Забележките на Мърдок, нахалството на Арън, всичко това я извади от равновесие. Не беше жена, която лесно да се успокои. Каза си, че единствената причина да се върне в „Двете М“, е защото иска да сключи договор за разплод. Щеше ѝ се да си вярва.

Изпод гумите се разхвърча прах, когато подкара по черния път към двора на ранчото. Преди обед навсякъде бе пусто, повечето от мъжете бяха на пасището, други работеха из оборите. Ала дори и да имаше публика, нищо нямаше да я спре да изскочи от колата и да тресне вратата с яростен замах. Не бе жена, която да сдържи гнева си, щом можеше да избухне.

Звукът на затръшната врата проехтя като пистолетен изстрел.

Прокрадна се мисълта за документацията, която я чака в офиса, но тя я пренебрегна. В момента не ѝ се занимаваше със счетоводни книги и числа. Нуждаеше се от физическо натоварване, което да изстиска гнева, преди да се захване със сухата реалност на заплатите и баланса. Завъртя се на пети и се отправи към конюшната. Трябваше да се почиства гюбрето и да се приготви храната.

— Някой конкретно ли искаш да пометеш?

С все още пламтящи от гняв очи, Джилиан рязко завъртя глава. Джо Карлсън се приближаваше към нея, спретнатата му шапка засенчваше очите му, върху устните му бе кацнала лека, дружелюбна усмивка.

— Семейство Мърдок.

Той кимна след кратката експлозия на думите ѝ.

— И на мен така ми се стори. Не можахте ли да се споразумеете за таксата за разплода?

— Още не сме започнали да преговаряме. — Стисна челюст. — Довечера пак ще ходя.

Джо я проучи изпитателно и се зачуди как така жена, която така майсторски играеше покер, бе тъй лесно разгадаема в раздразнението

си.

— Така ли? — рече невинно и си спечели ядосан поглед.

— Точно така. — Произнесе отсечено всяка дума. — Ако Мърдок нямаше толкова красив кон, щях да го пратя по дяволите заедно с баща му.

Този път Джо се усмихна.

— Значи си се запознала с Пол Мърдок.

— Сподели мнението си за каубоите в поли. — Чу се как зъбите ѝ тракнаха.

— Наистина ли?

Не можеше да се устои на сухия тон. Джилиан му отговори с усмивка.

— Да, наистина. — После въздъхна, като си спомни с каква трудност Пол Мърдок изкачи четирите стъпала до собствената си веранда. — По дяволите — измърмори, като гневът ѝ се изпари толкова бързо, колкото бе избухнал. — Не трябваше да ме ядоса. Той е възрастен и...

Тя прекъсна думите си, преди да добави „болен“. По някаква неизказана причина намери за необходимо да не разбива останалите илюзии на Мърдок. Вместо това вдигна рамена и погледна към кошарата.

— Вероятно не мога да се отърся от навиците на Клей. За него нямаше значение дали си мъж или жена, щом можеш да яздиш и караш добитъка.

Джо остро я погледна. Не беше заради недовършената мисъл, а че нямаше да измъкне нищо от нея, колкото и да се мъчеше. Едно бе научил през последните шест месеца и то бе, че Джилиан Барън бе жена, която вършеше, каквото иска. Ако някой се приближеше твърде много, с един леден поглед му се напомняше на какво разстояние трябва да се държи.

— Ако имаш свободно време, може би ще искаш пак да погледнеш бика.

— Какво? — Разсеяна, тя отново го погледна.

— Бикът — повтори Джо.

— А, да. — Пъхна палци в джобовете и тръгна с него. — Гил каза ли ти за телетата, които преброихме вчера?

— Днес обиколих южния участък. Там има още.

— Колко?

— Трийсетина. До седмица всички ще се родят.

— Когато вчера проверявахме пасището, ми се сториха малко на брой. — Тя намръщено си припомни цифрите. — Ще ми трябва някой да отиде там да провери дали някои от разплодените крави не са се отлъчили.

— Аз ще се погрижа. Как е сирачето?

С усмивка Джилиан погледна към обора.

— Всичко ще е наред. — Знаеше, че не е хубаво да се привързва. Но за нея и Бебчо вече бе късно. — Сигурна съм, че от вчера е пораснал.

— А ето и татко — обяви Джо, като се приближиха до кошарата на бика.

Джалиан нахлупи още повече шапката над очите си и се облегна на оградата. Красавец, помисли си тя. Истински красавец.

Бикът злобно ги изгледа и шумно изпръхтя. Не притежаваше тялото или обиколката на животно от породата „Ангъс“, но имаше осанката, помисли си Джилиан, на лъскав танк. Червената му кожа лъщеше на яркото слънце. В погледа му не се четеше апатия както у много млади бичета или крави, а предизвикателство. Рогата му бяха извити около широката бяла муцуна и му придаваха вид на опасна царственост. Реши, че жалкото сираче, което бе приютила в обора, след година ще изглежда също като него. Бикът отново изпръхтя и зари земята, сякаш ги предизвикваше да влязат и да си изпробват късмета.

— Има мрачен характер, меко казано — отбеляза Джо.

— Не го искам възпитан — измърмори Джилиан. — Искам да дава поколение.

— Е, тук нямаш проблем. — Погледът му се плъзна по бика. — Като гледам телетата от първата партида, вече свърши чудесна работа. След като използваме изкуствено осеменяване, тази пролет ще може да оплоди всяка крава хърфърдска порода в ранчото. Твоят късорог бик е първокласно парче, Джилиан, но не може да се сравнява с този.

— Не може. — С усмивка опря лакти на оградата. — Всъщност днес разбрах, че Арън Мърдок се е интересувал от нашия, хм, Казанова. Не мога да не се потупам по рамото, като си спомня как хукнах към Англия, щом го надуших. Доста скъпичко удоволствие — добави, като си помисли за голямата дупка в счетоводните книги. —

Арън сподели днес как възнамерявал да замине за Англия лично да види бика, когато научил, че сме го купили.

— Това бе преди година — отбеляза намръщено Джо. — Още е бил в Билингс.

Джилиан вдигна рамена.

— Вероятно е държал нещата под око. Както и да е, бикът е наш. — Тя се отдръпна от оградата. — Говорих сериозно за панаира през юли, Джо. Преди сякаш не ми пукаше за състезания и награди. Тази година искам да спечеля.

Джо се откъсна от бика и я изгледа.

— Нещо лично ли е?

— Да. — Усмихна се мрачно. — Може и така да се каже. Междувременно се надявам той да ми даде най-доброто поколение от говеда за месо в Монтана. Трябва да получа добра цена в Майлс сити, ако искам да не съм на червено. А догодина, когато някои от телетата му пораснат... — Тя отмина, като погледна за последно бика. — Е, всяко нещо с времето си. Обади ми се да ми съобщиш бройката, Джо. Искам да се отбия при Бебчо, преди да отида в офиса.

— Ще се погрижа — повтори и я изгледа как се отдалечава.

До пет часа Джилиан бе оправила счетоводството и бе, ако не въодушевена от резултатите, поне доволна. Вярно е, че разходите през последната година рязко се бяха увеличили, но докато станеше време да събират животните, очакваше прилична печалба от търга на живи животни в Майлс сити. Разходите бяха риск, но той бе необходим. До една седмица самолетът ще влезе в работа, а бикът вече се бе доказал.

Облегната в износеното кожено кресло на дядо си, впери очи в тавана. Ако можеше да отдели време, би искала да се научи сама да го управлява. Като собственик смяташе за наложително да има поне работни познания за всяка дейност в ранчото. За секунди можеше да подкове кон или да зашие скъсана кожа. Като малка през една лятна ваканция се бе научила да работи с булдозер и машина за събиране на бали сено — същата година, когато за първи и последен път използва нож, за да скопи теле.

Когато или ако успееше да си позволи лукса, помисли си, ще назначи някой да се занимава със счетоводството. Направи

физиономия и затвори счетоводната книга. След десет часа езда се чувстваше по-бодра, отколкото след четири зад бюрото.

Засега нямаше начин. Можеше да оправдае да добави още един каубой към ведомостта, но не и книжен плъх. Догодина... Посмя се над себе си и вдигна крака на бюрото.

Проблемът бе, че прекалено разчиташе на следващата година, а можеха да се случат твърде много неща. Едно наводнение може да доведе до загуба на реколта, а снежна виелица — до загуба на животни. И това бяха природни стихии. А ако цените на фуражите продължат да се вдигат, щеше да ѝ се наложи сериозно да се замисли дали да не продаде голяма част от говедата за прясно месо. Очакваше също така сметката от ремонта на джипа, таксата на ветеринарния лекар, сметката за храната на помощниците. Сметката за горивото, която щеше да скочи, след като самолетът влезе в употреба. Да, в Майлс сити ще има нужда от много хубави цени, а една-две награди щяха да ѝ дойдат добре.

Междувременно ще държи под око пролетните телета. И Арън Мърдок. С лека усмивка Джилиан се замисли за него. Бе нахален кучи син, замисли се тя с нещо много близко до възхищение. Жалко, че му нямаше достатъчно доверие, за да обсъди с него отглеждането на животни и да обмени идеи. Откакто дядо ѝ почина, ѝ липсваше това удоволствие. Мъжете бяха достатъчно дружелюбни, но човек не можеше да обсъжда бизнеса си с помощник, който догодина може да работи за друг. А Гил беше... Гил беше Гил, помисли с усмивка. Бе привързан към нея, дори уважаваше способностите ѝ, макар никога нямаше да го признае на всеослушание. Бе твърде свикнал със собствения си начин на работа, за да обсъжда идеи и промени. Та не оставаше никой, призна Джилиан.

Някога в Чикаго ѝ се приискваше да крещи за уединение, за самота. Сега ѝ се случваше да копнееше за някого, с когото да си поговори за час. Поклати глава и се изправи. Да не става глупава. Имаше сума ти хора, с които да поговори. Просто трябваше да се отбие в краварника или конюшната. Откъдето и да се бе появило това внезапно неудовлетворение, бързо ще да изчезне. Нямаше време за подобни неща.

Ботушите ѝ леко тропаха по пода, докато минаваше през стаите и се качваше по стълбите. Чу звъна на триъгълника, идващ отвън,

забързаните три тона, които звучаха все по-бързо и по-бързо, докато се слееха в едно пиццено. Работниците ѝ щяха да вечерят. По-добре да се пригответи за собствената си вечеря.

Джилиан си поигра с мисълта просто да се облече в чисти джинси и риза. Целенасочената небрежност на подобно облекло определено щеше да излезе грубо. Все още бе доста ядосана както на Арън, така и на баща му, но се сети за Карън Мърдок. С въздишка отхвърли идеята и се зарови в гардероба.

Нямаше много рокли, ала това бе неин избор. Бяха заточени в един ъгъл на гардероба и ги изравяше, само когато се срещаше с други собственици на ранчо или бизнесмени. Залагаше на изчистения стил, защото предпочиташе да не изтъква женствеността си. Застанала по бельо, прегледа възможностите.

Широката бяла памучна блуза не бе със съвсем мъжка кройка, но въпреки това стоеше някак делнично. В съчетание с дълга бяла прихлупваща се пола с дълъг колан с ресни се превръщаше не само в подходяща, но и в дискретна дреха. Направи компромис с малко грим, поколеба се за бижута, после сви рамена и постави малки златни спирали на ушите си. Майка ѝ, помисли си Джилиан, би ѝ извадила душата да си направи някаква по-изискана прическа. Ала тя само разреса косата си и я остави да пада свободно. Нямаше нужда от елегантен стил, за да обсъжда договори за разплод.

Когато чу звука от приближаващия отвън автомобил, едва се удържа да не отиде до прозореца да надникне. Нарочно се позабави, преди да слезе долу.

Арън не носеше шапка. И без нея, осъзна Джилиан, си изглеждаше пак рошав и атлетичен с лек примес на аристократичност. Не му трябваше каубойска униформа, за да си проличи.

Като го гледаше такъв, се зачуди откъде е намерил търпението да седи зад бюро в Билингс. Тесните черни панталони и фин черен пуловер му подхождаха, колкото и работните дрехи, при все това подчертаваха дяволитостта на мургавия му външен вид. Усети как неволно потреперва и му отправи хладен поглед.

— Точен си — отбеляза и остави вратата да се хлопне зад гърба ѝ. Може би не беше много разумно да остава насаме с него по-дълго от необходимото.

— Ти също. — Очите му бавно се плъзнаха по нея, оценявайки простотата на облеклото ѝ — шалът, който подчертаваше тънката талия и тесния ханш, белият цвят, от който кожата ѝ блестеше, а косата искреше като огън. — А си и красива — добави, като взе ръката ѝ. — Независимо дали ти харесва или не.

Тъй като пулсът ѝ незабавно скочи, Джилиан знаеше, че трябва да действа внимателно.

— Продължаваш да рискуваш ръката си, Мърдок. — Когато се опита да я измъкне от неговата, той просто стисна по-силно.

— Разбрал съм едно нещо и то е, че нищо не си заслужава да го имаш, ако ти е дошло на тепсия. — Съвсем съзнателно поднесе ръката ѝ към устните си, като не откъсваше очи от нея.

Това ѝ дойде неочаквано. Може би по тази причина не реагира, а само го гледаше, докато през това време слънцето се спусна още по-ниско над хоризонта. Трябваше да си дръпне ръката — а искаше да протегне пръсти, за да докосне високата извивка на скулите му, фината линия на брадичката. Не направи нищо, докато той не се усмихна.

— Може би трябва да те предупредя, — безизразно каза Джилиан, — че следващия път, като те ударя, ще се целя по-ниско.

Той се усмихна, после отново целуна ръката ѝ, преди да я пусне.

— Вярвам ти.

Тъй като не успя да прикрие собствената си усмивка, тя се предаде.

— Ще ме храниш ли Мърдок или не? — Без да дочака отговор, заслиза по стълбите пред него.

Колата му повече подходеше на петролния магнат, какъвто си го представяше в началото. Ниско, лъскаво мазерати. Възхищаваше се от всичко хубаво и бързо и с лека усмивка се отпусна на седалката.

— Хубава играчка — отбеляза, като в ъгълчето на устата ѝ още играеше леката усмивка.

— Харесва ми — отвърна спокойно Арън и запали двигателя, който изръмжа, после притихна в мъркане. — На един мъж невинаги му е приятно да извежда жена на среща в джип или пикап.

— Това не е среща — уточни тя, но не се сдържа и прокара пръсти през меката кожа на тапицерията.

— Възхищавам се от практичната ти жилка — през по-голямата част от времето.

Джилиан се завъртя в седалката си, за да го наблюдава как се оправя с автомобила. Точно толкова добре, колкото и с коня, реши. Точно толкова добре, колкото и се отнасяше към жените, бе убедена в това. Устните ѝ отново се извиха в усмивка. Щеше да му стане ясно, че тя не е жена, която приема всякакво отношение. Отново се отпусна, за да се наслади на пътуването.

— Какво мисли баща ти за идването ми на вечеря? — запита небрежно. Последните коси слънчеви лъчи обагряха в златно земята. Чу мързеливото мучене на крава.

— Какво толкова има да мисли? — отвърна Арън.

— Бе достатъчно дружелюбен, когато бях просто внучката на Клей Барън — изтъкна Джилиан. — Но след като разбра, че аз съм съперникът Барън, така да се каже, запя друга песен. Ти да не се сприятеляваш с врага?

Арън отмести поглед от пътя достатъчно дълго, за да отговори на развеселения ѝ поглед със собствения си.

— Може да се каже. Ами ти?

— Предпочитам да го разглеждам като сключване на взаимно изгодна сделка. Арън... — тя се поколеба, като внимателно подбираше думите си за това, което знаеше, че не ѝ влиза в работата. — Баща ти е много болен, нали?

Забеляза как лицето му помръкна, макар промяната да бе почти недоловима.

— Да.

— Съжалявам. — Джилиан се обърна да погледне през страничния прозорец. — Не е лесно — прошепна, като си мислеше за дядо си. — За тях не е никак лесно.

— Умира — безизразно обясни Арън.

— Все пак...

— Умира — повтори той. — Преди пет години му казаха, че му остава година, в най-добрия случай две. Той ги надхитри. Но сега... — Пръстите му за миг стиснаха волана, после отново се отпуснаха. Може и да изкара до първия сняг, но до последния — едва ли.

Звучеше толкова реалистично. Вероятно си бе въобразила краткото напрежение в пръстите му.

— Не съм чула и слух за болестта му.

— Не възнамеряваме да разгласяваме нещата.

Тя се намръщи към профила му.

— Тогава защо ми каза?

— Защото знаеш какво значи гордост и не играеш игрички.

Тя го наблюдава още малко, после се обърна. Никакви мили думи или прошепнати комплименти нямаше да я трогнат повече от това лаконично, безстрастно изявление.

— Сигурно е много трудно за майка ти.

— По-силна е, отколкото изглежда.

— Да. — Джилиан отново се усмихна. — Вероятно трябва да е такава, за да се справя с него.

Минаха под извитата табела „Двете М“ на входа на ранчото. Денят вече клонеше към здрач, когато светлината пада мързеливо, а въздухът става по-мек. Животните стояха спокойно на пасището вдясно. Видя как една майка търпеливо лиже бебето си, за да го почисти, други телета бяха заети с вечерното си хранене. След няколко месеца ще станат юници и бичета, роднинската връзка ще бъде забравена, но засега бяха само бебета с тромави крайници и взискателни стомаси.

— Обичам това време на деня — измърмори тя, отчасти на себе си. — Когато работата е приключила и още не е дошъл моментът да се мисли за следващия ден.

Той хвърли поглед към ръката ѝ, отпусната на седалката. Сръчна, не изнежена, с тънки кости и слаби пръсти.

— Не ти ли е хрумвало, че работиш твърде много?

Джилиан се обърна и спокойно посрещна погледа му.

— Не.

— Знаех си, че не ти е хрумвало.

— Пак ли за каубоите в поли, Мърдок?

— Не. — Все пак бе разпитал дискретно тук-там. Джилиан Барън имаше репутацията на човек, който работи по дванайсет часа на ден — на кон, в пикапа или пеша. Ако не обхождаше загражденията или добитъка, значи хранеше животните, наглеждаше ремонтните дейности или се занимаваше със счетоводството. Как си почиваш? — попита я неочаквано. Мекият ѝ поглед му отговори, преди тя да отвори уста.

— В момента не ми остава време за това. Когато все пак имам малко време, се занимавам с книгите или с играчката, която Клей купи

преди две години.

— Игралка ли?

— Видеото — отвърна с усмивка. — Той обичаше киното.

— Занимания за самотници — замисли се Арън.

— Начинът на живот е такъв — отвърна Джилиан, после любопитно се огледа, когато спряха пред обикновена, бяла, дървена къща.

— Какво е това?

— Мястото, където живея — спокойно отвърна Арън, преди да слезе от колата.

Тя остана на мястото си, като се мръщеше към къщата. Бе приела за дадено, че живее в обширната семейна къща, намираща се на половин километър нагоре по пътя. Както бе приела за дадено, че ще вечерят там с родителите му. Джилиан завъртя глава, когато той отвори нейната врата и му отправи непримирим поглед.

— Какво си намислил, Мърдок?

— Вечеря. — Хвана я за ръката и я издърпа от колата. — Нали такава беше уговорката?

— Останах с впечатлението, че ще вечеряме там. — Тя махна с ръка в посока на къщата на ранчото.

Арън проследи движението на ръката ѝ. Когато отново се обърна към нея, устата му имаше сериозно изражение, ала очите му се смееха.

— Грешно впечатление.

— С нищо не го опроверга.

— Не съм го и подхранвал — отвърна ѝ. — Родителите ми нямат нищо общо с отношенията ни, Джилиан.

— Няма такива.

Сега вече и устните му се засмяха.

— Въпросът с конете стои — твойт и моят. — Когато тя продължи да се мръщи, той пристъпи по-близо, тялото му едва докосваше нейното. — Да не би да те е страх да останеш насаме с мен, Джилиан?

Брадичката ѝ се вирна.

— Надценяваш се, Мърдок.

От изражението в очите ѝ разбра, че няма да отстъпи, независимо какво предприеме той. Изкушението бе твърде голямо. Наведе глава и захапа долната ѝ устна.

— Може би да — отвърна тихо. — А може би не. Винаги можем да се прехвърлим в семейната къща, като се чувстваш... неспокойна.

Сърцето ѝ вече се бе качило да тупти в гърлото. Ала тя знаеше какво е да си имаш работа с бездомна дива котка.

— Не ме притесняваш — отговори спокойно, после се обърна и се отправи към къщата.

О, напротив, притеснявам те, помисли си Арън, и изпита още по-голямо възхищение към нея, защото бе решена да се изправи срещу него. Както се бе отправил да отвори входната врата, реши, че вечерта обещава да бъде интересна.

Намери вкуса му за превъзходен. Джилиан огледа жилището, като се почуди какво може да разбере за него от избора му на интериор. Явно притежаваше усета на майка си за стил и цвят, макар тук да не се усещаше изтънченото женско присъствие. Бежовото и кремавото бе балансирано с изумително стенно пано, насечено с яркосиньо и зелено. Предпочиташе антиките и изчистените линии. Макар стаята да бе малка, не създаваше впечатление за претрупаност. Заинтригувана, се приближи до извита махагонова етажерка и разгледа колекцията му от оловни фигури.

Препускащият мустанг привлече вниманието ѝ, въпреки че всички животни от миниатюрната менажерия бяха превъзходно изработени. За момент ѝ се прииска да не бе мъж, който обича това, което и на нея много ѝ допаднаше.

— Много е приятно. Макар да изглежда скромно за човек, израснал в твоите условия.

Той вдигна вежди.

— Ще приема комплимента. Как предпочиташ пържолата?

Джилиан пхна ръце в широките джобове на полата си.

— Средно изпечена.

— Прави ми компания, докато ги приготвям. — Обви пръсти около ръката ѝ и тръгна през стаята с нея.

— Значи ще получа пържола, производство на Мърдок, приготвена от Мърдок. — Хвърли му поглед. — Май аз трябва да получа комплимент.

— Да го приемем като дар за мир.

— Добре — отвърна Джилиан предпазливо, после се усмихна. — Стига да знаеш да готвиш. От закуска нищо не съм яла.

— Защо?

Погледна я така неодобрително, че тя се засмя.

— Бях затънала в сметките. Не мога да огладнея, като работя зад бюро. Така, така — добави, след като огледа кухнята му. Простотата отговаряше на къщата с под от масивно дърво и ненатрапващ се плот. Нямаше и една троха, която да не е на мястото си. — Изглеждаш прибран.

— Известно време живях в общите спални помещения. — Арън отвори бутилката вино, която стоеше на плота заедно с две чаши. — Това или те разваля, или поправя.

— Защо в общите спални помещения, когато... — Тя прекъсна изречението си, раздразнена, че отново е започнала да любопитства.

— С баща ми се разбираме по-добре, когато има някакво разстояние. — Наля вино в двете чаши. — Сигурно вече си чула, че невинаги сме на едно мнение.

— Чух, че преди няколко години сте имали разпрavia, преди да заминеш за Билингс.

— И си се чудила защо съм се огънал, вместо да му кажа да върви по дяволите и да се захвана със собствено ранчо.

Джилиан пое подадената чаша вино.

— Да, така е, чудила съм се. Обаче не е моя работа.

За миг той се взря в чашата си, сякаш изучаваше тъмния червен цвят на виното.

— Точно така. — Арън отново я погледна и отпи. — Не е.

Без повече приказки се обърна да извади от хладилника две големи пържоли. Джилиан отпиваше от виното и тихо го наблюдаваше как приготвя месото със сръчни, пестеливи движения, така типични за него. Преди пет години бяха дали на баща му не повече от година-две живот. Арън й го бе съобщил без следа емоции в гласа. И бе заминал за Билингс преди пет години.

Да изчака, докато баща му умре, почуди се и потрепери от тази мисъл. Не можеше да повярва, че е способен на това — да бъде достатъчно хладнокръвен и пестелив, че да изчака, докато баща му умре. Дори и ако чувствата към баща му да не бяха много топли, това бе твърде жестоко, твърде безсърдечно. Джилиан потрепери и отпи голяма глътка вино, после остави чашата. Не можеше да повярва.

— Да ти помогна ли с нещо?

Арън я погледна през рамо и видя как безмълвно го наблюдава. Знаеше в каква посока бяха поели мислите ѝ — логичната посока. А сега разбра, че е отсъдила в негова полза. Каза си, че не му пука, каквото и да бе решила. Не само се изуми, като разбра, че всъщност му пука, а направо рухна. Усещаше как чувството напират и го изцежда. За да си даде време да се успокои, пъкна пържолите в скарата и я включи.

— Да, би могла. — Тръгна към нея, обхвана лицето ѝ с ръце, видя как очите ѝ се разширяват от изненада, преди да долепи устни към нейните. Имаше намерение да я целуне силно и бързо. Като жест, който да го освободи от онези чувства, които внезапно го бяха обхванали. Ала когато устните му се допряха до нейните, чувствата се надигнаха и заплашиха да излязат от контрол, щом целувката продължи по-дълго.

Тя се стегна и сви ръце към гърдите му в спонтанна самозащита. Арън усети, че този път не иска съпротивата, на която обикновено се наслаждаваше, а нежността, която знаеше, че тя би отдала на много малко хора.

— Джилиан, недей. — Пръстите му се заплетоха в косата ѝ. Гласът му бе пресипнал от чувства — тайнствени, недоказани — нямаше време да се замисли. — Не ме отблъсквай — поне само този път.

Нещо в гласа му, тихият шепот на потребността, я накара да отпусне ръце, преди съзнателно да реши да го направи. Така тя се подчини и подчинявайки се, си подари миг на сладко, безметежно удоволствие.

Устата му се укроти върху нейната, докато я вкусваше по-дълбоко. Ръцете ѝ се протегнаха към рамената му, главата ѝ се отпусна назад, за да може той да вземе каквото му трябва и да ѝ донесе повече от това нежно, меко удоволствие, за което не подозираше, че съществува. С въздишка, породена от откритието, тя се отдаде.

Той не знаеше, че е способен на нежност. Досега не бе имал жена, която да го подтикне към това. Нямаше представа, че желанието изобщо може да бъде спокойно и нежно. А докато потребността в него нарастваше, изпита тих прилив на удовлетворение. Потопи се в него, докато главата му олекна. Разтърсен, нежно се отлепи от нея и се взря в лицето ѝ като човек, видял нещо, което не разбира напълно. И не бе сигурен дали иска да го разбере.

Джилиан отстъпи крачка назад и възвърна равновесие, като подпря длан върху излъсканата дървена маса. Бе намерила нежност на последното място, където очакваше. А това бе нещо, срещу което най-силно се съпротивляваше.

— Дойдох на вечеря — започна, като го гледаше изпитателно, както и той нея. — И да поговорим за работа. Това да не се повтаря.

— Имаш право — измърмори той, преди да се обърне към печката, за да обърне пържолите. — Допий си виното, Джилиан. И двамата ще се почувстваме по-сигурни.

Тя го послуша само защото се нуждаеше от нещо, което да успокои нервите й.

— Ще сложа масата — предложи му.

— Чиниите са там. — Арън посочи шкафа, без да вдига поглед. Пържолите изсъскаха, когато ги обърна. — Салатата е в хладилника.

Довършиха приготвянето на вечерята в мълчание, чуваше се само звукът от съскащото месо и картофите в тигана. Джилиан допи първата си чаша вино и погледна храната с неприкрит апетит.

— Или знаеш какво правиш, или съм прегладняла.

— И двете. — Арън и подаде соса за месо. — Яж. Човек като е толкова кльощав, не може да си позволи да пропуска хранене.

Вдигна рамена, без да се сърди.

— Въпрос на обмяна на веществата — му обясни, докато сипваше сос в салатата. — Колкото и да ям, нищо не ми се лепи.

— Някои го наричат нервна енергия.

Вдигна очи, докато той сипваше още вино в чашата й.

— Аз го наричам обмяна на веществата. Никога не съм нервна.

— Поне не често — призна той. — Защо напусна Чикаго? — попита Арън, преди тя да успее да му отвърне.

— Не ми беше там мястото.

— Можеше да стане, ако беше пожелала.

Джилиан го изгледа продължително и безизразно, после кимна.

— Значи не съм искала. От първата си ваканция тук се почувствах като у дома си.

— Ами семейството ти?

Тя се засмя.

— Те — не.

— Искам да кажа, какво им е мнението, задето живееш тук и ръководиш Утопия.

— Какво да им е мнението? — отвърна му Джилиан. За миг изгледа намръщено виното, после отново вдигна рамена. — Вероятно баща ми изпитва същото към Чикаго, каквото аз към Монтана. На него мястото му е там. Човек би казал, че е роден и израсъл там. Майка ми, разбира се, е родена там, така че... Просто при нас не се получи като семейство.

— Как така?

Джилиан посочи пържолата и се захвана да я реже.

— Мразех уроците по пиано — отвърна простичко.

— Само това?

— Толкова елементарно. Брат ми Марк чудесно се вписа. Вероятно е било от значение, че от рано прояви интерес към медицината, а обича и операта. Майка ми е голям любител — отвърна с усмивка. — Както и да е, все още трепвам малко, когато трябва да бия инжекция на някоя крава, и така и не успях да оценя „Травиата“.

— Това ли е най-важното за едно семейство? — почуди се Арън.

— В моето — да. Когато за първи път дойдох тук, животът ми започна да се променя. Клей ме разбираше. Крещеше и ругаеше, вместо да ме поучава.

Арън се усмихна и ѝ предложи още пържени картофи.

— Обичаш ли да ти крещят?

— Търпеливите наставления са най-лошото наказание.

— Никога не съм бил изправен пред подобно нещо. Ние имахме дърводелска барака. — Хареса му смехът ѝ — нисък и одобрителен. — Защо не си дошла по-рано тук?

Неспокойно размърда рамена, докато продължаваше да яде.

— Бях в колежа. И двамата ми родители смятаха, че висшето образование е от жизненоважно значение, и прецених, че е добре да им угодя в това, ако не в друго. След това се запознах с... — Прекъсна думите си изумена, че за малко да му разкаже за отдавнашната си връзка с онзи стажант. Педантично отрязва парче от пържолата. — Просто нищо не излезе — заключи, — затова дойдох тук.

Онзи, който я бе докоснал не както трябва, реши Арън. Удивлението в очите ѝ бе краткотрайно, бързо и гладко замаза положението, но не достатъчно сполучливо. Нямаше да задава въпроси

за този случай, не и за явно чувствително място. Ала се питаше кой е бил този, който бе достигнал до нея и наранил, докато е била твърде млада, за да може да си изгради защита.

— Мисля, че майка ми има право — отбеляза той. — Някои неща са си в кръвта. Мястото ти е тук.

Нещо в гласа му я накара да вдигне поглед и да застане нащрек. Не бе сигурна дали в момента имаше предвид ранчото или себе си. Очите му ѝ напомниха колко безжалостен може да бъде, когато искаше нещо.

— Мястото ми е в Утопия — изрече ясно. — И възнамерявам да остана. Баща ти също каза нещо днес, — напомни му — че един Мърдок не върши бизнес с Барън.

— Баща ми не управлява живота ми, нито в личен, нито в професионален план.

— Значи ще чифтосваш жребеца си с Далила само за да му направиш напук ли?

— Не си губя времето със заяждане. — Каза го много просто, с доловима стоманена нотка, която я наведе на мисълта, че ако искаше отмъщение, щеше да предприеме много пряк курс на действие. — Искам кобилата — тъмните му очи срещнаха погледа ѝ и не се отместиха — по лични причини.

— Които са?

Взе чашата с вино и отпи.

— Лични.

Джилиан отвори уста, за да каже нещо, после отново я затвори. Причините му не я интересуваха. Бизнесът си е бизнес.

— Добре каква ти е таксата?

Арън не бързаше да отговори, а внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Май приключи с вечерята.

Вниманието ѝ бе отвлечено, когато погледна и видя, че е изпразнила чинията си.

— Явно — отвърна с лек смях. — Не ми се иска особено да призная, Мърдок, но месото си го биваше — почти толкова, колкото говеждото на Утопия.

И той ѝ се усмихна и стана да прибере масата.

— Да се пренесем с виното в другата стая, освен ако не искаш кафе.

— Не. — Тя се изправи, за да му помогне с чиниите. — Изпих цяла кана, докато си губех времето с тъпото счетоводство.

— Не си падаш по сметките, а? — Арън взе полупълната бутилка на излизане от кухнята.

— Много меко казано — измърмори тя. — Но някой трябва да се занимава с това.

— Назначи си счетоводител.

— Мина ми през ума. Може би догодина — сви тя рамена. — Да кажем, че свикнах да държа всичко под око.

— Говори се, че можеш да хванеш биче с ласо толкова бързо, колкото и най-добрите мъже.

Докато се отпускате на дивана, свободната бяла пола се изду около нея.

— Слухът е истина, Мърдок — отговори със самоуверена усмивка. — Когато решиш да заложиш малко пари, можем да се посъстезаваме.

Той седна до нея и се заигра с края на колана ѝ.

— Ще го имам предвид. Но трябва да си призная, не ми представлява усилие да те гледам в пола.

Тя го гледаше над ръба на чашата.

— Та говорихме за таксата за разплод. Какво ще искаш за Самсон?

Той небрежно нави кичур от косата ѝ на пръста си.

— Първото конче.

ПЕТА ГЛАВА

За момент в стаята настъпи пълна тишина, докато те се гледаха. Мислеше, че ѝ е в кърпа вързан. Вбеси се, като разбра, че е крачка пред нея.

— Първото... — Джилиан тропна чашата на масата. — Ти не си наред.

— Парите не ме интересуват. Гарантирам два разплода. Взимам първото конче, независимо дали е мъжко или женско. Ти взимаш второто. Кобилата ти ми харесва.

— Очакваш да заплодя Далила, да плащам всички разходи по време на бременността, да не мога да я използвам три-четири месеца, да плащам на ветеринарния, а ти да получиш резултата наготово?

Арън се отпусна и облегна назад. Почти бе забравил какво удоволствие е пазарлъкът.

— Второто ще получиш безплатно. Склонен съм да обсъдим въпроса за разходите.

— Настоявам да платя такса — отвърна Джилиан и се изправи. — Това не са кучета, където можеш да си избереш едно от цяло котило.

— Пари не ми трябва — повтори Арън, излегнал се на дивана. — Искам жребче, ако искаш приеми, може да се откажеш.

Как би искала да се откаже. Да му го заяви в лицето. Кипнала, отиде до прозореца и погледна навън. Удиви се, че не го направи. До този момент Джилиан не бе осъзнавала колко много иска да чифтоса тези два коня. Още едно предчувствие, помисли си, като си спомни за бика. Усещаше, че ще се получи нещо необикновено. Клей често ѝ бе повтарял, че има усет. Нерядко се бе случвало да подбира животно без конкретна причина, а по нюх. Сега трябваше да претегли това срещу абсурдността на предложението на Арън.

Гледаше през прозореца в тъмната нощ, черна като в рог. Зад нея Арън мълчеше, чакаше, гледаше я с едва забележима усмивка. Дали тя

осъзнаваше колко е прекрасна, когато бе ядосана. Непрекъснато се изкушаваше да я предизвиква.

— Аз ще взема първото конче — каза тя внезапно. — Ти получаваш второто. Все пак моята кобила ще поеме риска на бременността, тя няма да става за работа, докато чакаме да роди и кърми. А аз ще поема тежестта на разходите.

Арън се замисли за момент. Разиграваше картите точно както той би направил на нейно място. Откри, че това му харесва.

— Ще я заплодим отново веднага щом отбие първото.

— Дадено. Ти плащаш половината от сметките на ветеринарния и при двете бременности.

Вдигна вежди. Независимо колко разбираше от добитък, не бе вчерашна, когато ставаше въпрос за коне.

— Наполовина — съгласи се. — Ще ги чифтосаме веднага щом се разгони.

С кимване Джилиан му подаде ръка.

— Ти ли ще изготвиш договора или аз?

Арън се изправи и пое дланта ѝ.

— Нямам претенции. За мен ръкостискането е достатъчно обвързващо.

— Добре — отново каза. — Но няма нищо лошо в това да го имаме черно на бяло.

Той се усмихна и погали с палец кокалчетата на ръката ѝ.

— Нямах ли ми доверие, Джилиан?

— Ни най-малко — отвърна спокойно, после се засмя, защото той изглеждаше повече доволен, отколкото обиден. — Ни най-малко. А ти щеше да си разочарован, ако ти имах.

— Имаш талант да достигаш сърцевината на въпроса. Жалко, че през последните пет години ме нямаше. — Той наведе глава. — Имам чувството обаче, че ще наваксаме пропуснатото време.

— Аз никакво време не съм загубила — отсече Джилиан. — Сега, след като успешно приключихме работата, Мърдок, утре ме чака дълъг ден.

Той стегна пръстите ѝ в своите, преди тя да успее да се обърне.

— Не цялата работа.

— Цялата работа, за която дойдох. — Гласът ѝ бе студен, дори и когато той пристъпи по-близо. — Не искам да ми става навик да те

удрям.

— Този път няма да успееш. Хвана и другата ѝ ръка и леко задържа и двете, но не толкова леко, че да успее да се измъкне. — Ще те имам, Джилиан.

Не се опита да измъкне ръцете си. Не отстъпи. Погледът ѝ не се отмести от неговия, а гласът ѝ бе съвсем сух.

— Как не.

— И когато това стане — продължи, все едно че нищо не бе казала, — няма да бъде нещо, което и двамата ще можем да забравим. Ти разбуди нещо в мен... — придърпа я по-близо, така че непомраченото бяло на полата ѝ погали тъмното черно на панталоните му, — от първия миг, когато те зърнах. И то още търси отговор.

— Проблемът си е твой. — Вирна брадичка, ала иначе бе останала без дъх. — Ти не ме интересуваш, Мърдок.

— Повтори го пак — предизвика я той, — след малко.

Залепи уста върху нейната, по-силно и по-грубо, отколкото възнамеряваше. В чувствата му по отношение на нея нямаше средно положение. Или всичко бе изпълнено с безкрайна нежност, или със сурова страст. Ръцете ѝ оказаха съпротива, тялото ѝ се изви като да го отхвърли. После той го почувства, момента, когато тя се отдаде толкова силно, колкото и той. За миг ръцете му я обгърнаха, като и нейните — него.

Усещането беше точно такова каквото ѝ се искаше. Стремглаво, съкрушително. Бе способна да забрави всичко, освен онова великолепно кипене в собственото си тяло. Богатият аромат на вино, който се носеше от езика му, можеше да я опие, но нямаше значение. Главата ѝ можеше да се мае и върти, но тя бе благодарна за шемета. С непримирима страст отговори на нуждата му с нужда.

Когато устата му се откъсна от нейната, бе готова да протестира, но звукът се превърна в стон, когато устните му се спуснаха по шията ѝ. Инстинктивно отметна глава назад, за да му даде по-голяма свобода, а острият аромат на сапун се носеше над нея, примесен с дъх на сандалово дърво. След това устата му се спря на ухото ѝ, зъбите му дърпаха и хапеха, след което прошепна нещо, което тя не разбра. Думите нямаха значение, разтрепери се само от звука. С отчаян звук притегли устните му обратно върху своите.

Джилиан искаше той да вземе още и още. Арън усещаше напрежението в притиснатото ѝ тяло и разбра, че тя копнее за милувки. Ала ръцете му бяха все още заровени в косата ѝ, когато двамата се отпуснаха на дивана. След това те бяха навсякъде и той не можеше да я докосва достатъчно бързо. Тялото ѝ бе толкова крехко под всички тези метри тънък бял памук. Толкова отзивчиво. Гърдите ѝ почти се загубиха в широката му длан, при все това бяха така стегнати. А сърцето ѝ отдолу думкаше като гръмотевица.

Краката му бяха оплетени с нейните, преди да се намести между тях. Когато тя потъна във възглавниците, бе почти загубен в протичката отдаденост на тялото ѝ. Устата му бушуваше върху нейната, не можеше да я спре, тя не се възпротиви. Само отговаряше и търсеше, докато отново почти не загуби ума и дума. Ароматът ѝ, отчасти неуловим, отчасти зноен, го обгърна и той разбра, че ще може да го усети дори и когато е на километри далеч от него. Чувахе как дъхът ѝ напират от устните ѝ в устата му с топъл, сладък и обещаващ шепот.

Тялото ѝ отговаряше доброволно, докато съзнанието ѝ препускаше в десетки посоки. Усещаше натиска му, силното и твърдо притискащо се тяло, толкова приятно, толкова естествено върху своето. Грубите, безмилостни целувки ѝ даваха всичко, от което имаше нужда, много преди да разбере, че го иска. Заплаши я със страстни думи, които представляваха само прошепната лудост в свят от цвят без форма.

Бузата му докосна нейната, докато устните му препускаха по лицето ѝ. Никой досега не я бе искал толкова силно. Още повече, че и тя никога не бе изпитвала такова диво желание. Единственият ѝ опит в любовенето бе толкова кротък, толкова спокоен. Нищо не я бе подготвило за несдържаното желание, което извираше отвътре. Искаше да полети с него. Толкова много.

Ръката му се плъзна нагоре по крака ѝ, търсеше, а всичко, насъбрало се в нея, достигаше до трескава кулминация. Ако избухнеше, щеше да бъде загубена. Парченцата можеха така да се разпръснат, че никога вече да не събере сили отново да стъпи на крака.

В паниката си започна да се противопоставя, докато част от нея се бореше да се отдаде. И да вземе.

— Не. — Тя стенеща се отблъсна от него.

— Джилиан, за бога. — Произнесе задъхан името ѝ и усещаше как потъва.

— Не! — Страхът ѝ даде сили и успя да го избути и да се изправи. Преди някой от двамата да успее да реагира, вече бе изскочила навън и бягаше от нещо, което твърде бързо я настигаше.

Арън неудържимо ругаеше, когато я хвана.

— Какво, по дяволите, ти става? — настоя, като я завъртя към себе си.

— Пусни ме! Няма да позволя така да ме пипат.

— Теб? — Дори и не чу как изпъшка, когато пръстите му се стегнаха. — Дявол да те вземе — произнесе шепнешком. — И ти сама вършеше същото, щом отвори дума за това.

— Само ме пусни — отвърна му несигурно. — Казах ти, че не обичам да ме докосват.

— Напротив, обичаш — скръцна със зъби, след това долови искрицата страх в очите ѝ. Имаше и гордост, някаква уплашена гордост, примесена със страст. Силно му напомни за очите на един жребец, който веднъж бе затворил в конюшня. После усети, че пръстите му се бяха врязали в плътта на нежните ѝ ръце.

Не, не беше кротък човек, но тя бе първата и единствена жена, която го бе накарала да загуби самообладание до такава степен, че да ѝ остави синьо. Внимателно отпусна ръце, без да я освобождава. Дори и тогава знаеше, че може отново да я замъкне вътре и за секунди да я накара да пожелае да му се отдаде. Но някои неща не трябва да се изчакат.

— Джилиан. — Гласът му все още бе дрезгав, но вече поуспокоен. Можеш да отложиш това, което ще стане помежду ни, обаче не можеш да го спреш. — Тя отвори уста, но той поклати предупредително глава. — Не, за теб ще е по-добре да не казваш нищо точно сега. Искам те и в момента чувството не е много приятно. Ще те изпратя, докато все още съм настроен да играя по правилата. Не след дълго ще си спомня, че никога не съм ги спазвал.

Отвори ѝ предната врата на колата и без повече думи отиде до шофьорското място. Пътуваха в мълчание, което продължи доста километри. Тъй като тялото ѝ още пулсираше, Джилиан седеше съвсем изправена. Наруга Арън, а когато започна да се успокоява, наруга и

себе си. Искаше го и всеки път, когато я докосваше, първоначалната съпротива се стопяваше за миг.

Ръцете в скута ѝ се свиха в юмруци. Знаеше как се нарича жена, която в един момент подканя и примамва, е в следващия запраща обвинения. Думата не беше приятна. Никога не бе играла такива игри и изпитваше презрение към тези, които го правеха.

Имаше право да е бесен, призна Джилиан, ала и тя имаше. Той нахлу в живота ѝ, разбуди неща, които тя предпочиташе да не бъдат засягани. Не искаше да изпитва всички тези желания, всички тези копнежи, които бушуваха в нея, когато я прегръщаше.

Не можеше да им се отдаде. Направеше ли го, щеше да стане зависима. Случеше ли се това, малко по малко щеше да започне да откъсва от собствената си самоувереност, докато той придобие повече от същността ѝ, отколкото тя имаше. Веднъж се бе случило, копнежът не можеше да се сравнява с настоящия. Бе придобила впечатление при тази странно нежна целувка в кухнята му колко лесно можеше да му се предаде. И все пак... Все пак, когато всичко бе казано и сторено, Джилиан бе принудена да признае, че се бе държала като идиот. А това, което мразеше повече от всичко, бе да разбере, че не е била права.

Една сърна прескочи оградата отляво, като спря на пътя, сякаш паднала в капан на фаровете. Макар Арън да натисна спирачки, тя литна, стройните крака във въздуха, докато прескачаше следващата ограда, след което изчезна в нощта. Появата ѝ стопли Джилиан, както винаги бе ставало. С тих смях тя се обърна и видя усмивката в очите на Арън. Прилив на чувства я завладя.

— Съжалявам. — Думите изскочиха, преди да осъзнае, че може да ги изрече. — Реагирах прекалено остро.

Изглежда я продължително. Искаше да продължи да ѝ се сърди. Някак си беше по-лесно — сега бе невъзможно.

— Не само ти. Имаме склонност да разпалваме нещо един в друг.

Не можеше да го отрече, но точно в този момент не искаше да се замисля за това.

— След като от време на време ще трябва да общуваме, не е зле да постигнем някакво споразумение.

Една усмивка започна да дърпа ъгълчето на устата му.

— Звучи разумно. Какъв вид споразумение имаш предвид?

— Ние сме бизнес съдружници — отговори сухо заради насмешката във въпроса му.

— А-ха. — Арън отпусна ръка върху облегалката и се настрои да се забавлява.

— Упражняваш ли се да си идиот, Мърдок, или ти идва отвътре?

— О, без обиди, Джилиан, тъкмо постигахме споразумение.

Джилиан се помъчи да потисне усмивката, но не успя.

— Имаш странно чувство за хумор.

— Остър нюх към смешното — парира я. — Значи сме бизнес съдружници. Забрави и съседи.

— И съседи — кимна тя в знак на съгласие. — Колеги, ако искаш да сме по-точни по въпроса.

— Нека сме по-точни — предложи Арън. — Но може ли да те попитам нещо?

— Да — внимателно произнесе тя.

— Какъв е въпросът всъщност?

— По дяволите, Арън — каза с усмивка. — Опитвам се да внеса ред в отношенията ни, за да не стигам отново до извинения. Мразя да се извинявам.

— Харесва ми как реагираш, просто и открито, точно преди пак да се разсърдиш.

— Няма да се разсърдя.

— Според мен шансът е пет към едно.

— По дяволите, Арън. — Смехът ѝ се понесе, нисък и гладък. — Ако приема облога, ще направиш какво ли не, за да ме ядосаш.

— Виждаш ли, вече се разбираме добре. Но беше започнала да говориш по твоя въпрос. — Спря колата в тъмния двор на ранчото. Светлината от предната веранда на Джилиан огряваше колата, а лицето му остана в сянка.

— Можем да развием успешно бизнес съдружие, ако и двамата добре се постараем.

— Съгласен съм. — Завъртя се и в тясното пространство на колата вече я докосваше. Плъзгане на пръстите върху рамото ѝ, допир на крак с крак.

— Ще си останем съседи, защото никой от двамата няма да се премести. Докато спазваме тези правила, ще можем да общуваме без много каране.

— Забрави нещо.

— Така ли?

— Каза какво представляваме един за друг в момента, но не и какви ще станем. — Видя как очите ѝ се присвиха.

— И то е?

— Любовници. — Небрежно погали шията ѝ отстрани с пръст. — Все още възнамерявам да те имам.

Джилиан издиша продължително и се напрегна да запази спокойствие.

— Явно не можеш да водиш разумен разговор.

— Много неща са явни. — Сложи ръка върху нейната, когато тя посегна към дръжката. Лицето му бе така близко и задържа поглед върху устните ѝ достатъчно дълго, за да се разгори копнежът. — Не съм търпелив човек — измърмори Арън. — Но за някои неща умея да чакам.

— Ще има дълго да чакаш.

— Може би по-дълго, отколкото бих искал — съгласи се той. — Но по-малко, отколкото си въобразяваш. — Ръката му все още бе върху нейната, когато натисна дръжката и отвори вратата. — Приятни сънища, Джилиан.

Тя изскочи от колата и му хвърли унищожителен поглед.

— Не пресичай границата, докато не те поканят, Мърдок. — Тресна вратата и хукна по стълбите, като ругаеше ниския, непринуден смях, който я изпрати.

През дните, които последваха, Джилиан се опита да не мисли за Арън. Когато не можеше да го възпре да не прониква в съзнанието ѝ, се стараеше да мисли за него с насмешка. Понякога постигаше успех да го отхвърли като разглезен, своенравен мъж, свикнал да получава каквото иска, след като си го поиска. Ако успееше, можеше и да забрави, че я кара да се смее и да копнее.

Дните ѝ бяха достатъчно дълги, запълнени с работа и изморителни, та тя нямаше много време да мисли за него или за чувствата си. Ала въпреки, че нощите ставаха все по-къси, ругаеше часовете, които прекарваше сама и свободна. Тогава си спомняше какво значи да я прегръща. Тогава си спомняше как очите му можеха

да се смеят, докато останалата част от лицето му оставаше сериозна и тържествена. И колко твърда и силна може да бъде устата му, върху нейната.

Започна да става по-рано и да работи до по-късно. Изтощаваше се на пасището или в ранчото, докато едвам се замъкваше в леглото. И все пак оставаха сънищата ѝ.

Джилиан излизаше на пасището още на разсъмване. Небето бе обагрено с цветовете на изгрева и златното и розовото оцветяваха замъгленото синьо. Като повечето от помощниците носеше леко работно облекло, докато започваха да събират първите сто телета и крави за дамгосване. Тази част от работата бе бавна и лесна. Не бе трудно да се справят с едно животно с тичане и връзване. Голяма част от работата се вършеше пеша, останалата с обучени коне или на четири колела. Подкараха ли майките спокойно, бебетата ги следваха.

Джилиан обърна Далила, като я остави да върви, докато отделяше една крава и теле от групата юници. Предстоеше ѝ дълга и натоварена сутрин и предвкушаваше удоволствието от добре свършената работа. Когато видя Джо бавно да кара крави пеша, докосна шапка в знак на поздрав.

— Винаги съм си мислел, че белязването е нещо като ергенско парти — отбеляза той, когато се приближи до нея.

Тя погледна надолу и се засмя.

— Не и в Утопия. — Огледа помощниците, които приканваха кравите с леки подвижвания и много тичане. — Когато след няколко дена пак започнем да дамгосваме, самолетът трябва вече да е дошъл. Бог знае, че ще е по-лесно да забележим загубилите се.

— Работиш твърде много. Не, не ме гледай така — настоя той. — Знаеш го и сама. Какво става?

Арън се промъкна през защитните стени, ала тя просто поклати глава.

— Нищо. Сезонът е натоварен. Скоро ще събираме сеното, първата реколта ще е веднага след пролетното дамгосване. После идва родеото. — Отново сведе поглед, когато Далила се поразмърда под нея. — Разчитам на медалите, Джо.

— Цяла седмица работиш от изгрев до тъмно — изтъкна той. — Имаш право на няколко почивни дни.

— Шефът е последният, който има право на няколко почивни дни. — Доволна, че кравите ѝ са се присъединили към бавно придвижващата се група, отправена към пасището, тя завъртя Далила. Забеляза едно теле, бягащо на запад и преследвано от неколцина мъже, коне и пикапи. Джилиан пришпори Далила в лек галоп и се спусна след телето.

Първоначалното оживление от безумния бяг на телето без майка отстъпи, когато видя, че се е отправило точно към телената ограда. Тихо изруга, смушка кобилата да бяга по-бързо и се протегна за ласото. С ловко движение на ръката и китката го завъртя над главата си, после запрати примката към врата на недамгосаното животно. Джилиан го издърпа, когато бе на трийсетина сантиметра от оградата, където то пищеше и се мятеше, докато майка му не пристигна.

— Тъпа крава — измърмори, докато слизаше да го освободи. — Добре щеше да се подредиш, ако, се бе забило тук. — Хвърли поглед към острите краища на телта, преди да измъкне примката от врата му. Майката раздразнено я гледаше, докато навиваше въжето. — Моля, пак заповядай — ѝ каза Джилиан с усмивка. Погледна и видя как Гил се приближава. — Все още ли мислиш, че ще бъдеш по-бърз от мен през юли? — попита го.

— Твърде показно го въртиш.

Макар тонът му да бе както обикновено дрезгав и непринуден, нещо в погледа му я притесни.

— Какво има?

— Трябва да видиш нещо.

Без повече думи взе в ръка юздите на Далила и пое с него. Нямахше смисъл да пита, затова не си и направи труда. Част от съзнанието ѝ все още регистрираше звуците и картините наоколо — раздразненото мучене, високото нищене на обърканите телета, тежкото и царствено движение на майките им, свистенето на преминаващите хора и животни през тревата. Дамгосването щеше да започне преди обед.

— Погледни.

Джилиан забеляза малка част от повредена ограда и изруга.

— По дяволите, едва преди седмица оправихме този участък. Сама го обходих. — Джилиан се намръщи в посока към отсрещното пасище и се запита колко ли животни са се отклонили. Това

обясняваше факта, че макар броят, който ѝ докладваха, да бе точен, очите ѝ видяха друго тази сутрин. — Ще ми трябват няколко помощници, за да приберем изгубените.

— Добре. — Гил се наведе и взе парче тел между пръските си. — Виж.

Разсея се и погледна надолу. Почти незабавно Джилиан се стегна и взе телта в собствената си ръка. Откъснатото бе твърде остро и чисто.

— Била е отрязана — продума тихо, после вдигна очи и погледна съседното пасище. Земята на Мърдок.

Очакваше да изпита гняв, ала бе изумена, когато изпита болка. Беше ли способен на това? Джилиан мислеше, че може да е безмилостен, дори да не спазва закона, ако му изнасяше. Но нарочно да реже телената ограда... Възможно ли бе да е намерил собствен начин да ѝ върне за личните им различия и професионалното съперничество? Пусна телта на земята.

— Изпрати трима помощници да проверят за изгубени животни — нареди безизразно. — Бих искала сам да оправиш оградата. Срећна погледа на Гил със студено и равно изражение. — И не разгласявай случая.

Той присви очи, после се изплю.

— Ти си шефът.

— Ако не се върна, когато животните са приготвени в загражденията, започвайте без мен. Нямаме време за губене при дамгосването.

— Вече пропуснахме излишно два дена.

Джилиан се метна на седлото.

— Ще видим тази работа. — Внимателно преведе Далила през дупката в телената ограда, после я смушка с пети.

Скоро попадна на първата група работници. Далила спря до джипа и Джилиан погледна през муцуната ѝ.

— Къде е Мърдок? — запита настоятелно. — Арън Мърдок.

Мъжът докосна шапка за поздрав, разпознал вбесена жена, щом се изправеше пред него.

— В северния участък, госпожице, събира телетата.

— В оградата има дупка — съобщи лаконично. — Няколко от моите хора идват да проверят за заблудени животни. Не е зле и вие да

направите същото.

— Да, госпожице. — Но го каза на гърба ѝ, тъй като вече бе препуснала нататък.

Работниците на Мърдок действаха по същия начин като нейните. Видя как се бяха разпръснали и бавно и равномерно се придвижваха, докато кравите пристъпваха тежко пред тях. Няколко души бяха подалеч, отбиваха отклонените недамгосани животни и ги връщаха в стадото.

Веднага го видя там вдясно как извива Самсон и обикаля около едно упорито теле. Пренебрегна любопитните погледи на хората му и започна да си пробива път към него. Чу мъжете да се смеят, после да подвикват лаконично и грубо на телето, след това той я забеляза.

Периферията на шапката закриваше лицето от ранното утринно слънце. Не виждаше изражението му, само разбра, че я наблюдава как се приближава към него. Далила наостри уши при миризмата на жребеца и плашливо запристъпва настрани.

Арън изчака да се изравнят.

— Джилиан... — бе забелязал, че нещо не е наред, и изчака тя да обясни.

— Искам да говоря с теб, Мърдок.

— Е, говори. — Смушка телето, но Джилиан се протегна и хвана издадената част на седлото му. Очите му се стрелнаха и спряха върху ръката, която го задържаше.

— Насаме.

Изражението му остана спокойно, макар да не виждаше очите му. Направи знак на един от хората си да поеме телето, обърна коня и потегли на север.

— Казвай бързо, защото в момента нямам време за светски разговори.

— Това не е светско посещение — отсече тя, като държеше изкъсо Далила, която подозрително гледаше жребеца.

— Ясно ми е. Какъв е проблемът?

Когато се увери, че никой не може да ги чуе, Джилиан спря кобилата.

— Оградата в западния участък е пробита.

Хвърли поглед над главата ѝ към работниците си.

— Искаш някой от хората ми да я оправи ли?

— Искам да знам кой я сряза.

Очите му бързо се върнаха към нейните. Можеше да види само, че са тъмни. Единственият признак за реакцията му бе внезапното нервно помръдване на жребеца. Арън го укроти, без да сваля поглед от Джилиан.

— Отрязана?

— Точно така. — Гласът ѝ вече бе овладян, но яростта кипеше под повърхността. — Гил я открил, а аз се уверих в това.

Много бавно той бутна шапката си назад. За пръв път видя лицето му на светлина. Вече бе виждала това изражение веднъж — когато се бе надвесил над нея, докато я държеше на земята при кошарата на Самсон.

— В какво ме обвиняваш?

— Казвам ти само какво е станало. — Очите ѝ бяха уловили сутрешните лъчи и светеха с тях. — Ти го разбирай както си искаш.

С едно уж много спокойно и целенасочено движение той се протегна и хвана предницата на якето ѝ с ръка.

— Не режа огради.

Не се отдръпна и погледът ѝ не трепна. Леко подухване на вятъра разроши огнените къдрици, които се спускаха изпод шапката ѝ.

— Ти може и да не го правиш, но при теб работят много хора. Трима от моите са в твоето пасище да търсят изгубените ми животни. Липсват ми крави.

— Ще изпратя хора да проверят стадото ти за мои животни.

— Вече го предложих на един от работниците ти в пасището до оградата.

Той кимна, но очите му останаха много напрегнати и ядосани.

— Телта може да се отреже и от двете страни, Джилиан.

Тя втрещено го изгледа. Яростта избухна и тя блъсна ръката му от якето си.

— Това е абсурдно. Нямаше да ти казвам за глупавата тел, ако аз я бях срязала.

Арън изчака да успокои нервната си кобила, преди да ѝ отправи мрачна усмивка.

— При теб работят много хора.

Продължи да го гледа, а ядът ѝ утихна и червенината изчезна. Болката и гневът не ѝ бяха позволили логично да прецени. Някои от

хората познаваше и им се доверяваше от години. Други идваха и заминаваха, припечелваха, после се прехвърляха в друго ранчо, в друга област. Човек рядко запомняше имената им, а само лицата им. Но нейната бройка не излизаше, припомни си.

— Липсват ли ти животни? — заинтересува се тя.

— Ще ти съобщя.

— Ще извърша внимателно преброяване в западния участък. — Тя се обърна и загледа в изгряващото слънце. Спокойно можеше да е и някой от нейните хора, както би могло и да е от неговите. А тя отговаряше за всеки на надница към Утопия. Трябваше да го приеме. — Твоето говеждо не ми трябва, Арън — рече тихо.

— Нито пък на мен твоето.

— Няма да е за пръв път. — Когато отново го погледна, брадичката ѝ бе вирната. — Мърдок са имали навика да режат оградите на Барън.

— Искаш да се връщаме осемдесет години назад ли? — попита. — В тези неща има две страни, Джилиан, както и оградата има две страни. Двамата с теб дори не сме били родени тогава, какво значение има това за нас, по дяволите?

— Не знам, но се е случвало — може пак да се случи. Клей може и да го няма, но баща ти все още таи враждебност.

Гневът отново нахлу в очите му.

— Може би се е довлачил там и срязал телената ограда, само за да ти напакости.

— Не съм глупачка — парира го тя.

— Така ли? — Бесен, завъртя коня, за да застане право срещу нея. — Значи чудесно играеш ролята на такава. Лично ще проверя западния участък и ще те уведомя.

Преди да успее да му отвърне със същия гняв, вече се бе отдалечил. Със стиснати зъби Джилиан се отправи на юг към Утопия.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато Джилиан се върна в ранчото, животните вече бяха вкарани в ограждението. Един поглед към слънцето ѝ каза, че едва минава осем. Кравите и телетата се въртяха в кръг и мучаха в най-голямата дървена кошара, а работниците бяха започнали да ги разделят. Не беше лесна работа. Вслушана в звуците от мъжете и животните, Джилиан слезе от кобилата и я разседла. Нямаше време да размишлява над отрязаната телена ограда, когато започваше дамгосването.

Някои от работниците останаха на конете, подкарваха кравите и се мъчеха да ги насочат към кошарата, оградена с тел, докато телетата бяха отправяни към друго, дървено заграждение. Въздухът вече бе наситен с ругатни, по-скоро живописни, отколкото груби.

С удари и викове една крава и телето ѝ бяха изведени от голямата кошара. Хора без коне бяха направили стегната редица, която не позволяваше на кравата да последва телето. Разчитайки предимно на размахани ръце, викове и подсвирквания, мъжете избутаха кравата към теленото заграждение. После процедурата се повтаряше. Джилиан гледаше как Гил върти жилавото си малко тяло и подвиква с такъв ентусиазъм, който щеше да го крепи през целия ден въпреки годините му. С лек смях нахлупи здраво шапка на глава и се отправи към тях с ласо в ръка.

Телетата се стрелкаха като териери към кошарата с кравите. Хвърчеше прах. Кравите се бутаха през оградата, за да се съберат с малките си. Мъжете ги връщаха с викове, груба сила или въжета. Макар хората да бяха по-малко на брой и по-леки на тегло, животните не можеха да си съперничат с находчивостта на каубоя.

Гил си избра теле от кошарата с кравите, върза го и го замъкна със себе си, като през цялото време ругаеше. Бухна го отстрани и го изпрати към заграждението за телета, после намигна на Джилиан.

— Оправена ли е оградата? — попита тя лаконично.

— Да.

— Аз ще се погрижа за останалото. — Направи пауза, после завъртя ласото. — После искам да поговоря с теб, Гил.

Той свали шапката си, избърса потта от челото с ръкава на прашната си риза, после отново я постави на глава.

— Когато кажеш. — Огледа се, докато Джилиан издърпа едно теле. — Почти сме готови, време е да ги подхванем.

С тези думи се присъедини към редицата мъже, които обграждаха непокорните крави, за да вкарат и последната в определеното за тях място. В по-малката кошара телетата ревяха и се трупяха едно върху друго.

— Не е приятно — прошепна им Джилиан. — Но ще стане бързо.

Портата изскърца, докато се затваряше да ги прибере. Останалата част от работата не ѝ се нравеше особено, въпреки че никога не би го признала на друг, освен на себе си. Ножът, иглата и дамгата се използваха с точност и ритъм, който започваше плахо, после набираше плавност и скорост. Телетата минаваха по улея едно по едно с мечтата за освобождение, само за да бъдат вдигнати на работната маса.

Гледаше как поредното теле опулваше очи от изненада, когато масата се накланяше и то заставаще безпомощно на една страна на височината на кръста. После го обработваха както всяко друго през този период.

Работата бе разгорещена и мръсна. Носеше се миризмата на пот, кръв, опърлена кожа и дезинфектант. През несекващата работа се чуваха спомени, разкази, на които никой не вярваше, а всеки се опитваше да надмине. Кравите в телената кошара бяха разтревожени, бебетата им пицяха при забиването на иглата или ножа. Думите се носеха все по-наситени като въздуха в помещението.

Това не бе първото дамгосване за Джилиан, но всяко следващо — въпреки потта и усилията — ѝ напомняше защо бе тук вместо на някоя широка, оживена улица на изток. Работата бе усилна, но почтена. Човек трябваше да е по-различен от другите, за да я върши. Добитъкът, който се суетеше и мучеше в загражденията, бе неин. Както и земята. Тя отмени помощника при работната маса и пое своя ред за ваксиниране.

Слънцето се вдигна по-високо, после започна да се спуска, когато последното теле бе пуснато. Всичко свърши, мъжете бяха гладни, телетата — изтощени и жално викащи майките си.

Самата тя разгорещена и гладна, приседна на една щайга наблизко и избърса мръсотията от лицето си. Ризата бе залепнала върху гърба ѝ с потни петна, прозиращи през мръсното. Това бяха едва първите сто, помисли, докато се протягаше. Щяха да приключат с пролетното дамгосване едва към края на тази седмица или в началото на следващата. Изчака, докато почти всички мъже бяха потеглили към готварницата, преди да извика Гил. Той извади две бири от хладилника и тръгна към нея.

— Благодаря. — Джилиан я отвори, после остави студения, бирен вкус да отмие праха. — Мърдок сам ще провери останалата част от оградата — започна без предисловия. — Кажи ми честно — залепи бутилката до челото си, за да се наслади на студенината — дали е човек, който ще играе такива игри?

— Ти как мислиш? — отвърна Гил.

Какво можеше да мисли, запита се Джилиан. Независимо колко се старал, чувствата ѝ непрекъснато се набъркваха. Чувства, които тепърва трябваше да осъзнава, защото все още не смееше.

— Теб питам.

— Хлапето е от сой — каза лаконично Гил. — Виж, старецът... — Усмихна се за миг, после присви очи към слънцето. — Преди години би могъл да направи такова нещо, просто от проклетия. Да даде повод на дядо ти да поругае. Но момчето — не ми се вярва да е способен на такива номера. Освен това... — той изплю тютюна и се намести. — Днес сутринта преброих животните на пасището. Може да съм пропуснал няколко, защото се бяха разпръснали наоколо при събирането.

Джилиан отпи глътка от бирата, после остави бутилката.

— Но?

— Струва ми се, че ни липсват поне стотина.

— Стотина? — повтори шокирана. — Толкова животни не могат да се изгубят през една дупка в оградата, не и без чужда помощ.

— Момчетата се върнаха по средата на дамгосването. В пасището на Мърдок са открили едва дузина.

— Разбирам. — Тя издиша продължително. — Значи телената ограда не е била отрязана само за да ни напакостят, нали?

— Не.

— Утре сутрин искам точно преброяване на животните до последното теле. Започни със западното пасище. — Погледна надолу към ръцете си. Бяха много мръсни. Пръстите я боляха. Беше й присъщо както да работи за това, което ѝ принадлежи, така и да се бори за него. — Гил, много е вероятно някой, нает от Мърдок, да краде добитъка ни, може би за „Двете М“, но по-скоро за лично облагодетелстване.

Гил дръпна ухото си.

— Може би.

— Иначе е някой от нашите.

Той спокойно отговори на погледа ѝ. Чудеше се дали ще се сети за тази възможност.

— Също толкова вероятно — рече протичко. — И Мърдок може да открие липси.

— Утре до залез-слънце искам всичко да е преброено. — Тя се изправи и се обърна към него. — Подбери хора, в които си сигурен, да няма такива, които са работили тук по-малко от един сезон. Мъже, които знаят да не споделят мислите си.

Той кимна, наясно с необходимостта от дискретност. Кражбата на добитък си оставаше същият смъртен грях, както и преди един век.

— Съвместно с Мърдок ли ще действаш?

— Ако се наложи. — Спомни си яростта, изписана на лицето му — определи го като гневна гордост. Изпусна въздишка, преди да успее да я потисне, която подсказваше умората. — Отиди да си вземеш нещо за ядене.

— Ти идваш ли?

— Не. — Върна се при Далила и повдигна седлото. Започна механично да го закопчава и затяга. В кошарата животните вече се успокояваха.

Когато свърши, Гил я потупа по рамото. Обърна глава и го видя да ѝ подава дебела филия, отрупана с парчета месо.

— Бързо го изяждай — каза ѝ с дрезгав глас. — Ще те издуха вятърът, ако продължаваш така.

Прие храната и отхапа огромен залък.

— Ти краставо старо куче — измърмори с пълна уста. И тъй като нямаше никой наоколо, който да го вземе на подбив, го целуна по двете бузи. Въпреки че му стана приятно, той я наруга, което я разсмя, след това тя се метна на седлото.

Джилиан в лек тръс изкара кобилата от двора на ранчото, после се обърна към уединението и здраво я пришпори.

За да задоволи собственото си любопитство, първо се отправи към западното пасище. Намали ход, провери поправената ограда, после започна да брой все още пасящите животни. Не й бе нужно много време, за да заключи, че преценката на Гил е много близо до точното състояние. Сто глави добитък. Затвори очи и се опита да мисли трезво.

Зимата й струваше двайсет — всеки собственик на ранчо претърпяваше подобни загуби. Но не природата бе взела тези крави. Трябваше да разбере кой го е направил и то бързо, преди това да се повтори. Джилиан хвърли поглед през междата между двата имота. И от двете страни животните пасяха кротко, успокоени, че човекът ги е оставил на собствените им занимания. Докъдето поглед стигаше, имаше само хълмисти ливади и животни, които им се наслаждаваха. Сто глави добитък, повтори си пак. Достатъчно, за да причинят малка, но осезателна загуба в стадото й, както и в печалбата. Нямаше да стои и да гледа.

Мрачно пришпори Далила в галоп. Не можеше да си позволи лукса да изпадне в паника. Трябваше да се справи стъпка по стъпка, да направи ясна и точна сметка на загубите си, преди да съобщи на полицията. Ала в момента бе изморена, мръсна и унила. Най-добре да се погрижи за това и после да се върне в ранчото.

Бе изминала едва една седмица от последното й ходене до езерото, но дори и за това кратко време трепетликите и тополите се бяха раззеленили още повече. Забеляза първите листенца на дивите рози, които бяха прекрасни и толкова вредни, когато израстваха в пасищата. Слънцето неусетно започваше да клони на запад. Джилиан прецени, че часът е някъде един-два. Ще си даде час отдих тук, за да се презареди, после ще се върне и ще подхване пипкавата задача да проверява отново и отново броя животни в документацията, както и местонахождението им. Слезе от кобилата, завърза я към един клон трепетлика и я остави да пасе.

Джилиан безгрижно захвърли шапката, след това седна на един камък, за да събуе ботушите си. Джинсите и ризата ги последваха, докато тя се заслуша в едно коприварче, което важно пееше за пролет и слънце.

Водата бе великолепно студена. Когато се потопи, забрави напрежението в мускулите, слабата, тъпа болка в кръста и чувството на отчаяние, обзело я на западното пасище. Като собственик и шеф на Утопия щеше да се справи с каквото трябваше. Засега имаше нужда да бъде просто Джилиан. Беше пролет, слънцето бе топло. Ако ветрецът подухваше от правилната посока, долавяше аромата на младите рози. Отпусна глава назад и остави водата да облее лицето и косата ѝ.

Арън не си зададе въпроса откъде е знаел, че тя ще е там. Не се и запита защо, след като го е знаел, дойде. И двамата с жребеца останаха безмълвни, докато я наблюдаваше. Не подскачаше във водата, а спокойно се носеше, така че тихото плискаме на водата не заглушаваше песента на птиците. Сякаш виждаше как умората се оттича от нея. За първи път я наблюдаваше напълно отпусната без блясък на приключение, гняв, дори смях в очите ѝ. Бе нещо, което правеше за себе си, и макар Арън да осъзнаваше, че се натрапва, не се помръдна.

Кожата ѝ бе млечно бяла на местата, недокоснати от слънцето. Под вълничките видя нежните извивки на тялото ѝ. Косата ѝ бе прилепнала към главата и рамената и гореше като огън. Както и желанието, което се надигна под стомаха му и се предаде по кръвта му.

Осъзнаваше ли колко е великолепна със стройното си, гъвкаво тяло и сметаново мека кожа? Осъзнаваше ли колко прелъстително изглежда с водопада от кестенява коса, засияла около лицето, което изразяваше едновременно нежност и сила? Не, помисли си, докато тя изчезна под повърхността, не го осъзнаваше, не би си позволила да го разбере. Може би бе време да ѝ покаже. С незабележима команда поведе Самсон към едно дърво от неговата страна на междата.

Джилиан излезе на повърхността и се оказа очи в очи с Арън. Първоначалният шок отстъпи на раздразнение, а раздразнението на ярост, след като се сети в какво неизгодно положение се намира. Арън забеляза и трите чувства. Устните му се извиха.

— Какво правиш тук? — попита го рязко. Знаеше, че няма смисъл да се прави на скромна и не се и опита. Вместо това реши да се

изперчи.

— Каква е водата? — безгрижно се интересува Арън. Друга жена, отбеляза, би направила някакъв панически и безполезен опит да се прикрие. Не и Джилиан. Тя просто вирна брадичка.

— Студена. Сега защо не се върнеш, откъдето си дошъл, за да довърша това, с което се занимавам?

— Бе дълга и прашна утрин. — Приседна на камък близо до брега на езерото и дружелюбно се усмихна. Дрехите и кожата му бяха пропити с мръсотия и пот, както тези на Джилиан. Белезите от тежката работа и усилията му отиваха. Арън накриви шапката си. — Изглежда примамливо.

— Аз дойдох първа — процеди тя през зъби. — Ако имаш някакво чувство за благоприличие, ще се махнеш.

— Да. — Той се наведе и събу ботушите си. Джилиан проследи как първият, а после и вторият паднаха на земята.

— Какво, по дяволите, смяташ, че правиш?

— Мислех да се топна. — Възнагради я със заразителна усмивка и захвърли шапката си.

— Вземи да размислиш.

Той се изправи и бавно вдигна вежди, докато разкопчаваше ризата си.

— Аз съм в собствения си имот — изтъкна. Метна ризата настрана, та Джилиан имаше нежелана и пленителна възможност да види здравето, слабо тяло с гладка, почерняла кожа на гръдния кош и тъмни косми, които се спускаха до ниската талия на джинсите.

— Дявол да те вземе, Мърдок — измърмори и измери разстоянието до собствените си дрехи. Твърде далеч, за да има полза от тях.

— Отпусни се — предложи ѝ, докато се наслаждаваше на ситуацията. — Можем да си представяме, че тук по средата е опъната телена ограда. — След това разкопча колана си.

Погледът му не се отмести от нейния. Първата инстинктивна реакция на Джилиан да погледне другаде бе превъзможната заради насмешката, която забеляза в очите му. Тя студено го наблюдаваше как се съблича. Като ѝ се прииска да преглътне, го направи незабележимо.

По дяволите, трябваше ли да е толкова хубав, запита се и не помръдна от своята половина, когато той се потопи във водата.

Вълничките, причинени от тялото му, преминаха по повърхността и погъделичкаха кожата ѝ. Потрепери и се потопа малко по-надълбоко.

— Наистина ти е забавно, нали?

Арън изпусна дълга въздишка, когато водата отми праха и охлади кръвта му.

— Признавам си. Гледката оттук не е по-лоша, отколкото тази отвън — мило ѝ напомни. — Като се има предвид, че вече съм обмислял въпроса как изглеждаш без дрехи. Повечето червенокоси имат лунички.

— Вероятно имам късмет. — Трапчинката ѝ се появи за миг. Поне отново бяха в равностойно положение. — Имаш физиката на повечето каубои — провлачено отбеляза. — Дълги крака, никакъв ханш. — Отпусна ръцете си да се носят мързеливо. — И по-хубави съм виждала — излъга. Със смях отпусна глава и краката ѝ се вдигнаха, неспособна да устои на подтика да го подразни.

Трябваше само да се протегне, за да я хване за глезена и придърпа към себе си. Арън потърка длан в бедрото си ѝ се отпусна.

— Да не ти е навик да се къпеш гола тук?

— Никой не идва тук. — Махна косата от очите си и му хвърли поглед. — Поне досега. Ако смяташ редовно да ползваш езерото, ще трябва да си направим някакъв график.

— Нямам нищо против да имам компания. — Приближи се повече, така че тялото му докосна въображаемата граница.

— Стой си в своята част, Мърдок — спокойно го предупреди, но се усмихна. — В наши дни натрапниците все още ги застрелват. — За да му покаже, че не ѝ пука, затвори очи и се понесе във водата. — Обичам да идвам тук в неделя следобед, когато мъжете са в двора на ранчото, мятат подкови и се надлъгват.

Арън се загледа в лицето ѝ. Не, никога не я бе виждал толкова отпусната. Чудеше се дали тя разбира колко малко свобода си позволява.

— Не обичаш ли да разправяш лъжи?

— В неделя следобед мъжете си припомнят, че съм жена. Като съм там, си налагат цензура върху онези, лъжи.

— Само в неделя следобед ли си го спомнят?

— Лесно е да се забрави нечий пол, когато си на пасището или изгребваш конюшните.

Очите му проследиха очертанията на тялото ѝ, покрито едва с няколко сантиметра вода.

— Щом казваш — измърмори той.

— А имат нужда и да се пооплачат. — Пак се засмя и остави краката си да потънат. — За храната, заплащането, работата. Трудно е да се направи всичко това, когато шефът е там. — Удари с длан под повърхността и запрати вълни чак до брега. Той реши, че това е първото напълно безгрижно движение, което е виждал да прави. — Твоите хора, Мърдок, оплакват ли се?

— Трябваше да ги чуеш, когато сестра ми реши да ремонтира спалните им помещения преди шест-седем години. — Споменът предизвика усмивка у него. — Беше решила, че трябва хубава боя и завеси — карирани завеси и бебешко синя боя.

Тя отметна глава назад и се смя до прималяване.

— Какво направиха?

— Отказаха да мият, метат или изхвърлят каквото и да било. След две седмици помещенията заприличаха на областното сметище, така и миришеха.

— Защо баща ти я остави да го направи? — попита Джилиан, като триеше очи.

— Прилича на майка ми — протичко отвърна Арън.

Младата жена кимна и въздъхна от многото смях.

— Но са се отървали от завесите.

— Аз... Да кажем, че една нощ изчезнаха — поправи се той.

Джилиан му хвърли бърз, одобрителен поглед.

— Свалил си ги и си ги изгорил.

— След като седем години не съм си признал, и сега няма да го направя. Трябваше цяла седмица, докато помещенията се разчистят — спомни си той. Тя му се усмихваше толкова безгрижно и приятелски, че трябваше да събере цялата си воля, за да не се протегне и не я придърпа към себе си. — Днес оправи ли сирачето?

— Маркиран по ухото, ваксиниран и дамгосан — отговори му, като отново прекара ръце през водата.

— Само толкова?

Тя се усмихна, разбрала какво иска да каже.

— След две години Бебчо ще се превърне в конкуренция за татко. — Вдигна рамена, при което тялото ѝ се помръдна и водата плисна

близо до извивката на гърдите ѝ. Колкото повече забравяше за тялото си, толкова по привлечен от него бе той. — Имам предчувствие за него — продължи тя. — Няма смисъл да се кастрира бъдещ бик за разплод. — Тревога помрачи очите ѝ. — Обиколих западната ограда, преди да дойда тук. Не забелязах други дупки.

— Нямаше други. — Знаеше, че ще трябва да го обсъдят, но се ядоса, че няколкото мига на обикновено другарство бяха прекъснати. Не си спомняше досега да е споделял този вид простота с друга жена. — Моите хора откриха шест крави, преминали в твоя имот. Ти явно си имала два пъти повече от твоите в моето пасище.

Поколеба се за миг, горната ѝ устна придоби тревожно изражение.

— Значи твоите бройки излизат?

Долови напрежението в гласа ѝ и присви очи.

— Така изглежда. Защо?

Запази погледа си равнодушен и безизразен.

— При мен липсват най-малко сто.

— Сто? — Сграбчи ръката ѝ, преди да се усети. — Сто глави добитък? Сигурна ли си?

— Ще съм напълно сигурна, когато отново ги преброим и прехвърлим документацията. Но че липсват, липсват.

Загледа се в нея, а мислите му се понесоха в същата посока като нейните. Толкова много крави не могат сами да се загубят.

— Утре сутрин ще преброя животните в моето стадо, но ти гарантирам, че щях да разбера, ако на пасището ми има толкова много нови животни.

— Убедена съм в това. Не мисля, че са при теб.

Арън протегна ръка и докосна бузата ѝ.

— Бих искал да ти помогна, ако имаш нужда от допълнителни работници. Можем да вземем самолета. Може би са се отклонили в обратна посока.

Почувства как вътре в нея се размекна нещо, което не трябваше. Най-елементарно предложение за помощ, когато се нуждаеше от това — и ръката му, толкова нежна върху лицето ѝ.

— Оценявам жеста ти — несигурно започна Джилиан. — Но както и ти, не смятам, че животните са се загубили.

— Така е. — Отметна косата от лицето ѝ. — Ще дойда с теб при шерифа.

Не бе свикнала да ѝ предлагат безкористна подкрепа и затова го зяпна. Никой от двамата не осъзнаваше, че се приближават към междата и един към друг.

— Не, аз... няма нужда, мога да се справя.

— Защо да си сама? — Как така досега не бе забелязвал колко е крехка, почуди се. Очите ѝ бяха така млади, така уязвими. Извивката на бузата ѝ бе толкова нежна. Погали я с палеца си и долови как трепери. Изведнъж ръката му обхвана кръста ѝ и я придърпа по-близо. — Джилиан. — Но не му стигнаха думи, а само копнеж. Устните му нежно се приближиха към нейните.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, докосваха мократа и студена кожа. Устните ѝ леко се разтвориха под неговите. Върхът на езика му лениво обходи устата ѝ отвътре, като спря, за да се заиграе с нейния. Джилиан се отпусна в обятията му, желаше дългата му, влажна целувка да няма край. Не си спомняше някога да се е чувствала толкова податлива и в хармония с движенията и желанията на друг човек. Устните му ставаха все по-горещи и стоплиха и нейните. Долавяше ударите на сърцето му, бързи и равномерни, срещу своето сърце. Устата му се отделяше от нейната само за да смени ъгъла, преди бавно да задълбочи целувката.

Всичко стана толкова постепенно и тя не успя да си изгради защита. Получи се празнота, която тръгна от стомаха като глад, после се разля, докато се превърна в копнеж за любов. Тялото ѝ жадуваше за това. Сърцето ѝ започна да сигнализира, че той е този, с когото да сподели себе си, не и без риск, не и без болка, но с нещо, което почти бе забравила да търси — надежда.

Ала когато съзнанието ѝ започна да се замайва, тя започна борба да го проясни. Това не беше споделяне, каза си, макар устните му да се притиснаха към нейните, за да я убедят. Това бе отдаване, а ако отдадеше, можеше да загуби. Само глупак би забравил за междата, която ги разделяше.

Откъсна се от прегръдката му и го загледа. Луда ли е? Да се целува с Мърдок, когато оградата ѝ бе отрязана и стотина от кравите липсваха? Толкова ли бе слаба, че едно леко докосване, една нежна целувка я накараха да забрави отговорностите и задълженията си?

— Казах ти да си стоиш в своята част — каза несигурно. — Говоря сериозно. — Обърна се, прецапа през водата и се изкатери на брега.

Задъхан, Арън я гледаше. Бе толкова мека, толкова отзивчива в ръцете му. Никога не бе пожелавал друга жена така — никога не се бе чувствал така. Дойде му като удар, че е първата, която означава нещо за него, и първата, която запрати чувствата обратно в лицето му. Той мрачно изплува откъм своята страна.

— Не си поплюваш, а?

Джилиан чу плискането на водата, когато той излезе на брега. Без да си направи труда да я изтръска, Джилиан навлече прашната си риза.

— Точно така. Бог знае защо бях така глупава да си мисля, че мога да ти се доверя. — Защо така й си прииска да се разплаче, когато никога не плачеше, запита се и закопча ризата с разтреперани пръсти. — Всички тези приказки за помощ, само за да получиш, каквото искаш. — С гръб към него обу белъто си.

Ръцете на Арън се спряха върху ципа на джинсите. Бе завладян от ярост и объркване с такава скорост, та се съмняваше, че ще успее да се овладее.

— Внимавай, Джилиан.

Тя се завъртя със светнали очи и надигащи се гърди.

— Не ми нареждай какво да правя. От самото начало беше пределно ясен какво искаш.

С напрегнати мускули сложи ръка върху седлото.

— Точно така.

Спокойният отговор я изпълни с още по-голяма ярост.

— Бих уважила честността ти, ако не беше фактът, че оградата ми е срязана и ми липсват животни. Такива неща не се случваха, когато беше в Билингс и чакаше баща ти да... — Не довърши изречението си, отвратена от това, което за малко щеше да каже. Каквото и извинение да смяташе да направи, бе преглътнато при убийствения поглед, който й хвърли.

— Да чакам какво да направи? — попита Арън тихо, твърде тихо.

В прилив на страх вирна брадичка.

— Ти кажи.

Усети, че не смее да се приближи до нея. Ако го стореше, тя можеше да не излезе цяла. Пръстите му се стегнаха върху въжето, висящо при седлото.

— Тогава запази разсъжденията си за себе си.

Би дала половината си стадо, за да може да върне тези грозни, злобни думи. Но казаното, казано.

— А ти запази ръцете си за себе си — каза безизразно. — Не искам да се доближаваш до мен и собствеността ми. Не ми трябва нежни думи, Мърдок. Не ги искам нито от теб, нито от който и да е друг. Не си никак труден за разбиране без преструвките. — Тя се отпрати да вземе джинсите си.

Реакцията му бе много бърза. Изобщо не мислеше. Все още му се виеше свят от думите ѝ, думи, които пареха, защото никога не бе чувствал и показвал подобна нежност към друга жена. Това, което премина през него в езерото, бе много повече от физическата необходимост и достатъчно сложно, за да бъде за първи път наранен от жена.

Джилиан ахна от изумление, когато ласото здраво се стегна около тялото ѝ и обездвижи ръцете над лактите ѝ. Завъртя се на пети и сграбчи въжето.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

С рязко движение Арън я издърпа, докато тя се спъваше.

— Това, което трябваше да направя още преди седмица. — Очите му изглеждаха почти черни от гняв, а тя безпомощно се отпусна в ръцете му. — Няма да чуеш повече нежни думи от мен.

Безсилно се мятеше във въжето, ала погледът ѝ бе предизвикателен и безстрашен.

— Ще ми платиш за това, Мърдок.

Не се и съмняваше, но в момента не даваше и пукната пара. Нави мократа ѝ коса в едната си ръка и я придърпа още по-близо.

— Господи, мисля, че ще си заслужава. Побъркваш човека, Джилиан, посред нощ, когато трябва да си отдъхне. В един момент си дяволски нежна, а в следващия ръмжиш. Щом сама не можеш да вземеш решение, аз ще го направя вместо теб.

Устата му се притисна върху нейната и тя вкуси яростното желание. Противеше му се, макар да събуди някакъв отклик у нея. Гърдите му все още бяха голи и мокри и ризата ѝ пое от влагата.

Въздухът трептеше около голите ѝ крака, когато ги извади изпод нея. С уста, все още пленена от неговата, се намери легнала върху топлата трева под него. От ярост не ѝ остана време за паника.

Извиваше се изпод него, риташе и опъваше въжето, ругаеше го, когато освободи устата ѝ, за да се спусне върху шията ѝ. Но ругатнята се превърна в пыскане, щом устните му се върнаха върху нейните. Захапа пълната ѝ долна устна, сякаш да изтегли страстта. Движенията ѝ под него преминаха от протест в желание, но и двамата не забелязаха. Джилиан само усети как тялото ѝ пламва и че този път ще се предаде, независимо от цената.

Потъваше в нея. Бе забравил въжето, гнева и болката си. Знаеше само, че е топла и стройна под него и че устата ѝ бе достатъчна да докара човек до лудост. У нея нямаше нищо спокойно. Устните ѝ бяха ненаситни и търсеци, пръстите ѝ се забиха в кръста му. Той почувства тътена на сърцето ѝ да влиза в ритъм с неговото. Когато захапа устната му със зъби и я засмука, той изохка и се остави на нея.

Джилиан се носеше във въздуха. Тревата се търкаше в краката ѝ и тя ги разтвори, за да го допусне по-близо. Косата му ухаеше на водата, която се стичаше и мокреше кожата ѝ. Вкуси я, както и лекия дъх на сол и плът, когато допря шията му с устни. Името ѝ затрептя в отчаян шепот до ухото ѝ. Нямаше нежни думи. Нямаше нищо нежно, нищо спокойно в това, което предизвикваха един у друг. Това бе сурова, примитивна страст, която ѝ бе понятна, макар за първи път да стигаше до нея. Усети как пръстите му се плъзват по ризата ѝ, откопчават копчетата, за да може да я достигне. Ала устните, горещи и алчни, а не ръката му, поеха опънатото зърно. Страстта изригна и я разтърси.

Устни, зъби и език се посветиха на плътта ѝ, а тя лежеше, замаяна от първия бърз, неочакван връх. Докато тя се мъчеше да си поеме дъх, Арън дръпна да съблече ризата ѝ и изруга, след като не мръдна от кръста ѝ. Ръката му забързано се плъзна надолу. Пръстите му докоснаха въжето. Замръзна, дробовете му се напълниха с въздух.

Мили боже, какви ги върши? Силно стисна очи, трескаво потърси разума си. Лицето му бе скрито в нежната долчинка между гърдите ѝ и не само чуваше, но и усещаше как сърцето ѝ ще хвъркне.

Щеше да насили беззащитна жена. Независимо от провокацията не можеше да има прошка за това, което почти бе направил. Изруга,

хвана въжето и го издърпа през главата ѝ. Захвърли го настрани и я погледна.

Устните ѝ бяха подути от неговите. Очите ѝ бяха притворени и така замъглени, че не можеше да разбере изражението им. Тя лежеше толкова неподвижно, че долавяше всяка отделна тръпка на тялото ѝ. Желаете я така силно и бе готов да се моли.

— Сега можеш да ме накараш да си платя — продума тихо и се преобърна по гръб.

Тя не мръдна, а се вгледа в спокойното синьо небе, докато желанията ѝ я изгаряха. Коприварчето все така пееше, розите все така цъфтяха.

Да, можеше да го накара да си плати — очите му, изпълнени със самоотвращение. Трябваше само да стане и да си тръгне, за да го постигне. Никога не се бе смятала за глупачка. Съзнателно се търкулна върху него. Арън автоматично хвана ръцете ѝ, за да я прикрепи. Очите им се срещнаха, желанието се огледа в желание.

— Ще си платиш, ако не довършиш каквото започна. — Прокара пръсти в косата му и залепи уста върху неговата.

Ризата ѝ се разтвори и голото ѝ тяло се плъзна върху неговото. Почувства как изпъшка от удоволствие толкова ясно, колкото и го чу. Последва скорост и огън, толкова бързо, толкова горещо, нямаше време за размисъл. Достатъчно бе да се вкусват и усещат, спуснали се един върху друг в полуда от желание. Ризата ѝ падна, точно преди да дръпне ципа на джинсите му.

Смъкна ги, после се загуби в дългите, стройни очертания на бедрата му. Пръстите ѝ откриха тесен, релефен белег, който се спускаше петнайсет сантиметра по костта. Усети прилив на болка, сякаш собствената ѝ кожа те била разкъсана. Той с усилие събу джинсите и тя го усети, горещ и готов, и това изтри всичко останало от съзнанието ѝ. Обаче, когато протегна ръце към него, той се премести и тя отново се оказа отдолу.

— Арън... — Въпросът ѝ се удави в безпомощен стон, когато той плъзна пръст под ластика при бедрото ѝ. С изкусно и проникващо движение на пръстите я доведе до зашеметяващ екстаз.

Цялата пулсираше, отвътре и отвън. Вече не усещаше, че е прилепнала към него, ръцете ѝ му доставяха същото мъчително удоволствие, каквото неговите на нея. Знаеше само, че страстта се

разгаря и отново и отново намира отклик при това последно, върховно удовлетворение. С очи, замаяни от страст, видя устата му пак да се приближава към нея. Устните им се срещнаха, той се потопи в нея, погълна стоновете ѝ.

Дълго време лежа изтощена. Небето отгоре все още бе спокойно. С ръце върху рамената на Арън долавяше умореното му дишане. За тях явно нямаше спокойствие дори и в миговете след страстта. Така ли трябваше да бъде, чудеше се тя. Досега не бе изпитвала подобно нещо. Желания, от които боли и които не намират отговори, дори и след като са задоволени. Все още го желяеше, дори сега, когато тялото ѝ бе горещо и трепереше след сливането им.

След всичките години, когато се стремеше да се пази от всякаква възможност за връзка, откри, че копнее по мъж, когото почти не познава. Мъж, на когото бе научена да не се доверява. Въпреки това му вярваше... и това я уплаши най-много от всичко. Нямаше причина да го прави, поне нямаше логична причина. Той я накара да забрави амбициите си, работата, отговорностите и ѝ напомни, че преди всичко е жена. Още повече, накара я да ликува заради това.

Арън бавно вдигна глава, за пръв път, откакто се помнеше, неуверен в себе си. Бе достигнала недокоснато от друга жена място в него. Осъзна, че не иска тя да си тръгне и отново да го остави празно, както и че никога нямаше да може да я прегърне, освен ако тя не го искаше.

— Джилиан... — Отметна влажната, разбъркана коса от бузата ѝ. — Уж трябва да е лесно. Но защо не е?

— Не знам. — Остана още малко потопена в тази слабост, притегни ризата му към своята, за да може да вдиша аромата му и да го запомни. — Трябва да помисля.

— За какво?

Затвори очи за миг и поклати глава.

— Не знам. Сега ме остави да си вървя, Арън.

Пръстите му стиснаха косата ѝ.

— За колко дълго?

— И това не знам. Имам нужда от малко време.

Можеше лесно да я задържи — за момента. Трябваше само отново да притисне устни към нейните. Спомни си дивия мустанг —

през какъв ад премина, за да го хване, през какъв ад премина, за да го освободи. Без повече думи той я пусна.

Облякоха се в мълчание — и двамата като разбити от чувства, каквито никога не се бяха опитвали да изкажат. Когато Джилиан се пресегна за шапката си, Арън я хвана за ръката.

— Ако ти кажа, че това означаваше нещо за мен, повече, отколкото съм очаквал, може би повече, отколкото съм искал, ще ми повярваш ли?

Джалиан навлажни устни.

— Сега да. Трябва да съм сигурна, че и утре ще е така.

Арън вдигна собствената си шапка и засенчи лицето си.

— Ще чакам, но няма да е дълго. — Вдигна ръка и хвана брадичката ѝ. — Ако не дойдеш при мен, аз ще дойда да те търся.

Тя не обърна внимание на малката тръпка вълнение, която пробяга по гърба ѝ.

— Ако аз не дойда при теб, няма да можеш да ме намериш.

Обърна се, развърза кобилата и се метна на седлото.

Арън пхна ръка под юздата и я изгледа продължително.

— Не бъди толкова сигурна — продума тихо. Върна се през междата при собствения си кон.

СЕДМА ГЛАВА

Ако не дойдеш при мен, аз ще дойда да те търся.

Не бяха думи, които Джилиан би забравила. Все още не бе решила как да постъпи с тях, нито пък какво да направи по повод случилото се между нея и Арън. През този огнен следобед при езерото имаше нещо повече от страст, нещо повече от удоволствие, и то много наситено. Може би щеше да се справи със страстта и удоволствието, но онова, другото, не ѝ даваше сън нощем.

Ако отидеше при него, къде се отправяше? Към един мъж, на когото едва се бе плъзнала по повърхността, към една връзка с изгледи за повече висини и падини, от които можеше да излезе. Рискът — започваше твърде добре да осъзнава риска. Ако този път потеглеше с отпуснати юзди, ще се заплете в любовта, преди да успее да се овладее. Беше ѝ трудно да го признае и невъзможно да го разбере.

Винаги бе смятала, че хората се влюбват, защото искат, защото търсят, или защото са готови за романтична връзка. Веднъж в миналото определено бе готова за това, да се разкрие за всички тези нежни чувства и наситени емоции. Ала сега, когато реши, че отново е на прага на любовта, нито беше готова за нея, нито изпитваше никакви нежни чувства. Арън Мърдок не ги търсеше и по тази причина искаше толкова много повече.

Ако отидеше при него, дали щеше да намери равновесието между отговорностите и амбициите ѝ и страстта, която той предизвикваше у нея? Когато бе в обятията му, не мислеше за ранчото, за позицията си там, за която се бореше всеки ден да утвърди.

Ако се влюбеше в него, щеше ли да се справи с несъответствието на чувствата помежду им и да намери изход, когато дойдеше време той да поеме по собствения си път? Не се съмняваше, че ще го направи. С изключение на Клей нямаше друг мъж, който да ѝ бе останал верен.

Разкъсваше се от нерешителност, както всяка жена, свикнала да върви по своя си път по свой начин.

И докато личният ѝ живот бе с главата надолу, професионалният не бе в много по-добро състояние. Липсваха петстотин глави добитък. Вече нямаше никакво съмнение, че от стадото ѝ е било системно и успешно ограбвано.

Джилиан затвори телефона и разтърка слепоочия, зад които пулсираше главоболие.

— Е? — С шапка в скута Джо Карлсън седеше от другата страна на бюрото.

— До края на седмицата няма да могат да доставят самолета. — Мрачно стисна челюсти и го погледна. — Вече няма значение. Освен ако не са пълни глупаци, досега да са покрили добитъка. Вероятно са ги изкарали от щата в Уайоминг.

Той изучаваше периферията на спретнатата си каубойска шапка.

— Може и да не са, така престъплението става федерално.

— Аз така бих постъпила — измърмори тя. — Не можеш да скриеш петстотин глави първокачествени говеда. — Изправи се и прокара пръсти през косата си. Петстотин. Думата ехтеше в главата ѝ като знак за провал, неспособност, уязвимост. — Шерифът прави каквото може, обаче те имат преднина, Джо. Нищо не мога да направя. — В пристъп на безсилие сви ръце в юмруци. — Мразя да съм безпомощна.

— Джилиан... — Джо въртеше шапка в ръце и за момент ѝ се намръщи. Докато мълчеше, тя чуваше как старият часовник върху дядовото ѝ бюро отмерва времето. — Не мога да не повдигна въпроса — промълви най-после и отново я погледна. — Няма да е особено трудно да се скрият петстотин животни, ако са разпръснати сред няколко хиляди.

Погледът ѝ се смрази.

— Говори направо, Джо.

Той стана. След повече от половин година в Утопия, все още приличаше повече на бизнесмен, отколкото на работещ на открито. И тя разбра, че в момента говори бизнесменът.

— Джилиан, не можеш да затвориш очи пред факта, че бе прекъсната западната гранична ограда. Това пасище излиза директно в имота на Мърдок.

— Знам къде излиза — отвърна хладно. — Както и това, че ми трябва повече от срязана ограда, за да обвиня някого, особено

семејство Мърдок, в кражба на добитък.

Джо отвори уста да каже нещо, срещна непримиримия ѝ поглед, след което я затвори.

— Добре.

Простичкият му отговор само разпали гнева ѝ. И съмненията ѝ.

— Арън ми каза, че ще направи основен преглед на добитъка си. Ще разбере, ако има и петдесет чужди животни в стадото си, да не говорим за петстотин.

Не толкова думите, колкото тонът ѝ му подсказаха къде е проблемът.

— Знам.

Джилиан го зяпна. Погледът му бе твърд и съчувствен.

— По дяволите, няма нужда да краде добитък от мен.

— Джилиан, като загубиш петстотин глави добитък сега, печалбата ти слиза до нула. Ако загубиш още толкова, даже наполовина на тези, и ще се замислиш дали да не продадеш част от земята си. Има и други мотиви за кражба, освен цената на животно.

Тя се завъртя и силно стисна очи. Беше си го мислила и се мразеше заради това.

— Щеше да ме попита, ако искаше да купи от земята ми.

— Може би, но отговорът ти щеше да е „не“. Говори се, че преди няколко години е искал да има собствено ранчо. Не го е осъществил, но това не означава, че ще се задоволи с това, което притежава баща му.

Не можеше да го опровергае, нито един негов довод. Но не можеше и да се примири.

— Остави разследването на шерифа, Джо. То е негова работа.

Той се стегна и замръзна при отсечения тон на гласа ѝ.

— Добре, по-добре да се захващам със своята.

В прилив на безпомощност и вина тя се обърна, преди той да стигне до вратата.

— Джо, съжалявам. Знам, че си загрижен за Утопия.

— И за теб съм загрижен.

— Оценявам го, наистина — вдигна износената си кожена работна ръкавица от бюрото и я прекара през дланите си. — Трябва да действам по своя си начин и ми трябва още малко време, за да реша какъв е той.

— Добре. — Нахлупи шапка и с пръст наведе периферията. — Но да знаеш, че имаш подкрепа, ако ти потрябва.

— Няма да забравя.

Щом той излезе, Джилиан се спря в средата на кабинета. Господи, така ѝ се искаше да се поддаде на отчаянието. Да се хвърли на първия, който ще я изслуша, че не може да се справи. Че трябва да намери някой, някъде, който да поеме нещата и я подкрепи, докато всичко си дойде пак на мястото. Обаче нямаше право да изпада в паника, нито някой друг да поеме отговорностите ѝ дори и за миг. Земята беше нейна, както и всичко, което вървеше покрай нея.

Джалиан вдигна шапката си и другата ръкавица. Имаше работа за вършене. Дори и да я оберяха до последните сто глави добитък, пак щеше да има работа за вършене и път отново да изгради всичко. Разполагаше със земята и наследената от дядо си решителност.

Щом отвори входната врата, за да излезе, видя Карън Мърдок да се приближава към къщата. Изненадана, Джилиан се поколеба, после излезе на верандата да я посрещне.

— Здравей, надявам се, че нямаш нищо против, че се отбих.

— Разбира се, че не. — Джилиан се усмихна и за втори път се възхити от нежното и елегантно излъчване на майката на Арън. — Приятно ми е да Ви видя отново, госпожо Мърдок.

— Хващам те в неудобен момент — отвърна жената, като погледна работните ръкавици, които Джилиан държеше.

— Не. — Джилиан пхна ръкавиците в задния си джоб.

— Да ви предложи кафе?

— С удоволствие.

Карън последва Джилиан в къщата и небрежно се огледа, докато вървяха към кухнята.

— Господи, от колко години не съм стъпвала тук. Често идвах на гости на баба ти — рече с тъжна усмивка. — И дядо ти, и Пол знаеха, но ние гледахме да не го споменаваме. Какво мислиш за старите вражди, Джилиан?

В тона ѝ имаше смях, който преди време щеше да раздразни Джилиан. Сега просто изтръгна усмивка от нея.

— Не по същия начин както преди няколко седмици.

— Радвам се да го чуя. — Карън седна до кухненската маса, докато Джилиан започна да приготвя прясно кафе.

— Давам си сметка, че онзи ден Пол каза някои неща, които нямаше начин да не те подразнят. Трябва да призная, че понякога го прави нарочно. Реакцията ти бе най-приятният му момент за деня.

Джилиан се усмихна леко и погледна през рамо.

— Може би прилича на Клей много повече, отколкото съм си представяла.

— Бяха от един дол дренки. Няма много като тях — прошепна тя. — Джилиан, научихме за липсващите животни. Не мога да ти опиша колко ми е неприятно. Ясно ми е, че думите „ако мога с нещо да ти помогна“ са лишени от съдържание, но съм искрена.

С лице към кафеварката Джилиан успя да вдигне рамена. Не беше сигурна, че точно сега може лесно да приеме съчувствието.

— Всички сме изправени пред този риск. Шерифът прави каквото може.

— Всички сме изправени пред този риск — съгласи се Карън. — Когато се случи на един от нас, всичките сме засегнати. — За момент се поколеба, осъзнала, че докосва чувствително място. — Джилиан, Арън спомена пред мен за отрязаната ограда, макар да не го каза на баща си.

— Отрязаната ограда не ме притеснява — тихо ѝ обясни Джилиан. — Знам, че Арън няма нищо общо с това, не съм глупава.

Не, помисли Карън, докато изучаваше изящния профил. В никакъв случай не си.

— Той е много притеснен за теб.

Джилиан с въздишка се обърна.

— Не искам да прозвучи грубо, госпожо Мърдок. Управляването на ранчото е трудна и рискована работа. Когато си жена, тези рискове се удвояват. — Поднесе кафето на масата и седна срещу нея. — Трябва да съм двойно по-добра от мъж на моето място, защото това все още е мъжки свят. Не мога да си позволя да се огъна.

— Разбирам те. — Карън отпи и огледа стаята. — Тук няма на кого да се доказваш.

Джилиан вдигна поглед от чашата си и видя съчувствието и неповторимата връзка, която може да има една жена с друга. Така стегнатият като в обръч самоконтрол се пропука.

— Толкова ме е страх — прошепна. — Повечето време не смея да го призная и пред себе си, защото тази година ме очаква толкова

много работа. Поех доста рискове — ако се оправдаят... Петстотин глави добитък. — Издиша продължително, а цифрата пулсираше в съзнанието ѝ. — Няма да ме разори, не мога да си позволя да ме разори, но ще ми трябва много време, за да се възстановя.

Карън протегна ръка и обгърна нейната.

— Може и да ги открият.

— Знаете каква вече е вероятността. — За момент остана неподвижна, приела успокоителния допир, после отново хвана чашата си. — Както и да се развият нещата, все още съм шеф в Утопия. Моя е отговорността за това, което ми бе възложено. Клей ми повери това, което бе негово. Аз трябва да го продължа.

Карън я изглежда дълго и проникателно, подобно на сина си.

— Заради Клей или заради себе си?

— Заради двамата ни — поясни Джилиан. — Дължа му го заради земята и заради това, на което ме научи.

— Можеш прекалено много да се посветиш на земята — рязко каза Карън. — Пол ще се закълне, че съм се простила с разума си, ако ме чуе какво говоря, но е истина. Арън... — Тя се усмихна, снизходителна, горда. — Той много прилича на баща си, но му липсва непреклонността на Пол. Може би не се нуждае от нея. Не можеш да допуснеш земята да те погълне, Джилиан.

— Тя е всичко, което имам.

— Не го мислиш сериозно. О, да, струва ти се, че е така — рече, когато Джилиан не отвърна нищо. — Но ако утре загубиш цялата си земя, ще правиш нещо друго. Имаш силата за това. Забелязвам го в теб, както винаги съм го откривала и в Арън.

— Той разполага и с други възможности. — Възбудена, Джилиан стана да си налее кафе, макар всъщност да не ѝ се пиеше.

— Имаш предвид нефта. — За момент Карън не продума, защото претегляше всички „за“ и „против“ за това, което щеше да каже. — Той го направи заради мен и заради баща си — обясни най-накрая. — Надявам се никога вече да не ми се налага да го моля за нещо подобно.

Джилиан се върна при масата, но не седна.

— Не разбирам.

— Пол сбърка. Добър човек е и грешките му все са допускани със същата сила и енергия, с които върши всичко. — Върху устните ѝ заигра усмивка, ала очите ѝ останаха сериозни. Беше обещал нещо на

Арън, бяха се споразумели, още откакто Арън бе малък. „Двете М“ щеше да е негово имение, ако си го заслужиеше. И той го направи — прошепна тя. — Мисля, че ме разбираш.

— Да. — Джилиан сведе поглед към чашата, после я остави. — Напълно.

— Когато Арън се върна от колежа, Пол не бе готов да се оттегли. Тогава Арън се съгласи да работи в продължение на три години, както каже баща му. След това щеше да поеме ръководството и да разполага с всички пълномощия.

— Чух — начена Джилиан, после смени посоката. — Едва ли е лесно за един мъж да се откаже от това, което е създал, дори и в полза на собствения си син.

— Бе дошло време Пол да дава — каза й Карън, ала държеше главата си изправена. — Може би щеше да го направи, ако... — Махна с ръце, сякаш да намали темпото. — Когато отказа да изпълни сделката, Арън побесня. Имаха ужасна разправия, такава, каквато неизбежно се получава между двама силни, упорити мъже. Арън твърдо бе решил да замине за Уайоминг, да купи земя за себе си и да започне от нула. Колкото и да обичаше това ранчо, мисля, че ръцете го сърбяха точно за такъв вид работа.

— Но не го е направил.

— Не. — Погледът на Карън бе съвсем ясен. — Защото го помолих да не го прави. Лекарите току-що бяха казали, че Пол е в последен стадий на болестта. Давах му най-много още две години. Беше бесен, че възрастта го е победила, че тялото му го предава. Той е много горд човек, Джилиан. Бе победил всичко, срещу което се бе изправял.

Младата жена си спомни орловия поглед и треперещите ръце.

— Съжалявам.

— Не искаше никой да знае, дори и Арън. На пръстите на едната си ръка мога да преброя случаите, когато не съм послушала Пол. — Погледна към едната си длан. Нещо в изражението й подсказа на Джилиан, че ако през годините е отстъпвала, то е било поради сила, а не слабост. — Знаех, че ако Арън си замине, Пол ще спре да се бори за малкото време, което му бе останало. А щом после Арън научеше, никога нямаше да си прости. Така че му казах. — Въздъхна тежко и завъртя ръце. — Помолих го да се откаже от мечтата си. Замина за

Билингс и макар да си е мислил, че го прави заради мен, знам, че го направи за баща си. Съмнявам се, че лекарите ще се съгласят, но Арън подари на баща си пет години живот.

Джилиан се обърна, когато гърлото я стегна.

— Такива ужасни неща му наговорих.

— Уверена съм, че не си първата. Арън бе наясно как ще изглежда всичко. Никога не се е интересувал какво мислят за него хората. Повечето хора — поправи се тихо.

— Няма как да се извиня — продължи Джилиан, като се мъчеше да се овладее. — Ще побеснее, ако му кажа, че зная.

— Добре го познаваш.

— Всъщност не — отвърна Джилиан разгорещено. — Не го познавам, не го разбирам и... — Прекъсна думите си, удивена, че е готова да разголи душата си пред майката на Арън.

— Аз съм му майка — промълви Карън, разчела изражението й. — Но съм и жена. И много добре разбирам какво означава да имаш чувства към мъж, които със сигурност ще причинят трудности. — Този път не мереше думите си, а говореше свободно. — Едва бях навършила двадесет, когато се запознах с Пол, той минаваше четиридесет. Приятелите му мислеха, че е луд и че преследвам богатството му. — Засмя се и с лека въздишка се облегна. — Уверявам те, че преди трийсет години не разбирах комичността на ситуацията. Не съм тук, за да ти давам съвети за отношенията между вас с Арън, а за да ти предложи подкрепата си, ако я приемеш.

Джилиан я погледна — трайната красота, силата в погледа й, добротата.

— Не съм сигурна, че знам как.

Карън стана и постави ръце върху рамената на Джилиан. Толкова млада, помисли тъжно. Толкова непоколебима.

— Знаеш ли как да приемеш приятелство?

Джилиан се усмихна и докосна ръцете на Карън, които все още се намираха върху рамената й.

— Да.

— Това е достатъчно. Заета си — каза рязко и бързо стисна Джилиан, преди да я пусне. — Но ако имаш нужда да поговориш с жена, както на всички ни се случва, обади ми се.

— Непременно. Благодаря ви. Карън поклати глава.

— Не е съвсем безкористно. Повече от трийсет години живея в мъжки свят. — За момент докосна бузата на Джилиан. — Липсва ми дъщеря ми.

Арън стоеше на верандата и наблюдаваше изгрева на луната. Нощта беше толкова тиха, че долавяше свистенето от крилата на ястреб над главата си, преди да се спусне към нощната си плячка. В едната си ръка държеше кутия леденостудена бира, от която отпиваше от време на време, без да усеща вкуса ѝ. Беше една от онези топли пролетни вечери, когато човек можеше да опита аромата на цветята и да долови повея на лятото, което бавно настъпваше.

Проклет да е, ако продължи да чака.

Мина цяла седмица, откакто за последно я докосна. Всяка нощ, когато дългият пращен ден свършеше, копнееше тя да е при него, да запълни празнината вътре в него, която внезапно долови. Достатъчно трудно бе като прозря, че не желае Джилиан по същия начин като всички останали жени, но като откри собствената си уязвимост...

Можеше да го нарани, бе го наранила. Това като начало, помисли мрачно Арън и надигна бирата. Още не бе измислил как да го предотврати в бъдеще. Но това не спря копнежа му по нея.

Не му вярваше. Макар веднъж да бе решил, че това не е от значение, разбра, че е лъжа. Искаше тя да му даде доверието си, да му повярва дотолкова, че да сподели проблемите си с него. Сигурно преживява ужасни моменти сега, помисли си и пръстите му се стегнаха около бирата. Обаче не искаше да дойде при него, не искаше да го остави да помогне. Май бе дошло време да направи нещо по въпроса, независимо дали щеше да ѝ хареса или не.

Внезапно загуби търпение, ядоса се и пое към стълбите. Звукът от приближаващия автомобил го достигна преди светлината от фаровете. Погледна в посока към шума и видя как двата успоредни лъча прерязват тъмнината. Първоначалното безразличие се превърна в напрежение в раменните мускули и стомаха.

Арън остави полупразната кутия върху парапета на верандата, докато Джилиан паркираше пред къщата. Каквито и желания да имаше, бе му останало достатъчно чувство за самосъхранение, за да не се втурне по стълбите и да я грабне. Той чакаше.

Тя беше така сигурна, че нервите ѝ ще се успокоят по пътя. Беше ѝ трудно за човек, който просто не си позволява да е неспокоен, да приеме свития стомах и пресъхналото гърло. Нито за миг след таз сутрешното посещение на майка му Арън не напусна мислите ѝ. Въпреки това Джилиан бе преминала през мъките на съмненията, преди да вземе окончателното решение да дойде. С идването си тя му даваше нещо, което не бе искала, част от несподеляната си същност.

С луна зад гърба си застана за миг до колата, загледана в него. Вероятно защото краката ѝ леко трепереха, вирна високо брадичка, докато се качваше по стълбите.

— Това е грешка — каза му.

Арън не мръдна от място, опрял рамо в подпората на верандата.

— Така ли?

— Ще усложни нещата в момент, когато животът ми е достатъчно объркан.

Стомахът му сякаш се сви на възел, който още повече се затягаше, докато я наблюдаваше. Беше бледа, обаче в гласа и нищо не трепваше.

— Отделила си от скъпоценното си време, за да дойдеш тук — каза спокойно, ала сви длани, за да не я докосне.

— Изобщо нямаше да дойда, ако можех да се спра.

— Наистина ли? — Беше по-голямо признание, отколкото очакваше. Първите мускули започнаха да се отпускат. — След като вече си тук, защо не дойдеш малко по-близо?

Нямаше да направи живота ѝ по-лесен, осъзна Джилиан. И щеше да се презира, ако го оставеше. Без да сваля очи от него, Джилиан пристъпи напред, докато телата им се докоснаха.

— Така достатъчно близо ли е?

Очите му се плъзнаха по лицето ѝ, след това се усмихна.

— Не.

Джилиан обхвана тила му с ръце и притисна устни към неговите.

— Сега как е?

— Още по-близо. — Позволи си да я докосне — едната му ръка при кръста ѝ бавно се изкачи и хвана косата ѝ. Очите му блестяха на лунната светлина с отсянка на тържествуване, смях и страст. — Много по-близо, Джилиан.

Тя не затвори очи, когато прилепваше тялото си още по-интимно към неговото. Долови отклика на мускулите му към собствените ѝ, ехтящото туптене на сърцето му.

— Ако стигнем по-далеч тук отвън — прошепна в ухото му, — ще нарушим закона.

— Да. — Прокара език по долната ѝ устна, навлажни я и усети рязкото ѝ издишане върху езика си. — Ще платя гаранцията, ако се притесняваш.

Устните ѝ пулсираха от уemelото движение на езика му.

— Млъкни, Мърдок — измърмори и залепи уста към неговата. Джилиан остави всичките страсти, всичките чувства, който дни наред я преследваха, да се излеят. Щом изригнаха отвътре, я погълнаха. Без да разсъждава, се притисна към него и той бе хванат между тялото ѝ и подпората.

Тръпката на удоволствие бе така силна, че сякаш я преряза през кожата. Ръката на Арън я прегърна, за да може да обхване тила ѝ и да задържи дивата, алчна уста върху своята. След това ръцете му много бързо я подхванаха под колената и я вдигнаха във въздуха.

— Арън... — Протестът ѝ бе задушен от поредната безмилостна целувка, след което той прекоси верандата и се отправи към вратата. Макар да се възхити на умението му да отмести мрежата против насекоми и да затръшне тежката врата с пълни ръце, тя се засмя. — Арън, пусни ме. Мого и сама да ходя.

— Не виждам как, когато те нося — изтъкна и се заизкачва по тесните стълби към втория етаж.

— Така ли действаш, за да изразиш мъжко надмощие?

Бе възнаградена с присвит поглед и сладко му се усмихна.

— Не — меко отвърна Арън. — Така действам, за да изразя романтика, а когато искам да изразя мъжко надмощие... — Почти изкачил стълбите, той бързо я праметна и тя увисна през рамото му.

След първоначалната изненада Джилиан трябваше да му признае попадението.

— Заслужих си го — призна тя, като издуха косата от лицето си. — Всъщност исках да кажа, че не търся нито романтика, нито надмощие.

Арън вдигна вежди, докато влизаше в спалнята. Думите бяха достатъчно закачливи, ала долови нотката искреност. Бавно започна да

я спуска и преди краката ѝ да докоснат пода, всяка част от тялото ѝ се отри о него. С отслабена съпротива от действието му тя го погледна с очи вече бурни от желание.

— Не обичаш ли романтиката, Джилиан?

— Не това търся — успя да изрече, като протегна ръце към него.

Улови китките ѝ и ги задържа.

— Много лошо в такъв случай. — Лекичко ухапа ухото ѝ. — Ще трябва да го приемеш някак си. Да не би да смяташ, че директната страст е по-безопасна.

— Ако може да има нещо безопасно при теб. — Затаи дъх, когато езикът му премина по шията ѝ.

Арън се засмя, после лениво и целенасочено започна да я съблазнява само с уста.

— Това местенце тук — прошепна, захапвайки точно над якичката. — Толкова е меко, толкова нежно. Човек може да забрави, че по теб има подобни места, докато сам не ги открие. Пращаш всички по дяволите с вирната брадичка и е голямо изкушение да я цапне човек, но после — той наклони глава, за да прокара език по кожата ѝ под нов ъгъл, — излиза точно като коприна.

Заби зъби в жилата на врата ѝ и усети как ръцете ѝ омекват. Точно това искаше, помисли си с нарастваща възбуда. Да я види разтопена, послушна и извън контрол, макар и за няколко минути. Сами по себе си горещата кръв и огънят бяха награда, ала този път, може би само този път, търсеше удовлетворението от това да знае, че може да я направи толкова слаба, колкото и тя него.

Залепи уста върху нейната, дразнеше езика ѝ с върха на своя, докато дишането и стана накъсано и плитко. Пулсът ѝ бумтеше в дланите му. Ще я разсъблича бавно, реши той. Ще отнеме много дълго време, от което и двамата да полудеят.

Без да бърза Арън я опря на леглото, после я отпусна и тя седна на ръба. На лунната светлина виждаше очите ѝ, вече замъглени от желание, а кожата — нежно зачервена от това. Наблюдаваше я, докато прокара дългия си пръст по шията към първото копче на ризата ѝ. Погледът ѝ остана немигащ, докато го разкопчаваше, след това второто, след това третото. Спря, за да прокара ръце надолу, леко през гърдите, тънката талия, тесния ханш до дългите, стройни бедра. Тя бе абсолютно неподвижна, с изключение на потреперващата плът.

Обърна се, затисна крака ѝ между своите и започна да издърпва ботуша ѝ. Първият падна на земята, а когато взе втория и дръпна, Джилиан му помогна с добре разположена контра.

С изненада я погледна и видя как му хвърля палав поглед. Бързо се окопоти, помисли си той. Тъкмо ще бъде още по-възбуждащо отново да я разтопи.

— Можеш да направиш същото и за мен — предложи Арън, отпусна се на леглото, подпря се на лакти и подаде обувия си крак.

Джилиан го послуша и възседна крака му. С това, с дяволитата усмивка, с дръзкия поглед знаеше как да се оправи. То можеше да разпали огъня в нея, но не я разчувстваше. Когато най-накрая взе окончателното решение да дойде, си каза, че ще дойде като равнопоставена, без тихи обещания или нежни изрази, които струваха не повече от усилието да се произнесат. Каза си, че няма да се влюби в него, докато се вслушва в тялото си и изключи сърцето.

В момента, когато вторият ботуш тупна на земята, Арън я сграбчи за кръста, завъртя я и тя падна със смях на леглото.

— Ти си корав мъж, Мърдок. — Обви ръце около врата му и му се усмихна. — Само мяташ жените насам-натам.

— Лош навик. — Наведе глава и ухапа небрежно устните ѝ, като се противопостави на опита ѝ да задълбочи целувката. — Обичам устата ти — прошепна. — Още едно от онези нежни, изненадващи места. — Внимателно засмука долната ѝ устна, докато усети как ръцете, прегърнали врата му, омекват.

Омарата отново се спускаше и тя забрави за начините, по които да я възпре. Не това искаше... нали? Все пак май бе всичко, което искаше. Съзнанието ѝ се носеше, сякаш излезе от тялото ѝ и тя почти се виждаше легнала премаляла и податлива под Арън. Можеше да види как напрежението и тревогите от изминалите дни изчезват от лицето ѝ, докато то става меко и спокойно под бавните милувки на устните и езика му. Долови пулса си по-лек, не съвсем равномерен, но не още бесен. Сигурно това значеше да те гледат, да те ценят. Не бе сигурна, ала знаеше, че не би понесла да загуби това усещане. Заедно с бавната въздишка се освободи и от съмненията.

Когато се наведе да ѝ подшушне нещо глупаво в ухото, улови аромата на вечерния му душ. Лицето му боцкаше заради едnodневната брада, но тя с удоволствие потърка буза в него. А устните му се

пренесоха по кожата ѝ, която беше жива и тръпнеща, след което се върнаха върху нейните устни.

Почувства допира на силните, умели пръсти, които се преместиха надолу, за да освободят последните копчета на ризата ѝ. След това се плъзнаха по гръдния ѝ кош, леко, без усилия, като я въвлякоха по-дълбоко в царството на усещанията. Едва я докосваше. Целувките му си оставаха леки, ръцете — нежни. Всички смислени мисли изхвъркнаха.

— Ризата ми пречи — прошепна в ухото ѝ. — Искам да те усещам до себе си.

Вдигна ръце и макар пръстите ѝ да бяха сръчни, не можеше да ги движи още по-бързо. Стори ѝ се, че минават часове, преди да усети притиснатото му тяло до своето. С въздишка плъзна ръцете си нагоре към рамената му и обратно, докато събличаше ризата. Мускулната стена бе наистина твърда. Докато прокарваше длани по него, Джилиан осъзна, че първия път, когато се любиха, е имала съвсем бегла представа за него. Всичко бе станало така бързо и бурно, че не бе успяла да оцени колко добре сложен е.

Стегнати сухожилия, опъната плът. Арън бе мъж, свикнал да използва гърба и ръцете си в ежедневната работа. Не се запита защо това само по себе си ѝ достави удоволствие. След това изобщо не можеше да разсъждава, защото устата му бе започнала да броди.

Не бе осъзнавал, че може да получи толкова съвършено удовлетворение, като се заеме с удоволствието на някой друг. Искаше я бързо, веднага и бурно, а бе така упоително чувството, че има силата да я направи слаба само с едно докосване.

Вътрешната страна на гърдите и бе наистина нежна и той ѝ се посвети. Кожата над джинсите беше бяла и гладка и ръката му с удоволствие се намести там. Долови първите ѝ трепети, изтръгнали се изпод устните и ръцете му, и главата му се замая. Джинсите се опънаха срещу другите джинси, докато той не свали нейните надолу, за да я намери.

Джилиан не разбра точно кога отмалата се превърна в глад. Извиваше се към него, търсеше го, ала той продължи да се движи бавно. Не можеше да разбере как така е пленен от тялото ѝ, след като винаги го бе намирала за прекалено изправено, слабо и практично. А той сякаш нямаше търпение да докосне и да вкуси всеки сантиметър.

И шепота, който долавяше, говореше за одобрение. Ръката му премести коляното ѝ, за да даде достъп на пръстите до чувствената задна страна. След години яздене, ходене, работа, краката ѝ бяха станали силни и много гъвкави.

Когато зъбите му преминаха по бедрото ѝ, тя извика, изумена, че е изстреляна към напрегнатата кулминация на първия връх. Но той не ѝ позволи да го прехвърли. Още не. Топлият му дъх я закачаше, след това леката игра на езика му. Усети как експлозията заплашително приближава, нарастваше по сила и дълбочина. Ала някак си той го разбираше миг, преди да я разтърси, и се оттегляше. Отново и отново я запращаше на ръба и отново я връщаше, а тя стана слаба и отчаяна.

Джилиан се намести под Арън, желаше той да вземе всичко, каквото искаше, дори не разбра, когато той съблече и последната преграда от дрехи и отново легна целия върху нея. Тя долавяше всеки топъл и несигурен дъх върху лицето си, малко преди устните му да преминат оттам.

— Този път... — Арън напълни дробовете си с въздух, за да може да говори. — Този път ти ми го кажи, кажи ми, че ме искаш.

— Да. — Плътено го обгърна, разтреперана от копнеж. — Да, искам те. Сега.

Нещо проблесна в очите му.

— Не само сега — каза дрезгаво и я облада.

Джилиан изпита първия си връх и бе заслепена. А имаше още много, толкова много.

ОСМА ГЛАВА

Това, което бавно го свести, бе ароматът на косата ѝ. Лицето му бе заровено в нея. Уханието му напомни за дивите цветя, които майка му понякога береше и поставяше в малка порцеланова ваза върху поличката под прозореца. Бе оплетена в ръцете му и я усещаше толкова мека, че би бил щастлив да не мърда оттам цяла нощ.

Все още лежеше под него, дишането ѝ бе много тихо и леко и приличаше на заспала. Но когато обърна глава да притисне устни към шията ѝ, ръцете ѝ се стегнаха около него. Вдигна глава и погледна към нея.

Очите ѝ бяха притворени и натежали. Още когато я видя на верандата, забеляза сенките под тях. Леко намръщен, Арън ги погали с палец.

— Нуждаеш се от сън.

Изненада се от думите и интонацията му и вдигна вежди. След това, което се бе случило помежду им, би очаквала да каже нещо глупаво или възбуждащо. Вместо това бе сключил вежди и гласът му звучеше неодобрително. Не бе сигурна, защо ѝ стана смешно, но се разсмя.

— Добре съм — отговори му с усмивка.

— Не. — Прекъсна я и хвана брадичката ѝ в ръка. — Не си добре.

Погледна към него и разбра колко лесно би било да излее всичките си мисли и чувства. Притесненията, страховете, проблемите, които се натрупваха по-бързо, отколкото успяваше да ги овладее — колко успокоително би било да ги изкаже гласно, пред него.

Бе споделила твърде много с майка му, обаче имаше оправдание. Едно е да изповядаш страховете и съмненията си пред друга жена, съвсем друго — да разкриеш пред някой мъж собствените си слабости. На сутринта и двамата щяха отново да са собственици на имоти с межда по средата, която присъстваше от близо век.

— Арън, не дойдох тук, за да...

— Знам защо дойде — прекъсна я. Гласът му бе много по-мек от погледа. — Защото не можеш да не дойдеш. Разбирам. Сега ще трябва да приемеш това, което го съпътства.

Беше трудно да изстиска някакво достойнство, когато бе гола и топла под него, но почти успя.

— И то е?

Раздразнението в очите му се разведри до смях.

— Харесва ми интонацията ти — като на учителката ми от трети клас.

Устните ѝ потрепераха.

— Едно от малкото неща, които успях да взема от майка си. Но не ми отговори на въпроса, Мърдок.

— Луд съм по теб — внезапно каза и устата, извила се в усмивка, зяпна. Не бе готова да чуе това, замисли се Арън. Не беше сигурен дали сам е готов за последствията и реши да го дава по-небрежно. — Разбира се, винаги съм имал слабост към жени с трудни характери. Искам да ти помогна, Джилиан. — Очите му някак си станаха сериозни. — Дори и ако трябва да мина през теб, за да го осъществя.

— Нищо не можеш да направиш дори и ако искаш.

Не реагира веднага, а се премести, подпря възглавниците на таблата на леглото, облегна се и я притегли към себе си. Джилиан не толкова замръзна, колкото притихна. В жеста му имаше нещо тихо собственическо и неудържимо мило. Преди да успее да окаже съпротива, се бе отпуснала срещу него.

Арън долови колебанието, ала не каза нищо. Когато човек иска да спечели доверие, не прибързва.

— Кажете ми какви са загубите.

— Арън, не искам да те вълличам в това.

— Вече съм ввлечен, ако не заради друго, то заради отрязаната ограда.

Можеше да приеме този довод и затвори очи.

— Направихме пълно преброяване и излязохме с петстотин животни по-малко. Като предпазна мярка незабавно дамгосахме каквито телета бяха останали. Смятам, че сме загубили петдесет-шейсет от малките. Шерифът е уведомен.

— Откри ли нещо?

Вдигна рамена.

— Не може да каже откъде са ги измъкнали. Ако са рязали ограда и на друго място, са я поправили. Изпипана работа — измърмори тя с мисълта, че всеки път, като се сетеше за това, нещо в нея умираше. — Изглежда, че не са ги взели накуп, а са отмъквали по няколко от време на време.

— Странно, че са оставили една ограда непоправена.

— Може да са нямали време да я възстановят.

— Или може би са искали да насочат вниманието ти към мен, докато приключат.

— Може би. — Обърна лице към рамото му, съвсем леко и само за миг, но за Джилиан бе огромна стъпка към споделянето. — Арън, не исках да кажа това, което наговорих за теб и баща ти.

— Забрави го.

Облегна назад глава и го погледна.

— Не мога.

Целуна я грубовато.

— Направи усилие — предложи й. — Разбрах, че си купила самолет.

— Да. — Опря глава на рамото му и се опита да сложи мислите си в ред. — Едва ли ще мога да го получа по-рано от другата седмица.

— Тогава утре ще излезем с моя.

— Но защо...

— Нямам нищо против шерифа — каза й охотно. — Но ти по-добре познаваш земята си.

Джилиан стисна устни.

— Арън, не искам да съм ти задължена. Не знам как точно да се изразя, но...

— Тогава недей. — Хвана косата й и я дръпна, докато лицето й се приближи към неговото. — Ще забележиш, че не съм човек, на когото винаги му пука какво искаш. Можеш да се опъваш, понякога дори можеш да спечелиш. Но няма да ме спреш.

Погледът й пламна.

— Защо ме ръчкаш да се съпротивлявам, когато се опитвам да съм благодарна?

С бързо движение се премести така, че се намериха напърно на леглото.

— Може би такава те харесвам повече. Дяволски по-опасна си, когато се размекнеш.

Вирна брадичка.

— Това няма да се случва много често, когато съм с теб.

— Чудесно — отвърна ѝ и залепи устни върху нейните. — Тази нощ оставах при мен.

— Няма да... — Затвори ѝ устата с яростна целувка, която не оставяше никакво място за размисъл, да не говорим за думи.

— Тази нощ — повтори със смях, който съдържаше повече предизвикателство, отколкото хумор — оставах при мен.

И той я облада с ярост, която нашепваше за отчаяние.

Събуди се от птиците. Имаше един кратък период от време през лятото, когато слънцето изгряваше много рано и птиците се събуждаха преди нея. С въздишка Джилиан се сгуши във възглавницата. Вечно се заблуждаваше, че е мързелива, когато се събуждаше по светло и от песента на птиците.

Замаяна прехвърли задачите за деня. Трябва да провери Бебчо, преди да се отбие при конете. Той обичаше веднага да получава шишето си. С разточително протягане се търкулна, после неразбиращо загледа стаята. Стаята на Арън. Той бе спечелил тази битка.

За момент се отпусна назад и замисли за миналата нощ със смес от удоволствие и неудобство. Веднъж беше казал, че нещата не са толкова прости, колкото би трябвало. Ала имаше ли някаква представа, какво означаваше за нея да прекара цялата нощ до него? Никога не бе познавала простото удоволствие да спиш с някой друг, да споделяш топлината, тишината и тъмнината. Как така бе решила, че може да има връзка, без да я задълбочава.

Обаче тя не е влюбена в него. Джилиан се пресегна да докосне другата страна на леглото, където бе спал той. Все още не бе загубила разума си напълно, за да допусне това. Пръстите ѝ се заровиха в постелката и тя затвори очи. Господи, надяваше се да успее.

Птичата песен я разсея и тя погледна към прозореца. Слънцето бе обляло стаята. Все още не е лято, внезапно се сети Джилиан. Какво още правеше в леглото, когато слънцето бе изгряло? Бясна на себе си, тъкмо седна и вратата се отвори. Арън влезе с чаша кафе в ръка.

— Много лошо — отбеляза, докато вървеше към нея. — Надявах се аз да те събудя.

— Трябва да тръгвам — каза тя и отметна коса от очите си. — Отдавна трябваше да съм станала.

Арън без никакво усилие я задържа, само като постави ръка върху рамото ѝ.

— Това, което ти трябва, е да поспиш до обед — поправи я, като гледаше лицето ѝ. — Все пак изглеждаш по-добре.

— Ранчото ме чака.

— Тук няма ранчо, което да не може да мине без един човек за един ден. — Приседна до нея и пхна чашата в ръката ѝ. — Изпий си кафето.

Щеше да се подразни от заповедническия му тон, ала ароматът му бе по-убедителен.

— Колко е часът? — попита го между две глътки. — Минава девет.

— Девет! — Очите ѝ комично се разшириха. — Господи, трябва да се прибирам.

Арън отново я задържа в леглото без никакво усилие.

— Трябва да си изпиеш кафето — поправи я. — След това ще закусиш.

След краткотрайна и неуспешна съпротива Джилиан му хвърли раздразнен поглед.

— Ще престанеш ли да се държиш с мен като с осемгодишна?

Той погледна надолу, където разсеяно държеше завивката към гърдите си.

— Изкушавам се — съгласи се той.

— Гледай напред, Мърдок — нареди му, а устата ѝ се изви. — Виж, оценявам обслужването — продължи Джилиан и посочи към чашата, — но не мога да се мотая до обед.

— Кога за последно си спала осем часа? — Забеляза проблесналото в очите раздразнение, докато отново надигаше чашата, ала предпочете да отпие, а не да му отговори. — Снощи щеше да поспиш дори повече, ако не ме беше... разсеяла.

Тя вдигна вежди.

— Това ли направих?

— Няколко пъти, доколкото си спомням. — Нещо в изражението ѝ, въпрос, сянка на съмнение го накара да се вгледа по-внимателно в нея. Възможно ли е жена като нея да се нуждае от уверение след нощта, която прекараха заедно? Ама че необикновена смес от твърдост и уязвимост представляваше. Арън се наведе и докосна с устни челото ѝ, осъзнал какво ще се случи, ако си позволи дори за миг да се спре върху устните ѝ. — Не ти трябва да полагаш особени усилия — прошепна. Устата му се спусна към слепоочието ѝ, преди да я възпре. — Ако искаш да се възползваш от мен...

Джилиан издиша, несигурно.

— Мисля... по-добре да те пожаля тази сутрин, Мърдок.

— Ами... — Той пхна пръст под завивката и започна да я смъква. — Никога не съм давал пукната пара за съжалението.

— Арън. — Джилиан стисна по-здраво завивката. — Часът е девет.

— Вероятно вече минава.

Когато започна да се навежда по-близо, тя вдигна чашата и я подпря на гърдите му.

— Трябва да проверявам добитъка и да обходя оградите — напомни му. — Ти също.

Трябва да защитя една жена, помисли си, и мисълта го изненада. Ала прояви достатъчно разум да не го споменава пред жената.

— Понякога — започна, като я целуна приятелски, — никак не си забавна, Джилиан.

Тя със смях пресуши кафето си.

— Защо не се разкараш, за да мога да взема душ и да се облека?

— Точно това имам предвид. — Но се изправи. — Ще ти приготвя закуската каза и продължи, преди да му заяви, че няма нужда. — Днес и двамата няма да обхождаме загражденията. Ще огледаме със самолета.

— Арън, не е необходимо да отделяш от времето си, вместо да се занимаваш с ранчото си, заради това.

Той пхна ръце в джобове и я гледа толкова продължително, че тя се намръщи.

— За умна жена понякога загреваш изумително бавно. Ако от това ще ти стане по-леко, отмъкването на добитък е проблем на всеки собственик на ранчо.

Видя, че е раздразнен, направо го долови във внезапната студенина на гласа му.

— Не те разбирам.

— Не. — Наклонената му глава можеше да изразява както примирение, така и съгласие. — Ясно ми е. — Отпрати се към вратата, а Джилиан объркана го изгледа.

— Аз... — Какво, по дяволите, искаше да каже? — Трябва да се прибера и да уведомя Гил какво ще правя.

— Сутринта изпратих човек. — Арън спря при вратата и отново се обърна към нея. — Знае, че си е мен.

— Знае... изпратил си... — Млъкна, а пръстите и стиснаха дръжката на чашата. — Изпратил си човек при него, за да му каже, че съм тук, сега?

— Точно така.

Прокара ръка през косата си, а слънчевите лъчи обagriха краищата ѝ в златно.

— Осъзнаваш ли на какво ще прилича?

Погледът му стана много студен и дистанциран.

— На това, което е. Извинявай, не разбрах, че искаш официална покана.

— Арън... — Но той вече затваряше вратата след себе си. Джилиан замахна с чаша в ръка и едва се удържа да не хукне след него. Възкликна възмутено, остави чашата и се измъкна от леглото. Колко е нетактична, смъмри се. Откъде той можеше да разбере, че не става въпрос за срам, а за несигурност? Може би бе по-добре, че не разбира.

Арън с удоволствие би я удушил. В кухнята метна парче шунка в тигана. Сам си е виновен, помисли, докато шунката цвърчеше. Дявол да го вземе, сам си бе виновен. Нямаше работа да насилва нещата отвъд това, което трябваше да бъдат. Ако раздуеше въпроса, би казал, че тя храни доста потайна привързаност към него. Не можеше да очаква, че отношенията им ще минат тази граница. Ако чувствата му го бяха направили, трябваше да вини само себе си и да се оправя със себе си.

Откога строеше огради около себе си, помисли си яростно, като заби вилица в пържещата се шунка. Откога искаше повече от жена, все едно коя жена, повече от другарство, интелигентност и топло легло?

Може би чувствата му се бяха изплъзнали, ала все още не бе изгубил контрол.

Наля кафе и го изпи горещо и черно. Бе живял твърде дълго, за да загуби ума и дума по една луда глава, която не искаше нищо повече от обикновена, безпроблемна връзка. В края на краищата и той самият не бе търсил нещо повече. Остави се да бъде впримчен поради проблемите, пред които бе изправена, и твърдата решимост, с която ги посрещаше.

Кафето го успокои. По-уверен, издърпа кутия яйца от хладилника. Щеше да ѝ помогне за кражбата, доколкото можеше, да я вкарва в леглото си възможно най-често и толкова.

Когато влезе в стаята, той я погледна небрежно. Косата ѝ все още бе мокра, лицето — открито и грейнало от здраве и добър сън.

Господи, беше влюбен в нея. И какво, по дяволите, щеше да прави?

Небрежната забележка, която имаше намерение да пусне относно аромата на храната, се изпари. Защо я гледаше така, все едно я вижда за първи път? Странно смутена, пристъпи от крак на крак. Имаше вид на човек, на когото току-що са изкарали въздуха.

— Случило ли се е нещо?

— Какво?

Гласът му беше толкова отвлечен, че тя се усмихна. За какво се бе отнесъл, когато го прекъсна?

— Попитах дали не се е случило нещо. Имаш вид все едно току-що си се изтърсил от много едър кон.

Той се наруга и се обърна.

— Нищо. Как предпочиташ яйцата?

— Добре опържени, благодаря. — Пристъпи към него, после се поколеба. Никога не ѝ беше лесно открито да покаже чувствата си. В живота си бе получила твърде много хладни отговори. Събра сили, премина през стаята и го докосна по рамото. Той се стегна. Тя се отдръпна. — Арън... — Колко спокоен бе гласът ѝ, помисли си. Всъщност се бе научила доста умело да прикрива болката си. — Не ме бива много да приемам помощ.

— Забелязах. — Счупи едно яйце и го изсипа в тигана.

Тя мигна, защото очите ѝ се насълзиха. Глупачка, наруга се. Никога не изкарвай слабостите си на показ. Трудно ѝ бе да преглътне

гордостта си, обаче понякога се налагаше.

— Искам да кажа, че съм благодарна за това, което правиш. Много съм ти благодарна.

Чувствата го сграбчиха. Чукна още едно яйце в ръба на тигана.

— Не се притеснявай.

Тя се отдръпна. Какво друго очакваше, запита се. Никога не си била човек, който поражда нежни чувства. Не си и искала да бъдеш.

— Добре — каза безгрижно. — Няма. — Запъти се към кафеварката и отново напълни чашата си. — Няма ли да закусваш?

— Вече ядох. — Арън обърна яйцата, после се пресегна за чиния.

Тя изгледа с неприязън гърба му.

— Разбирам, че те откъсвам от много належащи дела. Защо не ме изпратиш с някой от хората си?

— Казах, че аз ще го направя. — Отрупа чинията ѝ с храна, после безцеремонно я хвърли на масата.

С вирната брадичка Джилиан седна.

— Прави каквото искаш, Мърдок.

Той се обърна и я видя как отрязва парче от шунката.

— Винаги правя каквото искам. — Импулсивно я сграбчи за тила и запуши устата ѝ с дълга, безмилостно дълбока целувка, след която и двамата останаха кипящи от гняв и копнеж.

Като спряха, Джилиан положи всичките си усилия, за да овладее ръцете си.

— Един мъж трябва да е по-предпазлив — каза спокойно, докато режеше второ парче, — когато жената държи нож.

С бърз смях се отпусна на срещуположния стол.

— Когато съм с теб все забравям за предпазливостта. — Арън отпиваше от кафето и я наблюдаваше как методично напредва със закуската. Може би осъзна прекалено късно, че близостта помежду им е била грешка, но ако успееше да задържи връзката им както беше преди, може би щеше да овладее чувствата си.

— Знаеш ли, още преди години е трябвало да купиш самолет за Утопия — отбеляза той с пълното съзнание, че това ще я подразни.

Очите ѝ се вдигнаха от чинията бавно и съзнателно.

— Така ли?

— Само един идиот може да рита срещу прогреса.

Джилиан тропна с вилица по празната чиния.

— Какъв вълнуващ извод — мило отвърна. — Имаш ли други предложения как да подобря управлението на Утопия?

— Всъщност — Арън пресуши чашата си — мога да направя няколко.

— Нима? — Постави вилицата, преди да го набоде с нея. — Искаш ли да ти кажа какво да направиш с всяко едно от тях?

— Може би по-късно. — Стана. — Да тръгваме. Денят вече си отиде.

Джилиан скръцна със зъби и излезе след него през задната врата. Съжали, че е пропиляла и един момент за благодарност.

Малкият двуместен самолет я накара да настръхне. Изглежда перките, докато Арън проверяваше контролните уреди. Доверяваше се на неща с четири крака или четири колелета. Там, помисли си, човек имаше някакъв контрол, който щеше да я напусне, щом Арън вдигне машината във въздуха. Придаде си безразличен вид и закопча колана си, когато той запали двигателя.

— Летяла ли си в такъв самолет? — попита я небрежно. Сложи си слънчеви очила, преди да се понесе по настилката на тясната писта.

— Разбира се, че пробвах този, който купих. — Не спомена какви нерви ѝ бе струвало това пътуване. Колкото и да ѝ беше неприятно да се съгласи с него, самолетът бе необходимост за едно ранчо в края на двайсети век.

Двигателят изръмжа и земята се наклони. Ще трябва да свикне, напомни си, след като искаше да се научи сама да го управлява. Леко отпусна ръце върху колената си и пренебрегна кълбото, търкалящо се в стомаха ѝ.

— Ти ли само го караш? — Тази рибна консерва с крила, добави на ум мрачно.

— Не, двама от хората ми имат разрешително за пилоти. Не е разумно да има само един човек, който да умее дадено нещо.

Тя кимна.

— Да. От един месец плащам заплата на човек, който може да управлява самолет, но и аз смятам да се науча.

Хвърли поглед към нея.

— Мога да те науча. — Арън забеляза как пръстите ѝ ритмично се движат напред-назад по колената. Страх, осъзна с известна

изненада. Отлично го прикриваше. — Тези самолетчета са мънички — добави небрежно. — Но хубавото им е, че са много маневрени. Можеш да ги приземиш на пасището, без да уплашиш животните.

— Много са малки — измърмори Джилиан.

— Погледни надолу — подкани я той. — Какъв простор.

Послуша го, защото и за миг не би допуснала да разбере колко ѝ се искаше да е пак на сигурно на земята. Странно, но когато погледна, стомахът ѝ спря да подскача. Пръстите се отпуснаха.

Земята се разкриваше под тях, зелена и свежа, с ивици кафяво и кехлибар, толкова правилни и подредени, сякаш бяха разчертани с линия. Забеляза лъкатушешката линия на потока, който преминаваше през нейния и неговия имот. Животните представляваха купчинки от черно, кафяво и червено. Две малки кончета си играеха в едно пасище, докато възрастните коне се припичаха и пасяха. Видя яздещите мъже. От време на време някой сваляше шапка и я размахваше в знак на поздрав. Арън поклащаше крила в отговор. Джилиан със смях гледаше по-нататък към равнините и самотните планини.

— Приказно е. Господи, понякога гледам и не мога да повярвам, че ми принадлежи.

— Знам. — Прекоси междата и наклони машината над земята ѝ. — На човек никога не му омръзва да гледа, да вдъхва.

Подпря глава на прозореца. Обича земята колкото мен, помисли си. Тези пет години в Билингс са го разкъсали. Всеки път, като се сетеше за това, за петте години, от които се бе отказал, възхищението ѝ към него нарастваше.

— Не се смей — каза му и забеляза как любопитно оглежда. Не, не би се засмял, осъзна тя. — Когато бях малка, при първото ми идване тук, взех кутия и изкопах няколко шепи от пасището, за да си ги занеса вкъщи. Пръстта не запази аромата си дълго, но нямаше значение.

Мили боже, понякога напълно го обезоръжаваше, та му взимаше дъха.

— Колко време я държа?

— Докато майка ми не я намери и изхвърли.

Прехапа си езика, за да не направи гневен коментар по повод безразличието и неразбирането.

— Не те е разбирала — каза вместо това.

— Не, разбира се. — Засмя се при самата мисъл. Кой би очаквал това? — Виж, това е пикапа на Гил. — Мисълта да му махне така отвлече вниманието ѝ, че не забеляза стаения гняв в погледа му. С баща си бе имал неспокойни дни, болезнени дни, но винаги бе получавал разбиране.

— Разкажи ми за семейството си.

Джилиан завъртя глава, за да го погледне, като се чувстваше неудобно, че не може да вижда погледа му зад оцветените стъкла.

— Не сега. — Отново се обърна към прозореца. — Ще ми се да имах представа какво търся — прошепна.

Аз също, мрачно помисли той и потисна объркването си. Няма да се получи, реши. Скоро нямаше да се вразуми, че няма нужда от нея, такава, каквато бе.

— Може би ще разбереш, като го откриеш. Разбра ли дали от някой конкретен участък не са откъснали повече животни.

— Струва ми се, че най-големите загуби са от северния. Не мога да проумея как не съм видяла. Петстотин глави, точно под носа ми.

— Не си първата — напомни ѝ. — Нито пък последната. Ако искаш да изведеш добитък от северния участък, накъде ще се отправиш?

— Ако не бяха мои — отвърна сухо, — предполагам, че щях да ги натоваря и прекарам през границата на щата.

— Може би. — Зачуди се дали би възприела неговата хипотеза. — Много по-лесно се превозва опаковано говеждо, отколкото живо месо.

Бавно се обърна към него. И тя си го бе мислила, неведнъж. Но всеки път го отхвърляше. Така би загубила и последната крехка надежда да възвърне взетото.

— Знам. — Гласът ѝ бе спокоен, а погледът не трепваше. — Ако е станало така, все пак остава проблемът да се хване виновният. Няма да им се размине.

Арън се усмихна с явно възхищение.

— Добре. Тогава да разгледаме проблема от тази гледна точка. Държат добитъка, в момента кравите струват много повече от телетата, затова може би ще ги прехвърлят на по-зелено пасище на този етап. Освен ако си нямаме работа с идиоти, не биха заклали маркирани животни заради няколкостотин долара на теле.

— Няма начин добитъкът ми да е откраднат от идиоти — заяви отчетливо тя.

— Така е — кимна Арън в знак на съгласие. — Значи възрастните животни... Би било хитро да намерят някое тихо местенце и да ги заколят. Месото ще им донесе бързи пари, докато се усетиш за останалите. — Леко промени курса и се отправи на север.

— Ако са още по-умни, предварително са сключили сделка за кравите и годинаците — изтъкна Джилиан. — Те представляват половината от откраднатите животни. Ако вземат ремарке, за да измъкват по няколко животни, ще използват един от планинските каньони.

— Да. Мислех да разгледаме там.

Еуфорията ѝ бе изчезнала, въпреки че пейзажът под тях представляваше разхвърляна карта от цветове и форми. Теренът ставаше все по-неравен с двупосочен асфалтов път, който пресичаше извивките и ъглите. Голата скалиста планина не бе величествена като сестрите си по на запад, а стоеше сама, населена от койоти и диви котки, които предпочитаха да държат човека на разстояние.

Арън вдигна самолета по-високо и започна да кръжи. Джилиан разглеждаше назъбените върхове и каньони с равни дъна. Да, ако човек искаше да заколи животните, това бе идеалното място. След това забеляза лешоядите и сърцето ѝ падна в стомаха.

— Ще приземя машината — просто съобщи Арън.

Джилиан нищо не отговори, а започна да обмисля какви възможности има, ако открият, каквото смяташе, че ще намерят. Можеше и трябваше да направи известни икономии преди настъпването на зимата, дори и след пазара на животни в края на лятото. Ще се наложи отново да поправят стария джип, вместо да купят нов. Можеше да продаде две кончета и ще успее да не остане на червено. Проверки и счетоводен баланс, мислеше си, когато самолетът задруса по земята. Нищо лично.

Арън спря двигателя.

— Защо не изчакаш тук, докато проверя?

— Животните са мои — отвърна просто и изскочи от самолета.

Земята бе твърда и прашна поради засушаването. Долавяше слабия металически мирис, толкова различен от миризмата на трева и животни, с която бе пропита земята ѝ. Без дървета за сянка слънцето

жулеше силно и ярко. Чу пляскането от крила на лешояд, докато птицата кръжеше и после кацна на една скала.

Не беше трудно да се премине по ниския скален терен през пролука в планината. Изобщо никакъв проблем за автомобил с четири задвижващи колела, помисли си и наклони периферията на шапката си, за да се скрие от ярките слънчеви лъчи.

Каньонът не бе голям и бе скрит между три скални стени, посивели от дивия чай, растящ тук-там. Ехото от ботушите им звучеше кухо. Изненадващо, отнякъде се носеше слаб ромон на вода. Изворчето сигурно беше малко, помисли, иначе щеше да усети миризмата. Единствената миризма, която долови тук, беше...

Спря и продължително издиша.

— Господи.

Арън разпозна миризмата, отвратително гореща и сладникава, едновременно с нея.

— Джилиан...

Тя поклати глава. Вече нямаше място за успокоение или надежда.

— По дяволите. Чудя се колко ли са. Продължиха натам и зад една скала видяха костите, изровени и оглозгани от който.

Арън тихо и продължително изруга и думите му бяха още по-остри заради самообладанието му.

— В самолета има лопата — започна. — Можем да проверим какво е положението или да се върнем за шерифа.

— Това са моите животни. — Джилиан избърса влажните си ръце в джинсите. — Предпочитам веднага да разбера.

Бе достатъчно разумен, за да не ѝ предлага отново да изчака в самолета. На нейно място щеше да стори точно същото, каквото имаше намерение да направи и тя. Без да казва нищо повече, я остави сама.

Когато чу как стъпките му затихват, силно стисна очи и сви ръце в юмруци. Искаше ѝ се да изкреци безсмислената и безсилна ярост. Това, което бе нейно, бе откраднато, заклано и продадено. Вече не можеше да си го получи, да си възвърне това, за което бе работила. Бавно и мъчително си наложи строг самоконтрол. Никаква компенсация, но ще намери справедливост. Понякога това бе по-учтивата дума за отмъщение.

Когато Арън се върна с лопатата, забеляза гнева, горящ в погледа ѝ. Предпочиташе го пред краткотрайното изражение на отчаяние, което бе забелязал.

— Само колкото да се уверим. След като разберем, ще отидем до града за шерифа.

Тя кимна в знак на съгласие. И една кожа да откриеха, пак щеше да бъде твърде много. С тъп звук лопатата се заби в земята.

Арън не трябваше дълго да копае. Вдигна очи към Джилиан и видя напълно спокойното ѝ лице, след което изрови първия куп кожи. Въпреки че се носеше отвратителна воня, тя прекна и забеляза знака „У“ от дамгосването.

— Е, това трябва да е достатъчно като доказателство — прошепна и не мръдна от мястото си, защото искаше да отпусна глава на колене и да избухне в плач. — Колко...

— Да оставим това на шерифа — отсече Арън, вбесен от находката им, все едно кожата носеха неговата дамга. С ругатня изстърга лопатата от мръсотията и откърти нещо.

Джилиан се наведе и го вдигна. Ръкавицата беше мръсна, но от качествена кожа, такава, каквато всеки работник в ранчо използваше за работа с телените огради. В нея се надигна вълнение.

— Някой от тях сигурно я е изпуснал, когато са заривали кожата. — Скочи на крака, хванала ръкавицата с двете си ръце. — Ще си платят за това — кръвожадно процеди тя. — Допуснали за грешка, за която ще си платят. Повечето от работниците ми прогарят инициалите си от вътре. — Без да обръща внимание на мръсотията, обърна ръкавицата наопаки и ги намери.

Арън забеляза как цветът изчезва от лицето ѝ, когато погледна вътрешната страна на ръкавицата. Пръстите ѝ побеляха върху кожата, преди да вдигне поглед към него. Без да продума, му я подаде. Той не сваляше очи от нея, пое изцапаната кожа и чак тогава я погледна. Вътре имаше инициали. Неговите собствени.

Лицето му бе безизразно, когато пак я погледна.

— Е — продума хладно, — изглежда, че се връщаме пак в началото, нали? — Върна ѝ ръкавицата. — Ще ти трябва за шерифа.

Хвърли му поглед, изпълнен с клокочещ гняв, който директно го преряза.

— Да не ме мислиш за толкова глупава, та да повярвам, че си имал нещо общо с това? — Завъртя се и си тръгна, преди да успее да осъзнае думите ѝ, да не говорим да реагира. Остана за миг на място, после казаното го удари с цялата си сила.

Настигна я, преди да се изкатери по последните скали на изхода на каньона. Ръцете му не бяха нежни, когато я завъртя, дишането му беше учестено.

— Може би си го мисля. — Тя се дръпна рязко, ала той отново я стисна. — Може пък да искам да ми кажеш защо ти не вярваш в това.

— Може да повярвам в много неща за теб, може да не ми хареса всичко, в което повярвам. Но не и това. — Гласът ѝ пресекна и тя с мъка го овладя. — Почтеността... почтеността няма нищо общо с учтивостта. Ти не би прерязал оградата ми и не би заколил добитъка ми.

Думите ѝ бяха достатъчни да го разтърсят, ала забеляза, че очите ѝ плуват в сълзи. Знанията му по успокояване на жени можеха да се съберат в едно изречение — бързо бягай. Арън я прегърна и вдигна ръка към бузата ѝ.

— Джилиан...

— Не! За бога, не се дръж мило сега. — Опита се да се извърти, ала се намери още по-здравио стисната в прегръдките му, лицето ѝ — заровено в рамото му. Тялото му беше като твърда стена от подкрепа и разбиране. Ако сега се опреше на него, какво щеше да прави, когато той се отдръпне? — Арън, недей. — Ала ръцете ѝ се вкопчиха в него, а той не я пускаше.

— Искам да направя нещо — прошепна ѝ, като галеше косата ѝ. — Опри се на мен за малко. Нищо няма да ти стане.

Обаче стана. Винаги беше смятала сълзите за болезнено преживяване. Не можеше да ги спре, а тя плачеше неудържимо, нещо, което и двамата разбираха, докато той я държеше в обятията си при голата планина под парещите лъчи на слънцето.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джилиан нямаше време да оплаква загубите. От каньона бяха изровени над двеста кожи, всичките носеха маркировката на Утопия. Среща се с шерифа, говори пред Асоциацията на животновъдите, имаше посещения и обаждания от собственици на съседни имоти. След единствения изблик на сълзи отчаянието ѝ се скова във въздържана ярост, която намираще за много по-полезна. Тя ѝ помагаше да изкара деня, да работи още повече, да не се пречупи, когато ѝ отпращаха съчувствени думи.

В продължение на две седмици се говореше само за това, както в ранчото ѝ, така и в областта. През последните трийсет години не бе имало кражба от подобен мащаб. Стана ѝ по-лесно, когато приказките започнаха да замлъкват, ала от друга страна ѝ стана още по-трудно да вярва, че разследването ще доведе до резултати. Бе приела загубата на добитъка, защото нямаше избор, обаче не можеше да се примири с пълната победа на крадците.

Бяха умни, трябваше да го признае. Кражбата им бе най-добре организираната според спомените на по-възрастните в областта. Срязаната телена ограда, ръкавицата на Арън, целенасочени и хитроумни „грешки“, предназначени да насочат вниманието ѝ към Мърдок. Вероятно първата бе действувала достатъчно добре бе дала на крадците необходимото допълнително време, за да прикрият следите си. Единственото утешение на Джилиан беше, че не се върза на втората.

Арън не ѝ бе дал избор, освен да приеме подкрепата му. Беше упорствала, особено след като се съвзе след избухването в каньона, ала той се оказа не по-малко упорит от нея. Лично я заведе при шерифа, беше до нея на срещата с Асоциацията на животновъдите, а една вечер пристигна и я замъкна на кино на шейсет километра оттам. През цялото време не се мъчеше да бъде внимателен, не я глезеше. Заради това повече от всичко останало Джилиан чувстваше, че му е дължна. Добрината я лишаваше от защитни сили и я тласкаше към отчаяние.

Дните минаваха и Джилиан си наложи да ги приема поотделно. Запълваше часовете с десетки задачи, притеснения и отговорности. Така не оставаше време за тъга. За момента най-голямата ѝ грижа бе чифтосването на кобилата ѝ с жребеца на Арън.

Доведе двама от хората си с него. Заедно с Гил и с още един от работниците на Джилиан щяха да държат ограничителните въжета на жребеца. След като усетеше миризмата на разгонената кобила на Джилиан, щеше да стане луд като баща си и също толкова опасен.

Когато Джилиан доведе Далила в заградената кошара, хвърли поглед на коня, заобиколен от мъжете. Великолепно създание, помисли си, истински мъжкар — не напълно опитомен. Очите ѝ за миг се прехвърлиха върху Арън, който стоеше при главата на животното.

Тъмната му коса бе изскочила изпод шапката и небрежно се извиваше покрай врата и ушите. Тялото му бе изправено и слабо. Като го види човек, щеше да каже, че е напълно отпуснат. Но Джилиан забеляза още нещо — стаеното напрежение, силата, която винаги присъстваше и изведнъж се изливаше. Очи почти толкова тъмни, колкото косата, почти скрити от периферията на шапката, докато той успокояваше и насочваше жребеца.

Никой друг кон не му подхождаше повече. Нейният любовник, осъзна с особената изненада, която винаги съпътстваше тази мисъл. Дали напрежението щеше някога да спре да се надига, когато си спомняше какво значи да е с него или когато си представяше какво ще бъде да са отново заедно? Бе отворил толкова много места в нея. Когато бе сама, това почти я плашеше, щом то видеше, чувствата ѝ бяха съвсем далеч от страха.

Дали заради задушното, тежко време, което вещаеше дъжд, или заради отчасти нервното, отчасти нетърпеливо треперене на кобилата ѝ, сърцето на Джилиан вече силно туптеше. Конете доловиха миризмата си.

Самсон се замята и заопъва срещу въжетата. С изправена назад глава и развята грива призова кобилата. Един от мъжете автоматично изруга. Джилиан хвана по-здраво юздата на кобилата, когато тя започна да се съпротивлява — срещу повода или срещу неизбежното, Джилиан никога нямаше да разбере. Самсон изцвили продължително и страстно, на което получи отговор. Далила се изправи на задни крака,

като почти откъсна юздата от ръката на Джилиан. При вида на борбата и летящите копита Арън усети как сърцето му се качва в гърлото.

— Помогнете ѝ да задържи кобилата — нареди той.

— Не. — Джилиан се опита да намери опора и го постигна. — Не се доверява на никой друг, освен на мен. Да приключваме по-бързо. — Дълга ивица пот бе залепила ризата на гърба ѝ.

Жребецът беше див, подскачащ и съпротивляващ се, мократа му козина блестеше, погледът бе яростен. С петима души, които го бяха наобиколили, той се вдигна на задни крака, за момент остана така в цялото си великолепие, след което се качи на кобилата.

Конете вече бяха надхвърлили всякаква мисъл, страх, уважение към хората. Водеше ги инстинктът, изначален и всепоглъщащ. Джилиан забрави за отмалелите си ръце и струйките пот, които се изливаха от нея. Краката ѝ бяха намерили здрава опора, мускулите им бяха опънати, докато насочи цялата си сила да удържи кобилата да не скочи или изправи, с което да се нарани.

Бе завладяна от огъня и отчаянието на конете и от първичната красота. Въздухът бе изпълнен с миризмата на пот и животинска страст. Не можеше да диша, но това я обсеби. От дете бе гледала размножаването на животни, помагаше при чифтосване, когато се налагаше, но сега за първи път разбра всепоглъщащата сила, която ги направляваше. Страстта на една жена към мъж можеше да бъде също толкова необуздана и примитивна.

След това започна да вали, бавно, тежко, студено върху кожата ѝ. С лице, обърнато към кобилата, Джилиан остави дъжда да се стича по страните ѝ. Някой друг изруга, когато въжетата се намокриха и започнаха да се хлъзгат.

Очите ѝ срещнаха погледа на Арън и разбра, че сърцето ѝ още се намира в гърлото ѝ, пулсът неспокоен и неравен като на кобилата. Усети пронизващата страст, която бе едновременно потресаваща и първична. Той видя и разбра. Дъждът се изливаше върху него и той се усмихна. Мускулите на бедрата ѝ толкова бързо омекнаха, че трябваше да положи усилия, за да се стегне и не изпусне коня си от контрол. Но не отмести поглед. Възбудата беше почти болезнена, а осъзнаването обезсилващо. Сякаш ръцете му бяха върху нея, чувстваше как страстта струи от него.

Постепенно се появи по-нежно чувство. Породи се странното усещане за сигурност, макар то да бе заобиколено от опасности. Този път не се усъмни в него и не се съпротивляваше. Те помагаха при създаването на нов живот. Сега между тях имаше връзка.

Животните дишаха тежко, когато ги разделиха. Дъждът продължаваше да се излива. Чу как Гил се засмя на думите, които един от мъжете каза под носа си. Джилиан ги забрави и посвети цялото си внимание на кобилата. Успокояваше я, шепнеше ѝ, докато я водеше към конюшните.

Светлината беше слаба, а въздухът тежък от миризмата на сухо сено и намазана кожа. След като махна юздата, Джилиан започна да обтрива животното с бавни движения, докато треперенето престана.

— Спокойно, съкровище. — Джилиан зарови лице във врата на Далила. — Никоя от нас не е господарка на тялото си.

— Така ли възприемаш нещата?

Джилиан се обърна и видя Арън, застанал на вратата на отделението. Бе вир-вода и явно не го бе грижа за това. Забеляза как погледът му бързо, но много подробно оглежда лицето ѝ — навик, който бе придобил след находката в каньона. Знаеше, че търси признаци на напрежение и вече бе престанала да му се ядосва.

— Не съм кон — отвърна му спокойно и потупа Далила по шията.

Арън влезе в отделението и сам погали кобилата. Тя бе суха и притихнала.

— Добре ли е?

— Аха. Прави бяхме да не ги заплождаме извън огражденията — добави тя. — И двамата са доста буйни и можеше да пострада някой. — Обърна се с усмивка към него. — Кончето ще стане шампион. Предчувствам го. Сега се получи нещо необичайно, нещо важно. — Импулсивно се хвърли на врата на Арън и страстно го целуна.

От изненада замръзна. Ръцете му обхванаха талията ѝ по-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно. Беше първият спонтанен изблик на привързаност от нейна страна и първият път, когато му даряваше част от себе си доброволно. У него се надигнаха копнеж и желание, пулсираха с нещо, свързано със страстта, а не изключващо я.

Тя все още се усмихваше, когато го пусна, ала той — не. Преди да успее да се зачуди за изражението в очите му, Арън я дръпна към

себе си и продължи целувката. Джилиан възприе неочакваната сладост като смущаваща и чудесна.

— Не е ли по-разумно да се погрижиш за Самсон? — прошепна му.

— Хората ми вече го прибраха.

Потърка буза в мократа му риза. Ще си откраднат малко време, помисли си. Един час, един миг — малко време.

— Ще ти направя кафе.

— Добре. — Обгърна рамената ѝ с ръка, когато отново поеха в дъжда. — Шерифът да се е обаждал?

— Нищо ново.

Заедно прекосиха двора на ранчото, и двамата отдавна бяха свикнали със стихииите и се отнасяха към дъжда като към необходимост.

— Цялата околност е на крак.

— Знам. — Спряха на кухненската врата, за да събуят калните си ботуши. Джилиан небрежно прокара ръка през косата си и изтръска дъжд. — Може пък да е за добро. Всеки собственик на ранчо, когото познавам или за когото съм чувала в тази част на Монтана, ще бъде нащрек. Ще се следи и за нови животни отвъд границата, доколкото разбрах. Чудя се дали да не предложи награда.

— Идеята не е лоша. — Арън седна на масата и протегна дългите си крака, докато Джилиан приготвяше кафето. Дъждът издаваше неспирен успокоителен тропот върху покрива и прозорците. Тук, в сумрака на топлата кухня, почувства странен уют. Сигурно всичко щеше да е такова, ако се намираха в тяхното ранчо, а не в нейното или неговото. Сигурно всичко щеше да е такова, ако успее да я направи постоянна част от живота си.

Само след секунда мисълта премина през главата му и след още една успя да го разтърси. Брак. Обмисляше брак. За момент остана неподвижен, докато възприеме идеята, не с неприятно чувство, а с неизбежност. Дявол да ме вземе, помисли и за малко да се засмее, преди да осъзнае какво му бе казала.

— Остави това на мен — каза рязко.

Тя се обърна, отказът затрептя на върха на езика ѝ.

— Почакай — нареди Арън. — Изслушай ме. Баща ми е дочул за отрязаната телена ограда. — Видя как тя се успокои и обърна за чаши.

— Явно новината не му е понесла. Старите истории за враждата между Мърдок и Барън се разпалват от едното нищо. Някои хора ще си помислят, дори и да не го изкажат, че той яде твоето месо.

Джилиан наля кафето и се обърна с чаша във всяка ръка.

— Аз не го мисля.

— Знам. — Изглежда я странно и протегна ръка. Подаде му чашата, но Арън я остави на масата и леко хвана пръстите ѝ. — Това означава много за мен. — Тъй като не знаеше как да отговори на това, тя изобщо не отговори, а продължи да го гледа. — Джилиан, това доста го разтърси. Преди няколко години самата мисъл, че хората смятат, че е сторил нещо неетично или незаконно, щеше да го зарадва. Вече не е толкова силен, колкото преди. Дядо ти му беше съперник, но и съвременник, човек, когото разбираше и дори уважаваше. Ще се почувства по-добре, ако може да направи нещо. И на мен ми е не по-малко неприятно да моля за услуги, отколкото на теб да ги приемеш.

Погледна свързаните им ръце, загорели, слаби и силни, и все пак нейните бяха така спокойно погълнати от неговите.

— Ти много го обичаш.

— Да. — Произнесе го простичко, по същия безизразен начин, по който ѝ съобщи, че баща му умира. Този път Джилиан по-добре го разбираше.

— Ще се радвам ти да обявиш наградата.

Преплете пръсти с нейните.

— Чудесно.

— Искаш ли още кафе?

— Не. — В очите му се стрелна палавото, насмешливо огънче.

— Мислех си да ти помогна да махнеш мокрите дрехи.

Джилиан със смях се отпусна.

— Знаеш ли, все още възнамерявам да бия „Двете М“ на четвърти юли.

— Надявах се да не си се отказала — непринудено ѝ отвърна. — Но дали ще успееш...

— Обичаш ли да се хващаш на бас, Мърдок?

Той повдигна вежди.

— Може да се каже.

— Петдесетачка, че моят хърфърдски бик ще вземе наградата срещу какъвто залог пожелаеш да направиш.

Арън си придаде замислен вид над утайката от кафето все едно претегляше нещата. Ако всичко, което бе чувал за бика на Джилиан, е вярно, бе почти сигурен, че хвърля парите си на вятъра.

— Петдесетачка — съгласи се той и се усмихна. — И още петдесет, ако бия твоя резултат при хващането на теле с ласо.

— Дадено. — Джилиан протегна ръка, за да скрепи облога.

— Ще се състезаваш ли в някоя друга дисциплина?

— Едва ли. — Тя се протегна, като си мислеше какъв лукс е да си седиш по средата на деня и нищо да не правиш. — Надбягването с варели не ме интересува особено, а и имам едно на ум за обзядването на мустанг.

— Едно на ум ли?

— Всъщност причините са две. Първо мъжете ще се размърморят и заоплакват, ако участвам. И второ, — усмихна се и вдигна рамена, — вероятно ще си счупя врата.

Хрумна му, че едва преди седмица никога не би признала второто пред него. Със смях се наведе и я целуна. Ала тази приятелска усмивка пробуди нещо, той обхвана шията ѝ с ръце и отново я целуна, много бавно.

— Заради устните ти — прошепна, докато пръстите му си играеха с кожата ѝ. — Започна ли, не намирам никаква причина да се спра.

Тя издиша на пресекулки през устата към неговите устни.

— Посред бял ден сме.

Той се усмихна и подражни езика ѝ с връхчето на своя.

— Да. Ще ме поканиш ли в леглото си?

Притворените ѝ очи отново се отвориха. В тях забеляза желание и объркване, комбинация, която особено му се нравеше.

— Трябва да проверя... — Зъбите убедително ухапаха долната ѝ устна.

— Какво? — прошепна ѝ, когато думите ѝ завършиха с леко потреперване.

— Ами... — Устните му се плъзгаха върху нейните в нещо по-предизвикателно от целувка. Нежните милувки на езика му ги поддържаха влажни. Пръстите му съвсем леко докосваха шията ѝ отзад. Колената им се допираха. По някакъв начин вече долавяше

натиска на тялото му върху своето и топлината, която той винаги пораждаше. — Не мога да мисля — промълви.

Точно това искаше. Или по-скоро искаше тя да мисли единствено за него. Заради себе си му трябваше да знае, че този път поставя него на първо място или поне страстта си към него. Над ранчото, работниците, добитъка, амбициите си.

— Не ти и трябва — обясни ѝ и като се изправи, вдигна и нея. — Нали чувстваш.

Да, с ръце, които го прегръщаха, и глава, сгушена към гърдите му, чувстваше. Усещанията я зовяха, предизвикваха я да ги признае — копнежи, неотложни и изгарящо нетърпеливи, настояваха да ги удовлетвори. Всичките бяха свързани с него, жаждата, малките страхове, желанията. Не можеше да ги отхвърли. Може би, само този път, не се и налагаше да го прави.

— Искам да се любя с теб. — Въздъхна, изричайки го, и се притисна по-близо. — Не мога да спра да те желая.

Наклони главата ѝ назад, за да вижда лицето ѝ, после с лека усмивка погали с пръст брадичката ѝ.

— Посред бял ден ли?

Отметна косата от очите си и нагласи удобно склучените си длани зад врата му.

— Искам те веднага, Мърдок. На момента.

Той хвърли поглед на празната кухненска маса и се усмихна лукаво.

— На момента ли?

— Мисълта ти поема в необичайни посоки — отбеляза тя. — Възнамерявам да ти дам достатъчно време, за да се качиш горе. — Пусна го и отиде да изключи кафеварката. — Ако побързаш. — Той пак се усмихна, а тя се върна към него. Постави ръце на рамената му, подскочи, обви кръста му с крака, а с ръце — врата му. — Знаеш ли къде са стълбите?

— Ще ги намеря.

Притисна устни към шията му.

— Като се качиш по стълбите втората врата вдясно — нареди му, като започна да му се наслаждава.

Докато Арън прекосяваше къщата, Джилиан се запита какво ли ще си помисли или каже, ако знаеше, че досега не бе правила подобно

нещо. Беше стигнала до извода, че мъжът от миналото ѝ не е бил любовник, а случайност. За да си любовник, трябваше повече от една нощ. Щеше да се чувства твърде глупаво да каже на Арън, че е първият ѝ мъж, твърде неточно. Как можеше да му признае, че първият прилив на страст освободи ключалките, които бе поставила върху част от себе си? Как можеше да се довери на собствените си чувства, когато бяха така объркани и нови?

За момент притисна глава към рамото му и затвори очи. Поне веднъж в живота си щеше да се забавлява, без да се тревожи за последствията. Дръпна се и се наведе, за да му се усмихне.

— Загубил си форма, Мърдок. Едни стълби и сърцето ти ще се пръсне.

— Твоето също — изтъкна той. — А теб те носеха.

— Сигурно е от дъжда — обясни високомерно.

— Дрехите ти все още са влажни. — Влезе в стаята, към която го насочи и набързо се огледа.

Съответстваше на стила ѝ — прикрита женственост, практичност. Стаята беше без наборчета и пастелни цветове, ала винаги щеше да разбере, че е на жена. Липсваше ѝ женският безпорядък на старата спалня на сестра му в ранчото, както и изтънчената елегантност на стаята на майка му. Подобно на жената в прегръдките си, Арън намери стаята неповторима.

Обикновени стени, обикновен под, спокойни цветове, никаква претрупаност. Не, Джилиан не бе жена, която да претрупа живота си. Не можеше да отдели времето. По-скоро няколкото дребни удоволствия, които си бе позволила, му дадоха пълен поглед върху нещата.

В каменна ваза с дялани краища беше натопена върба, меките кафеникави топчета не можеха напълно да се сметнат за цветове. Върху скрина имаше малка, резбована кутия, която, прецени, вероятно свиреше някаква нежна мелодия при отваряне на капачето. Понякога може би го правеше, когато бе сама или самотна. На стената бе закачен акварел, наситен с кървавата страст на залез. Колко внимателно, колко старателно, помисли си, бе овладявала романтизма, на който бе склонна. Колко изненадана би била да разбере, че именно поради това, той изпъкваше още повече.

Доловила огледа му, Джилиан наклони глава.

— Тук няма нищо за гледане.

— Ще се изненадаш — прошепна ѝ.

Загадъчният отговор я накара да се огледа.

— Не стоя много тук — понечи да каже, осъзнала, че помещението е доста голо, дори и в сравнение със стаята му в бялата дървена къща.

— Не ме разбра. — Арън прокара ръце по тялото ѝ, докато я плъзгаше на земята. — Веднага бих познал, че е твоята стая. Дори носи твоя аромат.

Тя се засмя, стана ѝ приятно, без да знае защо.

— Пое ли ще ставаш?

— Може би.

Вдигна ръка и се заигра с горното копче на ризата му.

— Искаш ли да ти помогна да съблечеш мокрите дрехи?

— Естествено.

Започна да го съблича, после го погледна весело, докато сваляше ризата от рамената му.

— Ако очакваш да те прелъстя, ще бъдеш разочарован.

Стомашните му мускули вече бяха станали на възел от желание.

— Така ли?

— Не знам никакви номера. — Преди да успее да реагира, тя се метна върху него, събори го и двамата се търкулнаха на леглото. — Никакви хитрини — продължи. — Никакви хватки.

— Ти си напориста жена, няма спор. — Усещаше топлината на тялото ѝ през влажната риза.

— Харесва ми как изглеждаш, Мърдок. — Прокара пръст през гъстата му, тъмна коса, докато изучаваше лицето му. — Преди ужасно ме дразнеше, но сега ми се струва мило.

— Как изглеждам?

— Харесва ми как изглеждаш. Безмилостен — заключи тя, а пръстът ѝ се спусна по челюстта му. — А когато се усмихнеш, може да си много чаровен, чар, който умната жена разпознава като страшно опасен.

Той се усмихна и обгърна с ръце ханша ѝ.

— Така ли?

— Аз съм умна жена. — С лек смях потърка носа си в неговия. — Разпознавам гърмящата змия, когато я видя.

— Не достатъчно добре обаче, за да стоиш на разстояние.

— Явно не, невинаги търся дълго, безопасно пътуване.

А късо и неравно, помисли си той, когато устните ѝ се наведоха към неговите. Ще се радва да ѝ покаже малките опасности и тревоги, реши, като я притисна по-силно. Обаче тя щеше да разбере, че той възнамерява да е завинаги.

Започна да я наглася, ала в този момент устните и преминаха през лицето му. Нежни, леки, ала с топлина, която проникна право в него. Дългото ѝ гъвкаво тяло му се струваше като перце върху му, и въпреки това долавяше всяка линия и извивка. Косите ѝ все още бяха влажни и му напомниха за първия път, когато я завлече на земята, обхванат от страст и ярост. Сега беше безпомощен пред стремглавата ѝ атака над разума му. Да, наистина не знаеше хитринки, както и той нямаше търпение за такива.

Чуваше ритмичното барабанене на дъжда по прозореца. Долавяше аромата му върху нея. Когато прокара устни през косата ѝ, го вкусваше. Сякаш бяха сами в притихнало поле с мирис на мокра трева и под сипеция се върху телата им дъжд. Беше се смрачило, светлината стана неясна, устата ѝ оживяваше всеки път, когато го докоснеше.

Досега не бе имала представа колко възбуждащо е да отслабиш един мъж със себе си. Усещаше как силата му се изпарява и тази ѝ власт почти я замая. Досега се срещаха като равни, понякога тя бе в неизгодно положение, но никога, когато бе толкова сигурна, че може да му се наложи. Смехът ѝ бе нисък и самоуверен, докато галеше кожата му, топъл и страстен, щом докоснеше устните му.

Беше доволен да лежи неподвижно, докато тя го опознаваше. Стори ѝ се, че въздухът натежава. Може би точно това го задържа и му пречи да оспори надмощието ѝ. Ръцете ѝ бяха нетърпеливи, пробягваха от място на място, спираха се върху някоя малка прелест — стегнатите мускули на мишците му, които се издуваха и свиваха от допира ѝ, гладката, опъната кожа, изненадващо мека върху гръдния му кош, тесният, релефен белег върху бедрената кост.

— Откъде ти е? — прошепна, докато го очертаваше с пръст.

— Брама — успя да промълви, докато тя смъкна джинсите му съвсем мъничко по-надолу. — Джилиан... — Ала устните ѝ отново се настаниха върху неговите и го накараха да замълчи.

— Някакъв бик?

— На едно родео, когато имах повече смелост, отколкото мозък.

Долови звуците на удоволствие в гърлото му, щом устата ѝ се спусна по-надолу. Тялото му беше извор на удоволствие за нея. В слабата, дъждовна светлина го виждаше, загоряло и стегнато върху простата, удобна постелка. Стройно и с дълги крайници, бе създадено да язди красиво и продължително, калено от физическата работа, изгладено от стихииите. Малки, скокливи тръпки пробягаха през нея при мисълта, че е за нея да го докосва и вкухва, да го гледа, колкото иска.

Пое лъкатушеч път надолу, усещаше как кожата му се нагорещява и пулсира, докато го събличаше. Стаята бе изпълнена със звука на дъжда и забързаното дишане. Само това чуваше. Сладкият аромат на страстта я обгърна — ухание, което бе смес от есенциите на двамата. Интимно. Долавяше желанието върху кожата му, упоителен мирис, който възбуди жаждата ѝ, когато усети туптенето на сърцето му под езика си. Макар възбудата ѝ да нарасна, докато кръвта запрепуска по вените, можеше да му се наслаждава с часове. Острото желание, което някога бе почувствала, улегна в пламенно задоволство. Доставяше му удоволствие. Бе повече, отколкото вярваше, че може да направи за някого.

В стомаха му пламъците се разгаряха. Господи, тя беше като наркотик, а той бе загубен, почти като в сън, докато плътта му гореше. Пръстите ѝ бяха така хладни, докато го измъчваха, а устата — така гореща. Досега не бе анализирал собствените си уязвими страни, винаги беше по-важно да ги заобикаля или напълно да ги пренебрегва. Сега не му бе оставен избор и намери усещането за невероятно.

Тя възбуждаше, дразнеше и се оттегляше, само за да го възбуди отново. Обезсилващите ѝ, сочни целувки го преброждаха, ръцете ѝ бавно го галеха и изучаваха, намираха нови и нови чувствени места, докато той се разтрепери. Досега не бе имало жена, която да го накара да се разтрепери. Дори и когато тази мисъл премина през омаломощеното му тяло, тя отново го накара да потръпне. И разбра, че тя го подлудява.

Вятърът беснееше, блъскаше дъжда в прозореца и отново се оттегляше със затихващ вой. Нещо диво избухна в него. Грубо я хвана,

преобърна и закова ръцете ѝ над главата. Като я погледна, дишането ѝ беше учестено.

Брадичката бе вирната, косата — разпиляна, а очите — сияещи. По лицето ѝ нямаше и следа от страх или покорство. Макар да дишаше забързано, в погледа, който му отправи, се съдържаше предизвикателство. Безразсъдство. Можеше да я вземе, по какъвто начин искаше. И когато го направеше, той също щеше да се отдаде.

Така да бъде, помисли със заглушена ругатня. Устата му погълна нейната.

Тя откликна на страстта му, възбудена само от мисълта, че го е докарала до ръба. Желаше я. Нея. В известен смисъл я познаваше по-добре, отколкото който и да било друг, и при все това я желаше. Толкова дълго бе чакала, без дори да осъзнава, че чака. Не можеше да мисли за това, нито за последствията, когато дългите му отчаяни целувки я възбуждаха, когато вече виждаше малките сребърни експлозии зад затворените си клепачи.

Усети го как се бори с копчетата на ризата и, чу го да ругае. Когато усети разкъсването на плата, знаеше само, че най-после може да почувства кожата му до своята. Както трябваше да бъде. Ръцете му не можеха се спрат и я подлудяваха, както тя него. Издърпа в полуда дрехите ѝ, докато устата му алчно проучваше. Някъде в замъгленото си съзнание се зачуди, че само със съществуването си може да го докара до такова състояние.

Телата им се притиснаха, крайниците преплетоха. Устните им се сляха. За него сливането на вкусовете им бе най-интимното нещо, което бе изпитвал. Тя се извиваше под него, по-скоро като искане, отколкото като предлагане. Надвеси се над нея, защото искаше да я гледа, искаше и тя да го гледа, докато я правеше своя.

Очите ѝ бяха тъмни, отнесени от желание. Желание по него. Знаеше, че е получил каквото иска — тя не мислеше за нищо друго и за никой друг.

— Пожелах те от първия миг — прошепна ѝ, докато проникна в нея.

Забеляза промяната в изражението ѝ при бавното му движение, проблясък на удоволствие, мекота, която се появи точно преди забравата. Отхвърли настойчивото желание на кръвта си и предизвика

такива усещания с изключителния си контрол, които горяха в мускулите му. Сведе глава и захапа устните ѝ.

Тя не можеше повече. Не можеше да се спре. Когато реши, че вече е разбрала какво означава страстта, той ѝ показваше, че има още много. Усещане след усещане я завладяваха и оставяха омаломощена и без дъх. Макар че напрежението се натрупа отвътре, барабанеше по кожата ѝ и заплашваше да избухне, тя искаше да не спира. Бе готова да се разплаче от радост, да изстене от копнеж. И тъкмо тя промени всичко, когато, неразумно, прошепна името му, сякаш не знаеше друго.

Усети кога точно самоконтролът му рухна. Имаше време само за един миг на нервно напрежение, преди да я изстреля заедно със себе си в тъмното, неистово небе, където имаше само гръм без въздух.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дългото, прашно пътуване до града и жарките температури не можеха да помрачат настроението. Беше Четвърти Юли и дългият, хриплив празник едва започваше.

От сутринта панаирният участък беше претъпкан — собственици на ранчо, работници, съпруги и любими, както и такива, търсещи любими, с които да споделят празника. Животните, които щяха да се състезават, бяха изложени на показ, за да бъдат обсъждани, хвалени и оглеждани. Ръкоделия, сладкиши и конфитюри очакваха оценката на журито. Както винаги, навсякъде се носеше проникващата атмосфера на очакване.

Каубоите бяха облечени с празничната си униформа — стегнати ризи, изгладени джинси, с ботуши и шапки, скътани и пазени за специални случаи. Токите на коланите блестяха. Децата се кипреха с най-хубавите си дрехи, които до края на дългия ден щяха да бъдат на прашни петна и с лекета от тревата.

За Джилиан това бе първият безгрижен ден от лятото и беше твърдо решена да си прекара добре и да загърби последните проблеми. За двадесет и четири часа щеше да забрави тревогите, сметките в счетоводните книги и титлата на началник, за която работеше ден подир ден, за да заслужи. През този облян от слънцето, жарък ден щеше да се наслади на факта, че е част от неповторимата група мъже и жени, които едновременно живееха и се издържаха от земята.

Около конюшните и кошарите се носеше възбуден ромон на гласове. Острият аромат на животните изпълваше въздуха. Отнякъде в далечината се носеше мелодия на цигулка. След залез щеше да има още музика и танци. Преди това ще се организират игри за млади и стари, състезания и достатъчно ядене, за да се нахрани два пъти цялата област. Усещаше ароматния дъх на ябълков сладкиш, все още топъл, когато някой с пълна кошница я подмина. Устата ѝ се напълни със слюнка.

Всяко нещо по реда си, напомни си, като се отправи да провери състезанието с бика ѝ.

Имаше общо шест участници, всичките много мускулеста и кръвожадни на вид. Рогата блестяха, остри и опасни. Кожата бе гладка и добре гледана. Джилиан обективно прецени всеки един, като отбелязваше силните и слабите им страни. Нямахе никакво съмнение, че най-трудният конкурент ще е бикът на Двете М. Три поредни години беше взимал наградата.

Не и този път, мълчаливо му каза, докато погледът ѝ го проучваше. Като килограми вероятно биеше нейния, но реши, че нейният е по-широк в рамената. И нямаше грешка, че хърфърдското му оцветяване и белези са идеални, формата на главата — ненадмината.

Време е да отстъпиш и дадеш път за нова кръв, каза на носителя на титлата. Доста доволна от себе си, пхна палци в задните си джобове. Първо място и това малко парченце синя лента добре ще компенсира всички неприятности от изминалите седмици.

— Разпознаваш победителя, когато го видиш, а?

Джилиан се обърна при тънкия глас, който все още излъчваше мъничко стомана. Пол Мърдок бе облечен съвършено, но ястребовото му лице почти нямаше цвят под каубойската шапка. Бастунът му бе елегантен, със златен връх, върху който той тежко се отпускате. Когато очите му срещнаха нейните, станаха неочаквано живи и предизвикателни.

— Разпознавам един победител, когато го видя — съгласи се, после премести поглед към собствения си бик.

Той изсумтя подигравателно и пристъпи от крак на крак.

— Доста се говори за новото ти момче. — Проучи бика с леко свиване на веждите и не можа да скрие леката завист. Той също можеше да разпознае един победител.

Усещаше горещото слънце върху гърба си и за миг, само за миг, отчаяно му се прииска да е млад. Годините стопяват силата. Ако пак станеше на петдесет и бе собственик на този бик... Ала не бе мъж, който въздиша.

— Има шансове — призна лаконично.

Тя долови част от завистта и се усмихна. Нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие.

— И второто място не е за изхвърляне — каза му безгрижно.

Мърдок остро я изглежда, закова погледа ѝ със своя, после се засмя, когато тя не трепна.

— Дявол да те вземе, май си те бива, Джилиан Барън. Старецът добре те е обучил.

Усмивката ѝ съдържаше по-скоро предизвикателство, отколкото настроение.

— Достатъчно добре, за да ръководя Утопия.

— Защо не — призна ѝ. — Времената се менят. — Човек не можеше да сбърка стаената горчивина, но тя го разбра. Съчувстваше му. — Тази кражба... — Хвърли поглед към лицето ѝ, безизразно и овладяно. На Мърдок внезапно му се доця да седне срещу нея на масата за покер с огромна кана сок помежду им. — Отвратителна работа — изрече с ожесточение, от което на момента се задъха. — Някога човек можеше да увисне на въжето, че е откраднал животните на друг.

— Това няма да ми върне добитъка — спокойно отвърна Джилиан.

— Арън ми каза какво сте открили в каньона. — Мърдок се загледа в добре оформените бикове. Те бяха кръвта на земята им — печалбата и състоянието. — Неприятно за теб, а и за всички нас — добави, като отново погледна към нея. — Искам да знаеш, че с дядо ти имахме доста търкания. Той беше упорит, твърдоглав кучи син.

— Така е — Джилиан толкова бързо се съгласи, че Мърдок се засмя. — Вие можете да разберете такъв човек.

Мърдок спря да се смее и я загледа с блеснал поглед. Тя му отвърна със същото.

— Разбирам такъв тип хора — призна си. — И искам да знаеш, че ако това се бе случило на него, щях да го подкрепя, както щях да очаквам неговата подкрепа. Личните чувства нямат нищо общо. Ние ръководим ранчо.

Произнесе го с такава гордост, че брадичката ѝ се вирна.

— Много добре го знам.

— Твърде лесно е да се каже, че животните са прекарани през моята земя.

— Така е — отвърна Джилиан с кимване. — Ако ме познавахте по-добре, господин Мърдок, щяхте да знаете, че не съм глупачка. Ако смятах, че сервираме от месото ми, вече да сте си платили.

Устните му се извиха в изсечена, възхитена усмивка.

— Барън добре се е справил с теб — каза след малко. — Въпреки че все още съм на мнение, че жената има нужда от мъж до себе си, щом иска да ръководи ранчо.

— Внимавайте, господин Мърдок, тъкмо започвах да си мисля, че мога да ви изтърпя.

Той отново се засмя, толкова явно доволен, че Джилиан се усмихна.

— Вълкът нрава си не мени, момиче. — Очите му леко се свиха, както бе наблюдавала тези на сина му. Хрумна й, че след четиридесет години Арън ще изглежда по същия начин — тази овладяна сила, която бе почти незабележимо жестока. Такава сила, каквато човек би искал да го подкрепя в размирни времена. — Чух, че синът ми ти е хвърлил око — не мога да не призная, че има вкус.

— Така ли? — невинно отвърна тя. — Да не би да вярвате на всичко, което чуете?

— Ако не ти бе хвърлил око — парира я Мърдок, — значи не е толкова умен, за колкото го смятах. На един мъж му трябва жена, за да се задоми.

— Нима? — каза Джилиан много сухо.

— Не се пали, момиче — нареди Мърдок. — Едно време щях да му смъкна кожата, ако бе погледнал към някоя Барън втори път. Времената се менят — повтори неохотно. — Земите ни са една до друга почти век, независимо дали ни харесва или не.

Джилиан замълча и изтръска ръкава си.

— Не се стремя да задомя никого, господин Мърдок. И нямам за цел сливане.

— Понякога излиза така, че получаваме неща, каквито не сме търсили. — Той се усмихна, а тя се втренчи в него. — Вземи моята Карън — никога не съм имал намерение да си хвана красавица, която винаги ме кара да се чувствам все едно трябва да си избърша краката, независимо дали съм бил на полето или не.

Джилиан не се сдържа и се засмя, а после изненада и двамата, като го хвана под ръка, когато потеглиха.

— Имам чувството, че се опитвате да заровите томахащата. — Когато той се стегна, тя сподави смеха си и продължи. — Сега вие не се палете — небрежно го посъветва. — Опитвам се да постигна

примирие. С Арън... Разбираме се — определи най-накрая. — Харесвам съпругата ви, а вас горе-долу ви изтърпявам.

— Цялата си на баба си — измърмори Мърдок.

— Благодаря. — Докато вървяха, Джилиан забеляза няколко преценяващи погледа, отправени в тяхна посока. Барън и Мърдок рамо до рамо — времената наистина се бяха променили. Почуди се как би реагирал Клей и реши, че дори и да недоволства, пак щеше да одобри. Особено ако това породеше клюки.

Когато Арън ги забеляза бавно да се приближават към арената, прекъсна разговора си с един работник. Джилиан отметна коса, леко наклони глава към баща му и прошепна нещо, от което възрастният мъж избухна в смях. Ако вече не беше, в този момент Арън щеше да се влюби в нея.

— Ей, това не е ли Джилиан Барън с баща ти?

— Така ли? Да. — Арън не губи време да погледне работника, когато можеше да наблюдава Джилиан.

— Определено е хубавка — заключи събеседникът му с копнеж. — Дочух, че вие двамата... — Не си довърши мисълта, смразен от студения, безизразен поглед, който му хвърли Арън. Каубоят се изкашля в шепа. — Искях да кажа, че хората се чудят, тъй като Мърдок и Барън никога не са се разбирали особено.

— Нима? — Арън успокои каубоя, като му се усмихна, преди да отmine.

Мърдок, помисли си работникът, като поклати глава. Човек никога не можеше да е сигурен в тях.

— Животът е пълен с изненади — отбеляза Арън, като се приближи към тях. — Стигна ли се до кръвопролитие?

— С баща ти сключихме ограничено споразумение. — Джилиан му се усмихна и макар изобщо да не се докоснаха, Мърдок вече се убеди, че слуховете, които чу за Джилиан и сина му, са верни. Близостта е нещо, което хората често се заблуждават, че могат да прикрият, и рядко успяват.

— Майка ти ме нареди да оценявам каймата — оплака се Мърдок. Този път не почувства лекото бодване за загубеното, а странно задоволство, като откри собственото си безсмъртие в сина си. — После ще дойдем на трибуната да гледаме. — Изглежда дяволито Джилиан. — И двама ви.

После бавно отмина. Джилиан напъха ръце в джобовете, за да не посегне да му помогне. Беше й ясно, че подобно нещо щеше да се посрещне с хладно раздражение.

— Дойде при кошарите — обясни на Арън, когато Мърдок не можеше вече да ги чуе. — Според мен го направи нарочно, за да можем да поговорим. Беше много мил.

— Малко хора го смятат за мил.

— Малко хора са имали дядо като Клей Барън. — Обърна се към Арън и се усмихна.

— Как си? — Не можеше да устои на импулса да я докосне, когато му се прииска. Пръстите му погалиха брадичката й.

— Как изглеждам?

— Не обичаш да ти казвам, че си красива.

Тя се засмя и закачливият поглед изпод ресниците, който му изпрати, бе първата проява на флиртуване, която бе виждал от нейна страна.

— Празник е.

— Ще го прекараш ли с мен? — Протегна ръката си със съзнанието, че ако тя я поеме, там навън, пред любопитни очи и езици със слабост към хубавата клюка, това ще е един вид обет.

Пръстите й се преплетоха с неговите.

— Мислех си, че никога няма да ме поканиш.

Прекараха сутринта в занимания, на каквито години наред се отдаваха младите двойки по панаирите. Имаше лимонада за пиене, състезания за гледане. Смяхът идваше лесно, когато небето бе ясно и слънцето обещавахе сух, златен ден.

Деца притичваха, стиснали балони с лепкави пръстчета. Младежите флиртуваха с безгрижие, характерно за възрастта им. Постарите дъвчеха тютюн и се надлъгваха. Във въздуха се носеше миризмата на храна и животни и кола от извадените от кутии за шапки ризи, все още непопарени с пот.

Прегърнатата от Арън, Джилиан се притискаше към оградата, за да гледа състезанието с мазно прасе. Прасето лъщеше от мас и беше много бързо и се изплъзваше от петимата мъже, които се спускаха подире му. Тълпата крещеше съвета и избухваше в смях. Прасето квичеше и се стрелкаше като куршум, избягало от протегнатите ръце. Мъжете падаха по очи и добродушно ругаеха.

Джилиан го погледна, кимна с глава към кошарата, където състезанието все още беше в разгара си.

— Не обичаш ли игрите, Мърдок?

— Обичам да измислям свои. — Завъртя я. — Знам една много тиха плевня.

Изплъзна му се със смях. Досега не я бе виждал толкова съзнателно предизвикателна и се усети, че не е много сигурен как да реагира. Блясъкът в очите ѝ му помогна да реши. С бързо движение Арън я придърпа и звучно я целуна. Чу се одобрително подвикване от група каубои зад тях. Когато Джилиан успя да се откъсне, погледна и забеляза двама от работниците си да ѝ се усмихват.

— Празник е — напомни ѝ Арън, когато тя изсумтя.

Бавно обърна глава към него и го изгледа от горе до долу. Страшно горд бе от нея, реши тя. За тази игра трябваше двама. Усмивката ѝ го накара да се зачуди какво точно му готви.

— Искаш ли фойерверки? — попита го, после обви врата му с ръце и запуши устата му, преди да успее да се съгласи или възпротиви.

Докато неговата целувка бе напориста, но все пак приятелска, нейната нашепваше за тайни, за които само двамата знаеха. Арън изобщо не чу вторите възклицания, ала нямаше да се изненада, ако земята се бе разтресла.

— Снощи ми липсваше, Мърдок — прошепна му, после стъпи на цяло стъпало и устните им се разделиха. Отстъпи крачка, преди да му подаде ръка, а усмивката на очарователните устни бе закачлива.

Арън полека напълни дробовете си с въздух и го изпусна.

— Ще трябва да довършиш това по-късно, Джилиан.

Тя отново се засмя.

— Силно се надявам. Да отидем да проверим дали Гил и тази година ще успее да спечели състезанието по ядене на сладкиш.

Ходеше, където го заведе тя, и се чувстваше глупаво и трогателно като хлапе на първата си среща. Беше заради внезапно появилата се аура на безгрижие около нея. Джилиан бе захвърлила всичко, тревогите и отговорностите, и си бе подарила ден за забавления. Може би защото усещаше леко угризение на съвестта, като избягало от училище дете, денят беше още по-сладък.

Можеше да се закълне, че слънцето никога не е било по-ярко, а небето — толкова синьо. През целия си живот не помнеше смехът да е

бликал по-лесно. Парче черешов сладкиш беше амброзия. Ако можеше да раздели деня на части, щеше да го прибере в кутия и да си вади по парче, когато се случеше да е самотна и уморена. Тъй като бе твърде практична, за да повярва в това, Джилиан реши да изживее всеки един момент до край.

Докато дойде време, за официалното откриване на родеото, Джилиан бе почти пияна от свободата си. Докато кралицата на празника и подгласничките ѝ спокойно яздеха в кръг из арената, тя все още стискаше в ръка синята лента, спечелена от бика ѝ.

— Значи все още ми дължиш петдесетачка — съобщи с усмивка на Арън.

Той седна на земята, за да смени празничните си ботуши със закърпените си стари любими ботуши за езда.

— Защо да не изчакаме да видим как ще се развият нещата с втория бас?

— Добре. — Тя седна на един варел и се заслуша в аплодисментите на публиката по трибуните. Хвърчеше нависоко и го осъзнаваше. Късметът ѝ се беше обърнал — вече нямаше проблем, който да възникне и тя да не може да се справи.

Много каубои и потенциални съперници вече се бяха събрали зад отделенията за животните. Макар всичко да изглеждаше много непринудено — размотаваха се, платнени торби бяха небрежно метнати на синджирената ограда — се долавяше атмосфера на неизказано вълнение. Носеше аромат на тютюн от малките табакери, неизменно прибирани в задния джоб на джинсите, както и визоново масло върху кожа. Вече чуваше звънтенето на шпори и сбруи, докато проверяваха екипировката. Първо предстоеше язденето без седло. Когато чу обявяването му, Джилиан стана и се приближи към оградата, за да гледа.

— Изненадан съм, че не участваш — отбеляза Арън.

Наведе глава, така че докосна ръката му — една от редките прояви на привързаност, от които краката му омекваха.

— Прекалено много усилия — отвърна със смях. — Посветила съм деня на мързелуване. Забелязах, че си се записал в надпреварата по обзядване на мустанг. — Джилиан бутна шапката назад, за да го погледне. — Все още ли имаш повече смелост, отколкото ум?

Усмихна ѝ се и вдигна рамена.

— Тревожиш ли се за мен?

Джилиан изсумтя и се засмя.

— Имам чудесен мехлем, ще облекчи болезнените натъртвания, които ще получиш.

Прокара пръст по гърба ѝ.

— Това ме изкушава да се постарая да получа няколко. Да знаеш — взе я в прегръдките си с движение, едновременно гладко и собственическо, — не ми трябва много, за да забравя за това състезание. — Наведе се, захапа устните ѝ, без да мисли кой може да се мотае около тях. — Ранчото не е толкова далече. Жива душа няма там. Такъв хубав ден — започнах да си мисля дали да не поплувам.

— Така ли? — Отдръпна глава и очите им се срещнаха.

— М-м. Водата ще е студена и тиха.

Тя се изсмя и притисна устни към неговите.

— След състезанието по хващане на теле — отвърна и се отдръпна.

Джилиан предпочиташе отделенията за животните пред трибуните. Там можеше да слуша разказите на мъжете за други състезания, езда, докато проверяваше екипировката си. Наблюдаваше едно младо момиче в изумителен костюм от еленова кожа да успокоява нервите си преди надбягването с варели. Възрастен работник с неизчерпаемо търпение натриваше ръкавицата си с колофон. Лекият вятрец носеше аромата на печено месо от сергиите.

Не, помисли си, семейството ѝ никога не можеше да разбере очарованието на това събитие. Земните аромати, земните разговори. Тук ще се чувстват така не на място, както тя винаги се чувстваше в ложата на майка си в операта. В такива моменти тя просто се приемаше такава, каквато бе, забравяше малките пристъпи на паника, които я сполитаха, докато растеше. Не, нищо не ѝ липсваше, както често си бе мислила. Само беше различна.

Изгледа язденето на бик, сърцето ѝ се разтуптя от опасността и предизвикателството на мъжете, изправени пред един тон живо тегло. Имаше тупване на земята, подвиквания отблизо и клоуни, които от ужасяващото правеха забавно. Полу насън се облегна на оградата, докато един бик без ездач атакуваше и пръхтеше из арената и злонамерено мушкаше варела, в който се криеше клоун. Тълпата крещеше, при все това чуваше непринудения разговор на Арън с Гил

някъде отзад. Долови откъслечни думи за дореста кобила, която Арън бе включил в обзядването на диви коне. Истински пожар. Извън конюшната, после скок към арената. Обича да се върти. Спокойна, Джилиан си помисли, че ще ѝ е приятно да гледа как Арън се изправя срещу този пожар. След като спечели още една петдесетачка от него.

Реши, че денят просто е бил запазен за нея, топъл и слънчев и без напрежение. Може би и преди е била така спокойна, така щастлива, ала ѝ бе трудно да си спомни кога толкова ясно е споделяла двете чувства. С наслада ги вкуси.

После нещата се развиха толкова бързо, че нямаше време да се замисли, а само да реагира.

Чу детския смях, докато се протягаше. Забеляза как през оградата бързо прелетя червено кълбо и тупна в праха, без да го осмисли. Ала видя детето да се провира през пречките и да излиза на арената. Мина толкова близо, че джинсите му бръснаха нейните, когато запълзя след топката си. Джилиан се прехвърли през оградата и изтича, преди майка му да се разкрещи. Част от нея долови гласа на Арън, гневен или ужасен, който изкрещя името ѝ.

С крайчеца на окото си Джилиан видя бика да се обръща. Погледът му, вече подивял от язденето, срещна нейния, ала тя не спря. Кръвта ѝ се смрази.

Не чу суматохата, след като тълпата скочи на крака, нито общото объркване зад отделенията за животни, докато тичаше след момчето. Усети как земята потрепери, щом бикът се хвърли в атака. Нямаше смисъл да губи усилия да вика. Носеше се по инстинкт, хвърли се напред и се остави на инерцията. Падна тежко с цяло тяло върху момчето и изкара въздуха и на двамата. Когато бикът премина покрай тях, долови горещия повей на въздуха.

Не мърдай, каза си, като безмилостно затискаше момчето под тялото си, а то започна да се извива. Дори и не дишай. Чуваше викове, вече много близо, но не смееше да мръдне глава, за да погледне. Не беше прободена. Джилиан преглътна при тази мисъл. Не, щеше да разбере, ако я бе закачил с рога. Не беше и стъпкана. Все още.

Някой бясно ругаеше. Джилиан затвори и очи и се почуди дали някога ще успее да се изправи. Момчето започна неудържимо да плаче. Опита се с тялото си да заглуши звука.

Когато някакви ръце я подхванаха под мишниците, подскочи и започна да се съпротивлява.

— Идиотка такава! — Джилиан разпозна гласа, отпусна се и се остави да я издърпа на крака. Щеше да залитне, ако не я бе стиснал толкова здраво. — Що за каскада беше това? — Втренчи се в бялото като платно лице на Арън, докато той я разтърсваше. — Пострада ли? — попита я настойчиво. — Боли ли те някъде?

— Какво?

Отново я разтърси, защото ръцете му трепереха.

— По дяволите, Джилиан!

Главата ѝ леко се маеше както онзи път, когато за първи път дръпна от цигара. Трябваше ѝ още един миг, за да разбере, че някой я стиска за ръката. Замислено се заслуша в разстроените благодарности на майката, докато детето шумно хлипаше с лице, заровено в ризата на баща си. Момчето на Симънс, сети се замаяно. Малкото момче на Симънс, което играеше на двора, докато майка му простираше, а баща му работеше при нея.

— Той е добре, Джолийн — успя да каже, макар устата ѝ да не се подчиняваше на заповедите на мозъка. — Въпреки че може да съм му докарала някоя и друга синина.

Арън я прекъсна, като едва потисна желанието да предложи някой добре да нашари момчето с ремък, след което измъкна Джилиан от тълпата. Като в мъгла видя море от лица и кипящата ярост на Арън.

— ... да те закарам на лекар.

— Какво? — попита, докато гласът му ту затихваше, ту се засилваше.

— Казах, че ще те закарам на лекар. — Млъкна, щом се приближи до оградата.

— Няма нужда, добре съм. — Светлината за момент притъмня и тя поклати глава.

— Щом се уверя в това, ще те удуша.

Издърпа ръката си от неговата и изправи рамена.

— Казах, че съм добре — повтори. След това земята се надигна и тръгна към нея.

Първото нещо, което усети, беше гъделичкащата я трева под ръката си. После хладната кърпа, по-скоро мокра, отколкото влажна, върху лицето си. Джилиан изстена от неудоволствие, когато водата се

процеди в яката ѝ. Отвори очи и забеляза размазани светли петна и сянка. Отново ги затвори, след което се помъчи да ги фокусира.

Първо видя Арън, мрачен и преbledнял, който я поизправи до полуседнало положение и приближи чаша до устните и. След това Гил, който пристъпваше от крак на крак, докато въртеше шапка в ръце.

— Нищо ѝ няма — обясни на Арън на висок глас, предназначен да убеди всички, включително и него самия. — Обикновен припадък, нищо особено. На жените често им се случва.

— Много си разбирал — измърмори, после разбра, че това, което Арън бе поднесъл към устата ѝ, не беше чаша, а манерка с чисто бренди. То успешно я опари и прогони мъглите. — Аз не припадам — продължи с отвращение.

— Значи чудесно го изигра — сопна ѝ се Арън.

— Оставете детето да диша. — Тихият, елегантен глас на Карън Мърдок по магически начин накара тълпата да се отдръпне. Тя се промъкна и коленичи до Джилиан. Цъкна с език, махна подгизналата кърпа от челото на Джилиан и я изстиска. — Мъжете все се престарават. Е, Джилиан, голяма сензация направи.

Джилиан направи гримаса и седна.

— Така ли? — Притисна чело към колената си за момент, докато се увери, че земята вече няма да се върти. — Не мога да повярвам, че припаднах — измърмори.

Арън изруга и сам здравата си сръбна от манерката.

— За малко да се убие, а се притеснява как припадъкът ще се отрази на имиджа ѝ.

Джилиан вирна глава.

— Виж какво, Мърдок...

— На твое място не бих се обаждал — предупреди я и прилежно завинти капачката. — Ако можеш да се изправиш, ще те откарам вкъщи.

— Разбира се, че мога да се изправа — отсече тя. — И няма да се прибирам.

— Сигурна съм, че си добре — каза Карън и погледна многозначително сина си. За умен мъж, замисли се Карън, Арън показваше забележителна липса на съобразителност. Но все пак, когато ставаше въпрос за любов, разумът често изхвърчаше през прозореца. — Проблемът е, че си чудо за три дни — обясни на

Джилиан, като хвърли бърз поглед към тълпата. — Ще те поздравяват до смърт, ако останеш. — Усмихна се, като видя, че вниква в логиката ѝ.

Джилиан се изправи недоволно.

— Добре. — Ожуленото започваше да я боли. Вместо да го признае, изтупа джинсите си от праха. — Ти няма за какво да идваш — каза високомерно на Арън. — Мога ѝ съвсем сама...

Пръстите му здраво стиснаха ръката ѝ, докато я извличаше.

— Не разбирам какъв ти е проблемът, Мърдок — процеди през зъби. — Но не виждам защо трябва да търпя това.

— На твоє място щях да си трая за известно време.

Тълпата се отдръпна, докато той минаваше. Ако някой имаше намерение да заговори Джилиан, войнственото изражение на Арън ги накара да размислят.

След като ядосано дръпна вратата на пикапа си, Арън грубо я набути вътре. Джилиан придърпа шапката от гърба си, хвана периферията с две ръце и я нахлути на главата си. Кръстоса ръце и се подготви да прекара предстоящото шейсет минутно пътуване в пълна тишина. Когато Арън потегли, ѝ хрумна, че е пропуснала не само състезанието с хващане на теле, но и свещеното си право тайно да се радва на победата на бика си по време на вечерното барбекю. Щеше да се пръсне от яд заради тази несправедливост.

И защо е толкова напушен, основателно се запита. Той не си бе изкарал акъла, ударил коляното ѝ унижил публично с припадъка си. Внимателно докосна лакътя си, където почти цялата ѝ кожа беше обелена. Всъщност, ако човек искаше да е съвсем точен, вероятно спаси живота на онова дете. Брадичката ѝ се вирна, когато ръката започна зверски да я боли. И защо той се държеше все едно бе извършила престъпление?

— Един ден така ще си навиреш брадичката, че някой ще вземе да те вдигне за нея.

Бавно се извърна и му хвърли гневен поглед.

— Само се опитай, Мърдок.

— Не ме предизвиквай. — Натисна газта докрай, докато километражът надхвърли сто.

— Виж, не разбирам какъв ти е проблемът — отвърна му с непроницаемо изражение. — Но след като има такъв, защо не

изплюеш камъчето? Не съм в настроение за заядливите ти забележки.

Рязко зави и спря пикапа отстрани на пътя, а тя се блъсна във вратата. Докато се осъзнае, той вече бе излязъл и крачеше към острата дива трева на едно тясно поле. Джилиан разтри ударената ръка, измъкна се от автомобила и го последва.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — Задъха се заради Арън, накрая го хвана за ръкава на ризата. — Щом ще караш като откачен, мога да хвана някой на стоп до ранчото.

— Просто млъкни. — Дръпна се от нея. Разстояние, каза си. Трябваше му малко разстояние, докато се овладее. Пред очите му още бяха приведените рога на бика, които се носеха към падналото тяло на Джилиан. Въжето му можеше да пропусне целта и тогава... Не му се мислеше за никакви „и тогава“. В този случай трябваша три добре метнати въжета и няколко силни ръце, преди да успеят да издърпат бика надалеч от двете проснати тела. За малко да я загуби. За част от секундата почти я беше изгубил.

— Не ми нареждай какво да правя. — Завъртя се пред него и го хвана за предницата на ризата. Шапката ѝ се смъкна на гърба, когато отметна глава и даде воля на гнева си. — Повече няма да търпя. Бог знае защо допуснах и толкова, но край. Сега можеш да изприпкаш обратно до пикапа и да потеглиш накъдето искаш. Хич не ме интересува.

Врътна се, ала преди да успее да изчезне, той я завъртя обратно и я стисна в ръцете си. Блъваше огън, съпротивляваше се, колкото да открие, че хватката му се стяга. Едва когато спря да се бунтува, осъзна, че той трепери, дишането му е учестено и накъсано. Чувствата преливаха, наистина, обаче не ставаше въпрос за гняв. Успокои се и зачака. Несигурна за какво точно да го успокои, го погали по гърба.

— Арън?

Той поклати глава и зарови глава в косата ѝ. Досега не помнеше да е бил толкова близо до отчаянието. Не разстояние му е трябвало, разбра, а това. Да я чувства топла, в безопасност и неизменно в прегръдките му.

— Господи, Джилиан, знаеш ли какво ми причини?

Тя объркана допря буза до думкащото му сърце и продължи да го милва по гърба.

— Съжалявам — изрече с надеждата, че ще е достатъчно, за каквото и да бе сторила.

— Беше толкова близо. На сантиметри — само на няколко сантиметра. Отначало не бях сигурен дали не те е намушкарал.

Бикът, разбра Джилиан. Не е било гняв, а страх. Нещо топло и сладко се разля в нея.

— Недей — прошепна му. — Не пострадах. Не е толкова страшно, колкото е изглеждало.

— Как не. — Ръцете му се доближиха до лицето ѝ и го дръпнаха назад. — Бях само на няколко метра отзад, когато го вързах с първото въже. В този момент бе почти полудял. Още две секунди и щеше да те вдигне във въздуха.

Джилиан се втрени в него и едва успя да преглътне.

— Аз... не знаех.

Той видя как червенината от яростта ѝ изчезна от бузите ѝ. Аз ли да ти го казвам, помисли бясно. Взе ръцете ѝ, приближи ги до устата си и зарови устни първо в едната, после в другата длан. Този жест сам по себе си бе достатъчен да отвлече вниманието ѝ.

— Станалото, станало — по-овладяно продължи Арън. — Май реагирах по-бурно, отколкото трябваше. Никак не е лесно да наблюдаваш подобно нещо. — Понеже тя се нуждаеше от това, той ѝ се усмихна. — Хич не ми пука, дори и да се бе сдобила с някоя и друга дупка.

Малко се отпусна и отвърна на усмивката му.

— На мен също. Всъщност ожулих се на няколко места, което не ми е особено приятно.

Все още хванал ръцете ѝ, се наведе и я целуна с такава невероятна нежност, че тя усети как земята се вдига за втори път. Тук имаше нещо по-различно, смътно осъзна. Нещо като... Ала не можеше да разчита на това.

Арън се отдръпна, осъзнал, че приближава моментът, когато трябва да ѝ разкрие чувствата си, независимо дали беше готова да го изслуша или не. Докато я водеше към пикапа, реши, че щом ще се обяснява на единствената жена в живота си, трябва да го направи както трябва.

— Ще си вземеш гореща вана — нареди ѝ, като я повдигна да я качи в пикапа. — После ще ти приготвя вечеря.

Джилиан се облегна назад.

— Може би не е чак толкова лошо човек да припада.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато стигнат до ранчото, Джилиан реши, че вероятно ще ѝ бъде приятно да я погледят няколко часа. Доколкото си спомняше, никой не се бе суетял около нея преди. Като дете беше силна и здрава. Когато се разболееше, получаваше компетентната практичност на лекаря в лицето на баща си. От рано се усети, че колкото по-малко оплаквания имаше, толкова по-рядко се вадеше спринцовката от малката черна чанта. Клей винаги се бе отнасял към цицините и раните като към нормална страна на живота. Измий се и се връщай на работа.

Сега сметна, че ще е интересно преживяване някой да се тюхка около ожуленото и синините. Особено, ако я целува по същия начин, както край пътя... нежно и леко, при което главата ѝ заплашваше да литне.

Е, нямаше го шумът, светлините и музиката от празника, но можеха да си направят собствени фойерверки, сами, в Утопия.

Всички сгради бяха притихнали, спалното помещение за работниците, оборите, конюшната. Вместо шума и оживлението, характерни за всеки късен следобед, царуваше проста, пълна тишина над обширните земи. Животните, които не бяха откарани на панаира, бяха пуснати на паша. Щяха да минат часове, преди някой да се върне в Утопия.

— Не си спомням някога да съм оставала тук сама — отбеляза Джилиан, когато Арън паркира автомобила. Остана седнала за момент и се потопи в тишината и спокойствието. Стори ѝ се, че ако стисне шепи и реши да извика, никой няма да чуе ехото. — Странно, дори чувството е различно. Винаги знаеш, когато наоколо има хора. Слезе от пикапа и се вслуша в ехото от затръшната врата. — Непрекъснато има някой в спалното помещение, кухнята или сградите. Все някоя жена или дете простира дрехи или работи в градините. Човек не се замисля, но е като малък град.

— Самостоятелен, независим. — Хвана я за ръката и се замисли, че тези определения ѝ подхождат точно толкова, колкото и на ранчото. Това бяха две от причините, които го привлякоха към нея.

— Така и трябва да бъде, нали? Толкова лесно можем да бъдем откъснати от една по-неприятна буря. Затова е и толкова неповторимо. — Макар да не разбра усмивката, която ѝ отправи, му я върна. — Радвам се, че имам толкова много женени работници, които са се установили тук — добави. — Все по-трудно е да разчиташ на вечно пътуващи. — Джилиан огледа двора, без напълно да разбира нежеланието си да влезе вътре. Имаше чувството, че нещо ѝ убягва. Сви рамена и заключи, че е заради странното чувство на тишина, ала отново се улови, че оглежда наоколо.

Арън обърна очи към нея и забеляза съсредоточения ѝ поглед изпод вежди.

— Нещо не е наред ли?

— Не знам... Имам такова чувство. — Пак вдигна рамена и се обърна към него. — Сигурно съм нервна. — Протегна ръка и нахлупи шапката му. Харесваше как засенчва лицето му, подчертава скулите му и добавя още малко сянка на тъмните му очи. — Май не спомена, че ще ми помогнеш, докато си взимам вана, а?

— Не, но евентуално мога да бъда разубеден.

Тя охотно отиде в обятията му. Стори ѝ се, че долавя съвсем лек дъх на колофон, може би малко сапун за кожа.

— А казах ли ти се колко ме боли?

— Не.

— Не обичам да се оплаквам... — Тя се сгуши в него.

— Но? — добави с усмивка.

— Ами след като питаш, на едно-две места ме щипе, мъничко.

— Искаш ли да ги целуна, за да мине?

Тя въздъхна, докато той потърка нос в ухото ѝ.

— Ако няма да те затрудни.

— Аз съм човечен — обясни ѝ и започна да я побутва към стъпалата на верандата. В този момент Джилиан се сети. Ахна, отскубна се от ръцете му и се спусна през двора. — Джилиан... — Арън ругаейки я последва.

Господи, как пропусна да забележи! Джилиан изтича до оградата на площадката и останала без дъх, се подпря на нея. Празна. Празна!

Сви ръце в юмруци, докато гледаше бутилката, която бе оставила закачена под ъгъл под навеса. Коритото с вода бляскаше на слънцето. Няколкото черпака зърно, което бе оставила, бе почти недокоснато.

— Какво става?

— Бебчо — промълви, като ритмично удряше с ръка по оградата. — Задигнали са Бебчо. — Гласът ѝ отначало бе спокоен, но ставаше все по-възбуден. — Влезли са право в двора ми, в моя двор, за да крадат.

— Може някой от работниците да го е прибрал в обора.

Тя поклати глава и продължи да удря с ръка по оградата.

— Петстотинте не бяха достатъчно — продължи. — Трябваше им да дойдат право тук и да крадат на хвърлей камък от дома ми. Трябваше да оставя Джо, той предложи да остане. Аз самата трябваше да остана.

— Стига, да проверим в обора.

Погледна го, а очите ѝ бяха безизразни и тъмни.

— Не е в обора.

Предпочиташе тя да се разбеснее, да се разплаче, вместо да стои така... примирена.

— Може и да го няма, нека се уверим. После ще видим дали нещо друго не е откраднато, преди да се обадим на шерифа.

— Шерифът. — Джилиан се засмя приглушено и се втренчи неவிждащо в празната кошара. Шерифът.

— Джилиан... — Арън я прегърна, ала тя незабавно се отдръпна.

— Не, този път няма да се огъна. — Гласът ѝ леко потрепери, но очите ѝ бяха ясни. — Няма повече да ми причинят това.

Може би щеше да е по-добре, ако избухнеше, помисли Арън. Лицето ѝ беше бледо, обаче вече познаваше това изражение. Нямаше да се огъне.

— Ти провери обора — предложи ѝ. — Аз ще погледна в конюшната.

Джилиан спазва процедурата, макар да знаеше, че е безнадеждно. Отделението на Бебчо беше празно. Загледа се в малките прашинки слама, които летяха по косите слънчеви лъчи. Някой бе откраднал годиначето ѝ. Някой. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Завъртя се на пета и излезе навън. Макар от нетърпение да не я свърташе на едно място,

изчака, докато Арън прекоси двора и дойде при нея. Нямаше нужда от думи. Заедно влязоха в къщата.

Сега тя няма да падне по гръб, реши той с възхищение, ала и със загриженост. Да, все още бе бледа, но гласът ѝ бе силен и ясен, докато се обаждаше в полицията. Примирена — да, все още бе примирена заради случилото се. Обаче не бе обърнала страницата. Спомни си как заравяше лице в него, когато бе новородено, как очите ѝ омекваха, като го споменаваха. Грешка е човек да се привързва към някое от животните си, но понякога се случваше. Сега тя си плащаше за това.

Арън замислено започна да приготвя кафе. Смяташе, че е много глупаво някой да задигне породистото годиначе от Утопия. За да го заколи? Не си струваше нито риска, нито усилието. От друга страна кой собственик на ранчо би купил младо хърфърдско животно, което толкова лесно можеше да се разпознае. Някой бе станал алчен или глупав. Все едно, така по-лесно щяха да го заловят.

Джилиан се подпря на кухненската стена и непоколебимо разговаряше по телефона. Арън се усети как иска да я предпазва и защитава. Пое кафето от него с кратко кимване и продължи да говори. Той поклати глава и си напомни, че вече трябва да я разбира по-добре. Защитата не беше нещо, което Джилиан ще приеме благосклонно. Изпи собственото си кафе, като гледаше през кухненския прозорец и се чудеше как човек можеше да се справи с любовта си към жена, която притежаваше повече упоритост от много мъже.

— Ще направи, каквото може — каза му, когато рязко затвори телефона. — За Бебчо смятам да обявя отделна награда. — Изпи половината чаша горещо и черно кафе. — Утре отново ще се срещна с Асоциацията на животновъдите. Искам да им окажа натиск и то стабилен. Хората ще разберат, че това няма да спре Утопия. — Погледна кафето, после мрачно го доизпи. — Все си повтарях, че не е на лична основа. Дори когато видях кожата и костите в каньона. Не и този път. Станаха нахални, Арън. Винаги е по-лесно да са хване самоувереният.

В интонацията ѝ долови такова настървение, че се усмихна, когато обърна поглед към нея.

— Права си.

— На какво се смееш?

— Мислех си, че ако крадците можеха да те видят сега, щяха светкавично да си плюят на петите и да изчезнат от областта.

Устните ѝ се извиха. Никога не го бе вярвала.

— Благодаря ти. — Размаха чашата, после я постави върху печката. — Напоследък доста ти го повтарям.

— Изобщо няма нужда да ми го казваш. Гладна ли си?

— Хм. — Сложи ръка на стомаха си и се замисли. — Не знам.

— Иди си вземи една вана, аз ще забъркам нещо.

Джилиан се приближи до него, плъзна ръце около кръста му и опря глава на гърдите му. Как така я познаваше толкова добре? Как разбираше, че има нужда от малко усамотение, за да подреди мислите и чувствата си?

— Защо си толкова добър към мен? — прошепна му. С лек смях Арън зарови лице в косата ѝ.

— Бог знае защо. Иди да си натопиш контузиите.

— Добре. — Но не се стърпя и свирепо го прегърна, преди да излезе от стаята.

Искаше ѝ се да може по-добре да изразява благодарността си. Докато се качваше на втория етаж, ѝ се доця да се изказва по-добре. Тогава щеше да може да му каже колко много означава за нея това, че ѝ предлага не повече, отколкото спокойно можеше да приеме. Подкрепата му днес бе стабилна, но ненатрапчива. И ѝ даваше възможност да остане насаме, без да я оставя сама. Може бе ѝ отне доста време, докато разбере какъв необикновен човек е, ала все пак го разбра. Не беше нещо, което щеше да забрави.

Когато Джилиан съблече дрехите си, откри, че някои места бяха по-ожулени, отколкото предполагаше. Още по-добре, каза си, и пусна горещата вода във ваната, за да я напари. Няколкото контузии бяха нещо твърдо, върху което да се съсредоточи. Бяха по-приемливи от раните, които усещаше вътрешно. Може би бе глупаво да се чувства все едно е разочаровала дядо си, обаче не можеше да се отърве от това усещане. Бе ѝ поверил нещо, а тя не го опази както трябва. Вероятно би се успокоила, ако беше тук, за да я смъмри.

Намръщи се, когато се спусна във водата. Раната на рамото ѝ се възпротиви, но не ѝ обърна внимание. Някой от хората ѝ, помисли намръщено. Много вероятно. Да докара камиона до площадката, да натовари телето и да изчезне.

Сама ще отпрати няколко дискретни запитвания. Кражбата на телето е отнела време. Може би щеше да открие кой не е бил на празника. Възможно е да бъдат толкова самоуверени, че да хвърлят малко повече пари, ако решат, че са в безопасност, и после... Ще видят те, помисли си, като се отпусна във водата.

Горкичкият Бебчо. Сега никой няма да намери време да го почеше зад ушите или да му поговори. Потопи се още повече и изчака, докато съзнанието ѝ се изпразни.

Измина чак един час, преди отново да слезе долу. Бе разпуснала скованото си тяло и изгони почти цялата депресия. Депресията не можеше да доведе до практични действия. Долови аромата на нещо пикантно, от което стомашните ѝ сокове кипнаха.

Името на Арън бе на езика ѝ, когато влезе в кухнята, но стаята беше празна. Върху печката къкреше тенджерата с леко съскане и облачета пара. Тя неудържимо я привлече. Джилиан отвори капака, затвори очи и вдъхна дълбоко. Чили, гъсто и достатъчно ароматно, от което ѝ потекоха лигите. Сега изобщо не би се замислила, ако я попитаха дали е гладна.

Взе вилица и започна да разбърква. Може би една малка хапка...

— Майка ми ме пляскаше по ръката за това — обади се Арън. Джилиан изпусна капака, който изтрещя.

— По дяволите, Мърдок! Изплаши ме до... — Обърна се и забеляза букетчето диви цветя в ръката му.

Някои мъже вероятно ще изглеждат глупаво с малки безцветни растения в ръка, задебеляла от работата и времето. Други може да изглеждат неловко. Но не и Арън. Нещо в гърдите ѝ се преобърна, когато ѝ се усмихна.

Изглеждаше поразена, не че той имаше нещо против. Не беше лесно да извадиш жена като Джилиан Барън от равновесие. Докато я наблюдаваше, тя скри ръце зад гърба си и здраво ги стисна. Той повдигна вежди. Ако беше знаел, че може да я притесни с китка диви цветя, отдавна да беше изкопал цяло поле.

— По-добре ли си? — попита я и бавно се приближи към нея.

Тя се опря на плота, преди да се усети, че отстъпва.

— Да, благодаря.

Отпрати ѝ един от своите изпитателни и сериозни погледи, докато очите му се смееха.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Чилито ухае страхотно.

— Научих го по време на един от лагерите преди няколко години.

— Наведе глава и целуна згълчетата на устата ѝ. — Не искаш ли цветята, Джилиан?

— Да, аз... — Усети се как стиска пръсти, докато я заболяха. Ядосана на себе си, ги отпусна и взе цветята от ръката му. — Много са хубави.

— Косата ти ухае като тях — прошепна ѝ и забеляза предпазливия поглед, който му отправи. Наклони глава и я загледа. — Досега никой ли не ти е поднасял цветя?

Не се бе случвало от години, осъзна тя. Не и откакто... кутии от цветарски магазин, панделки и нежни слова. Разбра, че се прави на глупачка, и вдигна рамена.

— Рози — небрежно каза. — Червени рози.

Нещо в интонацията ѝ го накара да застане нащрек. Съвсем леко я докосна, докато навиваше кичур от косата ѝ на пръста си. Имаше цвят на пламък и усещането за коприна.

— Твърде са култивирани — рече простишко. — Прекалено култивирани.

Нещо в нея проблесна — признание, предпазливост, желание. С въздишка погледна малките смели цветя в ръката си.

— Някога, много отдавна, си мислех, че и аз може да стана такава.

Продължи да навива косата ѝ, докато тя не го погледна.

— Такава ли искаше да станеш?

— Тогава аз... — Не довърши, обаче нещо в погледа му настояваше за отговор. — Да, бях готова да опитам.

— Беше ли влюбена в него? — Не беше сигурен защо бърка в раната — неговата и нейната — но не можеше да спре.

— Арън...

— Беше ли?

Тя издиша продължително. Механично започна да пълни чаша с вода за цветята.

— Бях много млада. Той доста приличаше на баща ми — стабилен, спокоен, отдаден. Баща ми ме обичаше по задължение, а не по желание. Има огромна разлика. — Острият, чист аромат на цветята

достигна до нея. — Може би в даден момент си мислех, че ако му се харесам, ще се харесам и на баща си. Не знам, бях глупава.

— Това не е отговор. — Откри, че ревността оставя горчив вкус, дори и след като се преглътне.

— Май няма отговор, в който да съм убедена. — Вдигна рамена и пусна цветята във водата. — Няма ли да ядем. — Замръзна, когато ръцете му докоснаха рамената ѝ, но не оказа съпротива, когато я завъртя.

За момент се изплаши, че ще ѝ каже нещо нежно, нещо мило, което напълно да я обезоръжи. Забеляза нещо подобно в очите му, както той притеснението в нейните. Арън я придърпа към себе си и силно залепи уста върху нейната.

Можеше да разбере и да се справи с порива. Можеше да отвърне на желанието, на бурните страсти, без страх, че ще пристъпи собствените си правила. Ръцете ѝ го обгърнаха и силно притиснаха. Устните ѝ жадно го търсеха. Ако при това облекчение долови някакво чувство, почти можеше да се убеди, че не е нищо повече от страст.

— Яж бързо — каза ѝ Арън. Мисля си да те любя с часове.

— Вече не ядохме ли?

Със смях се сгуши в шията ѝ.

— Не, не си. Когато готвя за някоя жена, тя яде. — Дружески я тупна отзад и я пусна. — Давай купичките.

Джилиан му подаде две и го наблюдаваше, докато сипва щедри порции.

— Ухае приказно. Искаш ли бира?

— Да.

Измъкна две от хладилника и ги сипа в чаши.

— Знаеш ли, ако ти писне да се занимаваш с ранчото, винаги ще има свободно място в готварницата в Утопия.

— Човек се чувства спокойно, като знае, че имала какво да се облегне.

— В момента имаме готвачка — продължи Джилиан, докато сядаше. — Работниците ѝ викат леля Сали. Приготвя едни сладки... — не довърши и хапна първия залък. Горещината се разпространи из цялото ѝ тяло и събуди всяка клетка. Преглътна и видя усмивката на Арън. — Не си поплюваш с лютите чушки.

— Това отличава мъжете от момчетата. — Хапна пълната си вилица. — Да не ти е твърде лютиво?

Тя с презрение опита отново.

— Няма нищо, сготвено от теб, което да не мога да поема, Мърдок.

Със смях продължи да яде. Джилиан усети, че първата хапка е попарила устата ѝ чак до гласните струни. Ядеше със същото удоволствие като него, като от време на време охлаждаше с глътки ледена бира.

— Хората в града не знаят какво изпускат — отбеляза, докато изгребваше дъното на купичката. — Не всеки ден можеш да се заредиш с такова вкусно нещо.

Той я погледна как облизва последната лъжица.

— Искаш ли допълнително?

— Искам да живея — парира го. — Господи, Арън, при такава диета няма да ти остане стомах. Беше вълшебно.

— Като малък имахме бригадир мексиканец — обясни ѝ Арън. — Най-добрият работник, когото съм виждал. Най-хубавата част от лятото прекарах с него в лагера. Трябва да опиташ тортилите ми.

Този човек е пълен с изненади, помисли Джилиан, опря лакти на масата и подпря брадичка на ръката си.

— Какво стана с него?

— Спести печалбата, върна се в Мексико и създаде свое стадо.

— Невъзможната мечта — прошепна Джилиан.

— Много е лесно да изгубиш месечната си заплата на покер.

Тя кимна, ала устните ѝ се усмихнаха.

— Играеш ли?

— От време на време. А ти?

— Клей ме научи. Някой ден трябва да седнем да поиграем.

— Когато кажеш.

— Разчитам на някои умения от покера, за да се оправя с тези кражби.

Арън я проследи как става от масата.

— Как по-точно?

— Хората стават непредпазливи, когато решат, че са готови да приберат печалбата. Направиха грешка с годинака, Арън. Ще успее да го открия, особено ако никой не знае колко усилено търся. А аз търся.

Възнамерявам да наема детектив. Колкото и да ми струва, предпочитам да платя и да прекратя кражбите.

За момент остана на място, чу я как пуска водата в чешмата — уютен, ежедневен звук.

— Много ли си на червено, Джилиан?

Погледна го през рамо, спокойно и хладно.

— Ще изплувам.

Достатъчно разумен бе да не ѝ предлага финансова помощ. Това го подразни. Стана, обиколи кухнята и спря при нея.

— Асоциацията на животновъдите ще застане зад теб.

— Някой трябва да им каже, за да го направят. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-успешно ще е разследването.

— Искам да ти помогна.

Трогната, тя се обърна и го прегърна.

— Вече ми помогна. Няма да го забравя.

— Трябва хубаво да те овържа, преди да допуснеш да направя нещо.

Засмя се и вдигна лице към неговото.

— Не съм толкова лоша.

— Още по-лоша си — отвърна и. — Ако предложи да ти пратя от хората си да патрулират из имота ти...

— Арън...

— Виждаш ли? — Целуна я, преди тя да успее да довърши протеста си. — Тогава аз да работя за теб, докато всичко се оправи.

— Не мога да допусна ти... — Тогава устата му силно и болезнено се притисна към нейната.

— Аз те гледам как се притесняваш и бориш — обясни ѝ, когато ръцете му започнаха да се спускат надолу. — Знаеш ли какво ми причинява това?

Опита да се съсредоточи върху думите му, ала устата му — устата му изискваше цялото ѝ внимание. Горещата, ароматна целувка ѝ взе дъха, но тя не се отлепи от него, а настояваше за още. Всеки път, когато я докоснеше, страстта за секунди я превземаше. Досега не се бе сблъсквала с нещо по-освобождаващо и по-обвързващо. Джилиан бе готова да се бори срещу второто, ако знаеше как. Вместо това тя прие решетките и ключалките, както приемаше откритото небе и вятъра. Той бе единственият мъж, който можеше да я изкуши да го направи.

Арън знаеше, че може да направи това за нея. Да я накара да забрави, да отхвърли проблемите, макар и временно. Осъзнаваше, че дори и тогава, ако имаше избор, отново би се държала на известно разстояние. Била е наранена и доверието ѝ все още не му принадлежеше. Безсилието му направи устните още по-безмилостни, а ръцете — по-настойчиви. Само по един начин тя можеше да е негова безпрекословно. Грабна я на ръце, после заглуши протестното ѝ мърморене.

Джилиан усети, че я носят. Нещо вътре в нея се разбунтува срещу това. И въпреки това... Той не я носеше някъде, където не би отишла доброволно. Сигурно имаше нужда от това — веднъж го бе нарекъл романтика. Романтиката я плашеше, както цветята я бяха изплашили. Беше толкова лесно да се лъже на светлината на свещите, да се заблуждава с ароматни цветя и нежни думи. А вече не бе сигурна, че защитната стена, която бе издигнала, е още на мястото си. Не и с него.

— Желая те. Думите се изплъзнаха и затрептяха към устните му.

Можеше да я отведе в леглото. Обаче бе твърде далеч. Можеше да я люби бавно и спокойно, както заслужава една обичана жена. Обаче бе твърде жаден. С устни, все още слети с нейните, се просна върху дивана с нея и остави пожара да обгърне и двамата.

Тя разбираше отчаянието. Бе честно и истинско. Не можеше да има съмнение в полудялата настойчивост на устата му или в забързания допир на пръстите върху кожата ѝ. Желанието нямаше сенки. Усещаше как струи от него, дори когато цялата бе замаяна. Той изруга, когато се оплете в дрехите ѝ, а тя беззвучно се засмя. Заради нея ставаше несръчен. Това беше най-големият комплимент, който някога бе получавала.

Беше неумолим, изстреля я отвъд времето и пространството в момента, когато успя да докосне плътта ѝ. Тя се отпусна. Всяко докосване, всяка полудяла милувка, всяка дълбока, жадна целувка я отдалечаваше все повече от строгия, практичен свят, с който се бе обградила. Някога търсеше самотата и скоростта, когато се нуждаеше от свобода. Сега се нуждаеше само от Арън.

Почувства как косата му докосна голото ѝ рамо и се наслади дори на това просто докосване. То я изпълни със сладост, докато изгарящите му устни запалиха пожар. Осъзна, че само с него може да

изпита и двете чувства. Само с него можеше да осъществи огромната, неутолима вътрешна нужда. Изстена колкото от страст, толкова и от това откритие.

Осъзнаваше ли колко е всеотдайна? Колко невероятно възбуждаща? Арън се опита да сдържи желанието да я обладае незабавно, безмилостно, докато и двамата още бяха наполовина облечени. Никоя друга жена не бе подривала самоконтрола му така, както тя. Един поглед, едно докосване и бе изцяло неин — как не разбираше?

Тялото ѝ се носеше, гладко като вода, упоително като вино, под ръцете му. Устните ѝ притежаваха силата на токов удар и мекотата на коприна. Може ли една жена да не осъзнава смъртоносната комбинация?

Сякаш за да поеме дъх, плъзна устните си към шията ѝ и се зарови там. Пое аромата от банята, изтънчено женско ухание, което се носеше там в очакване да предизвика любимия. Едва тогава си спомни за пострадалите места. Арън тръсна глава, за да се осъзнае.

— Причинявам ти болка.

— Не. — Придърпа го обратно, плътно. — Не ми причиняваш болка. Не можеш. Не съм от стъкло, Арън.

— Така ли? — Вдигна глава, за да вижда лицето ѝ. Тя не можеше да отрече нежната извивка на скулите, кожата с цвят на мед, която запазваше мекотата си след часове на слънце. Слабостта, която се появяваше в погледа ѝ и изчезваше при точните думи, точното докосване. — Понякога си — прошепна ѝ. — Нека ти покажа.

— Не...

Не успя да довърши протеста си, когато устните му докоснаха нейните, така нежни, така успокояващи. Те по никакъв начин не задушиха огъня, само го затрупаха, докато ѝ разкриваше магията на целувката уста в уста. Пръстите му рисуваха лицето ѝ, сякаш никога вече няма да го види с очите си — над извивката на скулите, надолу към изваяната брадичка.

Търпелив, нежен, шепнещ, я съблазняваше, когато нямаше нужда от съблазън. Нежен, внимателен, спокоен, остави устните си да ѝ покажат още неизразеното. Ръката върху рамото му омекнала се плъзна към кръста му. Докосна върха на езика ѝ със своя, после влезе по-дълбоко, бавно, в потресаваща целувка, в която се удавиха и

двамата. След това започна внимателното преклонение пред тялото ѝ. Тя се понесе.

Съществувахе ли удоволствие, което да не можеше да ѝ покаже, зачуди се Джилиан. Дали този бръмчащ свят е друга страна на страстта? Отчаяно искаше да му дари нещо в отговор, а тялото ѝ бе така натежало, надвито от чувствата. Сандаलोво дърво и кожа — винаги щеше да ѝ напомня за него. Мазолестите хълмчета върху дланта му, където се търкаха юздите — нямаше нищо по свършено от усещането им върху кожата. Премести се, така че тя потъна по-дълбоко във възглавниците, а и той заедно с нея.

Можеше да го вкуси, а осъзна, че е дала частичка от себе си на устните му. Бузата му потърка нейната, не много гладко. Искаше да се зарови в нея. Прошепна името ѝ и породи нова вълна топлина.

Макар ръцете му да започнаха да се носят, възбудата остана неясна. Не можеше да пробие мъглата и вече не се и опитваше. Кожата ѝ пулсираше, усещането се задълбочи към кръвта и костите. Устата му леко си играеше с гърдите ѝ, езикът му изтънчено я караше да потръпне, после да се успокои, после отново да потръпне.

Поддържаше спокойно темпо, въпреки че тя започна да се извива под него. Времето минаваше, докато си доставяше удоволствието да ѝ разкрие все нови и нови радости. Разбра, че следобедът си изтича по косата светлина върху лицето ѝ. Тишината бе подчертана само с шепот и въздишки. Никога не се бе чувствал по-самотен с нея.

Облада я бавно, като вкусваше всеки момент, всяко движение, докато повече не можеше.

Докато Джилиан лежеше под него, наблюдаваше как светлината си отива към здрач. Беше като в сън, помисли си, като нещо, по което въздишаш посред нощ, когато мечтите вземат връх. Дали ще я разчувства повече от огъня и светкавицата, които обикновено си подаряваха? Някак си долови, че току-що преживяното е по-опасно.

Арън се премести, макар тя да нямаше нищо против тежестта му, седна и я изправи със себе си.

— Харесва ми това как оставаш нежна и топла, след като съм те любил.

— Досега никога не е било така — прошепна му.

Думите го разчувстваха, не можеше да се възпре.

— Не. — Наклони главата ѝ и отново я целуна. — Няма да е за последно.

Може би защото отчаяно искаше да се захване за това, да остане, да разчита, тя се отдръпна.

— Никога не знам как да те възприема. — Нещо я предупреди, че трябва да се държи по-безгрижно. Съвсем не бе в свои води — твърде далеч от това.

— В какъв смисъл?

Отдаде се на импулса отново да го прегърне, само за да почувства как ръката му с лекота се плъзга надолу-нагоре по голия ѝ гръб. Неохотно се измъкна от обятията му и навлече ризата си.

— Имаш много различни лица, Арън Мърдок. Всеки път, когато реша, че знам кой си, ставаш друг.

— Не е така. — Преди да успее да закопчае ризата си, Арън улови предницата и я придърпа към себе си. — Различни настроения не значи различни личности.

— Може би не. — Разсея го, като целуна опакото на ръката му. — Въпреки това не мога да те разбера.

— Това ли искаш?

— Аз съм прост човек.

Загледа се в нея, докато тя продължи да се облича.

— Шегуваш ли се?

Тъй като в гласа му имаше смях, тя го погледна, полусериозно, полусмутено.

— Напротив. Трябва да знам къде се намирам, какви възможности има пред мен, какво се очаква от мен. Докато знам, че мога да си върша работата и да се грижа за своето, съм доволна.

Изглежда я замислено, докато обуваше джинсите си.

— Работата ли е най-важното нещо в живота ти?

— Нея я познавам — парира го. — Разбирам земята.

— А хората?

— Не ме бива много с хората — с доста хора. Освен ако не ги разбирам.

Арън облече ризата си, но я остави незакопчана, докато вървеше към нея.

— А аз съм от тези, които не разбираш ли?

— Само понякога — измърмори тя. — Мисля, че най-добре те разбирам, когато съм ти ядосана. В други случаи... — Започваше да затъва все по-дълбоко и му обърна гръб.

— В други случаи — подкани я Арън, като държеше ръцете й.

— В други случаи не знам. Не съм очаквала да се сближа с теб по този начин.

Прокара палци по вените от вътрешната страна на ръката й. Пулсът й вече не бе стабилен.

— Така ли, Джилиан?

— Не очаквах, че ще спим заедно. Никога не съм и очаквала... — Защо сърцето й затуптя толкова силно отново, толкова скоро? — Да те желая — довърши.

— Не си ли? — Нещо в погледа й — несигурен, а той знаеше, че тя се мъчи да е уверена — го подтикна към безразсъдство. — Пожелах те от първия миг, в който те видях, препускаща като луда върху кобилата. Имаше и други неща, които не очаквах. Да открия онези нежни места по теб, в теб.

— Арън...

Поклати глава, когато се опита да го прекъсне.

— Да мисля за теб посред бял ден, посред нощ. Да си спомням как произнасяш името ми.

— Недей.

Усети я как се разтреперва, още преди да се опита да се измъкне.

— По дяволите, време е да чуеш какво тая в себе си. Обичам те, Джилиан.

Първо я обхвана паниката, дори и когато тя започна да изгражда стени от резервираност.

— Няма нужда да го казваш. — Гласът й беше остър и забързан. — Не очаквам да чуя подобни неща.

— Какви, по дяволите, ги приказваш? — В безсилието си я разтърси веднъж, а втория път бе от ярост. — Знам какво говоря. Не ме интересува дали очакваш да го чуеш или не, защото ще ме изслушаш.

Тя се опря на гнева си, защото знаеше, че чувствата носят предателство. Ако не беше гордостта й, веднага щеше да му каже колко много тези думи, тази лесно изречена, празна фраза я наранява.

— Арън, вече ти го казах, не ми трябва нежни слова. Дори не са ми приятни. Каквото и да има между нас...

— Какво има между нас? — настоя той. Нямахте представа, че може да бъде наранен, не и така. Затова единственото, което почувства, бе как кръвта се оттегля от лицето му. Току-що бе казал на една жена, че я обича, на единствената жена, за първи път. А тя му отвърна със студенина. — Ти ми кажи какво има между нас. Само това ли? — Замахна с ръка към дивана, все още на гънки от телата им. — Това ли е всичко за теб Джилиан?

— Аз не... — В нея се разгаряше борба, толкова жестока, че остана без дъх. — Мислех си, че ти само... — Изплашена прекара и двете си ръце през косата. Защо ѝ причинява това сега, когато едва започваше да мисли, че разбира какво иска от нея, какво тя желае от него? — Не знам какво искаш. Но аз, аз просто не мога да ти дам нещо повече от това, което вече направих. То е повече, отколкото съм давала на друг.

Пръстите му един по един освободиха ръцете ѝ, после се отпуснаха. В много отношения си бяха lika-прилика и гордостта бе едно от тях. Арън я изглежда почти безразлично, докато закопчаваше ризата си.

— Оставила си нещо в себе си да замръзне. Ако искаш единствено топло тяло за студените нощи, няма да ти струва усилия. Аз лично търся нещо повече.

Тя го проследи как излиза през вратата, чу звука от пикапа му, нарушил тишината. Слънцето току-що се скри зад хоризонта.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отдаде се на работата, докато мускулите го заболяха и не можеше да мисли за нищо друго, освен как да ги отпусне. Вероятно пиеше повече. Яздеше с добитъка, часове на седлото, събираше заблудените животни и поемаше повече прах, отколкото храна. Прекарваше дългите, потни летни дни в лагера на пасището, без да спира от изгрев до залез. Понякога, много рядко, успяваше да я изхвърли от съзнанието си.

В продължение на три седмици Арън беше нетърпим. Поне така мърмореха хората му, когато не ги чуваше. Заради жена е, решиха. Само една жена може да докара мъжа до ръба и после леко да го бутне. Името на Барън им беше на устата. Ами Мърдок и Барън никога не са се разбирали, та нищо чудно нямаше. Никой не бе очаквал от това да излезе друго, освен бурни страсти и лоши чувства.

Ако Арън дочуваше приказките, не им обръщаше внимание. Бе дошъл в лагера да работи и щеше да прави точно това, докато я изкара от мислите си. Някоя жена нямаше да го принуди да пълзи. Каза й, че я обича, а тя захвърли думите му, чувствата му, обратно в лицето му. Не се интересува.

Арън пушна нов стълб за оградата на земята, а потта обилно се стичаше по гърба му и отстрани. Може би беше първата жена, която някога бе обичал, това не означаваше, че ще е последната. Мощно стовари чук върху стълба и изсъска от усилието.

Нямаше намерение да търси обяснение — не и тогава, не и по този начин. Някак си думите започнаха да се изливат и не успя да ги задържи. Да не би да ги искаше завързани с панделка, чисти и подредени? Ругаейки, отново стовари чука, а стълбът се разтресе и изгърмя. Може би притежаваше повече изтънченост, отколкото бе проявил пред нея, и вероятно трябваше да я използва. С някоя друга. С някоя, която да не кара чувствата му да се излеят, а после да го стисне за гърлото.

Как, за бога, му хрумна, че тя има тези нежни страни, сладката уязвимост под цялата официалност и предизвикателство? Сигурно съм бил луд, си каза, и започна да реже нова тел, Джилиан Барън беше студена, праволинейна жена, която се интересуваше повече от броя на животните си, отколкото от истински чувства.

А бе почти болен от любов по нея.

Стисна телта толкова здраво, че тя проби ръкавицата и се впи в ръката му. Отново изруга. По някакъв начин трябва да го преодолее. Имаше отговорност и към собствената си земя.

Спря и се огледа. Хълмиста, море от трева, извисила се през лятото, зелена и люлееща се. Небето бе безмилостно синьо, а слънцето печеше, силно и ярко. Би трябвало да му стига — тези хиляди акри. Добитъкът му беше угоен и здрав, годинаците растяха. След няколко седмици ще ги съберат и ще ги откарат в Майлс сити. Когато тези усилни дни приключат, мъжете ще празнуват. Полагаше им се. И той също, мрачно си нареди Арън. За бога, и той щеше да празнува.

Бе готов да даде половината от това, което има, за да я изкара от мислите си поне за един ден.

Като се мръкна изми потта и мръсотията от деня. Долавяше аромата на вечерята през отворените прозорци на бунгалото. Вкусно червено месо. Някой свиреше на китара и пееше за самотната, отхвърлена любов. Усети, че повече му се иска бира, отколкото от месото. Тъй като бе наясно, че човек не може да работи, без да яде, натрупа храна върху чинията си и я прехвърли в стомаха си. Ала с удоволствие пресуши първо една, после втора бира, докато мъжете седнаха да играят вечерната игра покер. Ставаха все по-шумни и той взе опаковка от шест бири и излезе на тясната дървена веранда.

Звездите започваха да изгряват. Чу един който да вие по луната, после млъкна. Въздухът не трепваше, както и през деня, едва забележимо захладна, ала вече долавяше миризмата на сладката детелина и дивите рози. Подпря гърба си на парапета на верандата и си пожела да изпразни съзнанието си. Но се замисли за нея.

Облечена и побесняла, по средата на езерцето, тихо напяваща на осиротялото теле, засмяна към него с разпиляна коса на земята при ограждението за коне, разплакана в прегръдките му заради заклания ѝ добитък. В един момент нежна, в следващия чепата — не, тя не беше въздържана жена. Обаче бе единствената, която той желаше. Бе

единствената, към която изпитваше достатъчно силни чувства, за да го боли.

Арън отпи голяма глътка. Емоционалната болка не го интересуваше. Нека поетите се занимават с това. Тя не го искаше. Арън изруга и се загледа намръщено в тъмнината. Наистина не го искаше — той не бе глупак. Може би потребностите ѝ не бяха като неговите, ала все пак имаше такива. За първи път от седмици започна да разсъждава трезво.

Осъзна, че не бе изиграл добре ръката си. Не бе в негов стил да се разкрие толкова рано, от друга страна пък не бе подготвен така да се размекне по една жена. Замислено опипа шапката си и се загледа в звездите. Тя бе твърдо решена да прави, каквото си реши, и бе време да я накара да се поизпоти.

Не, няма да се върне на колене, каза си Арън с мрачна усмивка. Но щеше да се върне. Дори и ако трябваше да я спъне и маркира като животно, щеше да има Джилиан Барън.

Когато вратата с мрежата против насекоми се отвори, разсеяно се обърна да погледне. Вече можеше да понесе компания.

— Късметът ми изневери.

Дженсън, помисли Арън, като мислено си представи човека, докато му предлагаше бира. Леко нервен. Това бе първият му сезон в „Двете М“, но не беше глупак. Бе човек, който странеше от другите и чието минало можеше да се прочете върху износеното седло и закърпените ботуши.

Дженсън седна на първото стъпало, така че хлътналите му бузи бяха засенчени от покрива на верандата. Арън отбеляза, че можеше да е някъде между трийсет и пет и петдесет години. Очите му изглеждаха възрастни, такива, каквито се получават след дълги години виждане в слънцето по чужди имоти.

— Не падат ли карти? — попита разговорчиво Арън, докато наблюдаваше как Дженсън си свива цигара. Не пропусна да отбележи, че пръстите му леко треперят.

— Така е от седмици. — Дженсън леко се засмя и драсна клечка кибрит. — Проблемът е, че не мога да се удържа да не играя. — Погледна косо към Арън и отново отпи. Дни наред събираше сили за този разговор и почти бе налял достатъчно бира в себе си, за да продължи. — Ти имаш късмет на игралната маса.

— Понякога имам, понякога — не — отвърна Арън и реши, че Дженсън опипва почвата за аванс или заем.

— Късметът е странно нещо. — Дженсън избърса уста с опакото на ръката си. — Барън имаха доста лош късмет напоследък. Като им изчезна добитъка — продължи, когато Арън му хвърли поглед. — Някой си докара добри пари от месото.

Арън усети нотката горчивина. Небрежно отвори друга бутилка и му я подаде.

— Лесно се прави печалба, когато месото ти излиза без пари. Който и да го е отмъкнал, чудесно се е справил.

— Да. — Дженсън дълбоко вдъхна от цигарата. Бе чувал слуховете, че между Арън Мърдок и момичето на Барън има нещо, но май не бяха верни. Повечето приказки се отнасяха до враждата между двете семейства. Била от години и изглеждаше, че ще продължава още години напред. В момента отчаяно му се искаше да вярва в това. — Предполагам, че от тази страна на оградата няма голямо значение колко глави добитък изчезват от стадото на Барън.

Арън протегна крака и ги кръстоса при глезените. Приведената периферия на шапката засенчваше очите му.

— Хората трябва сами да се оправят — отвърна лениво.

Дженсън навлажни устни и мушна малко по-надълбоко.

— Чувал съм да се говори, че дядо ти се е черпел с говеждото на Барън.

Очите на Арън се присвиха на цепки, ала той овладя гнева си.

— Приказки — съгласи се. — Няма доказателства.

Дженсън отпи поредната голяма глътка от бирата.

— Чух, че някой доприпкал право в имота на Барън и отмъкнал породистото годиначе, поколение на страхотния бик.

— Добре изпипана работа. — Гласът на Арън бе безизразен, Дженсън явно опипваше почвата, но не за заем. — Ще е жалко, ако са го откраднали за крехко месо — добави. — Годиначето изглежда като баща си — истинска машина за пари. Разбира се, след няколко месеца ще изпъква като черна овца в малко стадо. Жалко ще е да се загуби отличното родословие.

— Говорят се разни неща — измърмори Дженсън, като прие новата бира, подадена му от Арън. — Интересувал си се от бика на Барън.

Арън отпи от бутилката, бутна назад шапката си и мило се усмихна.

— Винаги се интересувам от добрата стока. Да знаеш как мога да се сдобия с такава?

Дженсън се втренчи в лицето му и преглътна.

— Може би.

Джилиан намали, като подмина бялата, дървена къща. Празна. Разбира се, че е празна, каза си. Дори и да се е върнал, няма да си е у дома преди обед. Не трябваше да идва в имота на Мърдок, когато имаше куп своя работа за вършене. Не можеше да стои настрани. Ако скоро не се върнеше, щеше да се направи на глупачка и да се качи в лагера на пасището и...

И какво, запита се. Половината време не знаеше какво иска да прави, какво чувства, какво мисли. В едно бе убедена и то беше, че това са най-нещастните три седмици в живота ѝ. Заплашително близко бяха до скръб.

Нещо в нея умря, когато той си тръгна — нещо, което не си бе признавала, че съществува. Беше се убеждавала, че няма да се влюбва в него. Невъзможно бе да се преброи колко пъти си бе повтаряла, че няма да се случи, дори и след като вече се беше случило. Защо не бе разпознала чувството?

Допусна, че невинаги е лесно да се разпознае нещо, което преди не си изпитвал. Особено, ако нямаше обяснение. Жена, свикнала да получава и прави своето, нямаше работа да се влюбва в мъж, също толкова твърдоглав и независим.

Да се загубиш от любов. Реши, че изразът е уместен. Когато се случи, загубваш почва под краката си и падаш.

Може би го каза сериозно, помисли си. Може би за него е било повече от думи. Щом той я обичаше, това не значеше ли, че има някой, върху когото да се опре, когато пада? Издиша продължително и спря пред голямата къща на ранчото. Щом говореше сериозно, защо не бе тук? Грешка, каза си с наложено спокойствие. Винаги е грешка прекалено да разчиташ на някого. Хората се отдръпват или просто си отиват. Но ако можеше да го види поне още веднъж...

— Цял ден ли ще киснеш в джипа?

Джилиан подскочи и като се обърна, видя Пол Мърдок бавно и премерено да излиза на верандата. Слезе от джипа и се почуди кое от предварително измислените и извинения ще бъде най-сполучливо.

— Седни — нареди ѝ Мърдок, преди да вземе решение. — Карън приготвя кана с чай.

— Благодаря. — Чувстваше се неловко, седна на ръба на люлката на верандата и се зачуди какво да каже.

— Още не се е върнал от лагера — безцеремонно ѝ съобщи Мърдок, докато се отпускате в люлеещия се стол. — Не си напъвай мозъка, момиче — заповяда с нетърпелив жест. — Може да съм стар, но много добре виждам какво става под носа ми. Вие двамата за какво се сдърпахте?

— Пол. — Карън донесе подноса с чашите и ледената кана. — Джилиан има право на личен живот.

— Личен живот! — изсумтя той, докато Карън поставяше подноса на масата. — Тя се влачи след сина ми.

— Да се влача! — Джилиан за миг скочи на крака. — Не се влача след никого и след нищо. Ако искам нещо, си го взимам.

Той се засмя, залюля се напред-назад, захриптял от усилието, докато тя ядно го гледаше.

— Харесваш ми, момиче, дявол ме взел, ако не е така. Има привлекателно лице, нали, Карън?

— Прекрасно. — Карън с усмивка подаде на Джилиан чаша чай.

— Благодаря. — Тя сковано седна на мястото си. — Просто се отбих да кажа на Арън, че кобилата е добре. Ветеринарят мина вчера, за да я прегледа.

— Не можа ли да измислиш нещо по-убедително? — вметна Мърдок.

— Пол. — Карън седна на облегалката на люлеещия се стол и сложи длан върху ръката му.

— Ако искам тор, трябва само да се разходя из пасището си — измърмори той, после насочи бастуна си към Джилиан. — Да не би да ми кажеш, че не искаш момчето ми?

— Господин Мърдок — започна Джилиан с ледено достойнство. — С Арън имаме бизнес споразумение.

— Когато човек умира, не иска да си губи времето — отвърна Мърдок намръщено. — Сега, ако искаш да ме погледнеш в очите и

директно да ми заявиш, че нямаш чувства към този мой син, добре. Ще си поговорим за времето.

Джилиан отвори уста, после пак я затвори и безпомощно поклати глава.

— Кога ще се върне? — прошепна. — Минаха три седмици.

— Ще се върне, като престане да бъде така твърдоглав като теб — рязко ѝ обясни Мърдок.

— Не знам какво да правя. — След като думите се търкулнаха, тя замръзна от изненада. През живота си никога пред никого не бе изричала гласно подобно нещо.

— Ти какво искаш? — попита я Карън.

Джилиан вдигна очи и ги изгледа — възрастния мъж и красивата му съпруга. Ръката на Карън бе върху неговата на бастуна. Рамената им се докосваха. Няколко откъслечни пъти през живота си бе виждала подобна свършена близост, която произтичаше от дълбока, трайна обич. Лесно можеше да се разпознае и бе за завиждане. Също малко плашеше. Дойде ѝ като удар, като осъзна, че иска същото за себе си. Един мъж за цял живот. Но ако в крайна сметка любовта за нея представляваше това, разбра, че мечтата трябва да е споделена.

— Все още търся — прошепна.

— С този джип четири по четири — Мърдок кимна към него — няма да ти е трудно да се изкачиш до лагера.

Джилиан се усмихна и остави чашата.

— Не мога така. Не става, ако не го срещна при равни условия.

— Упорита, млада глупачка — измърмори Мърдок.

— Да. — Джилиан отново се усмихна и се изправи. — Ако ме иска, ще вземе точно това. — Звукът от двигател я накара да погледне натам. Когато разпозна пикапа на Гил, се намръщи и отправи към стълбите.

— Госпожо. — Той докосна шапка за поздрав към Карън, но дори не отвори вратата на автомобила. — Господин Мърдок. Има проблем — каза лаконично, като отмести поглед към Джилиан.

— Какво има?

— Обади се шерифът. Изглежда, че са разпознали годиначето в едно стадо на около двеста и трийсет километра южно оттук. Искане да отидеш и сама да провериш.

Джилиан стисна края на отворения прозорец.

— Къде?
— Стадото на стария Лараби. Веднага ще те откарам.
— Остави си джипа тук — предложи й Мърдок, като се изправи.
— Някой от хората ми ще го докара до вас.
— Благодаря. — Втурна се да заобиколи пикапа. — Да тръгваме
— нареди веднага щом вратата до нея се тресна. — Как така, Гил? —
попита, докато излизаха от двора на ранчото. — Кой го е разпознал?
Гил се изплю през прозореца и почувства голямо задоволство.
— Арън Мърдок.
— Арън...
Гил остана още по-доволен, когато Джилиан зяпна.
— Да. — Когато стигна до разклонението, се отправи на юг и с
постоянна скорост бързо навърташе километрите.
— Но как? Арън от седмици е в лагера и...
— Може би ще спреш да питаш, за да мога да ти обясня, или пък
няма да млъкнеш.
Изгаряща от нетърпение, Джилиан се успокои.
— Кажи ми.
— Изглежда, че един от хората на Мърдок, тип на име Дженсън,
е имал пръст в кражбата. Не останал доволен от дяла си и така или
иначе проиграл повечето пари. Решил, че щом са отмъкнали
петстотинте и им се е разминало, ще може да свие едно и за себе си.
— Бебчо — измърмори Джилиан и скръсти ръце на гърди.
— Да. Тук е уцелил в десетката. Оценил е породистия бик,
когато го е видял, и го откарал при Лараби. Някога работил там, преди
Лараби да закъса. Все едно, започнал да се изнервя, когато човекът,
организирай голямата кражба, подразбрал кой е задигнал бичето, и
решил да се отърве от животното. Снощи се опитал да го продаде на
Арън Мърдок.
— Разбирам. — И за това вече му бе задължена, намръщено си
помисли Джилиан. Беше трудно да се изправиш лице в лице с човек,
към когото дълговете ти се трупат. — Ако това е Бебчо и този Дженсън
е замесен, ще хванем и останалите.
— Ще видим дали е Бебчо — продължи Гил, после я
предпазливо я изгледа. Преди два часа арестуваха Джо Карлсън.
— Джо? — Изумена се извъртя в седалката си, за да зяпне Гил.
— Джо Карлсън?

— Изглежда си е купил малък имот в Уайоминг. Става ясно, че вече е закарал двеста глави от твоите да пасат там.

— Джо. — Джилиан се намести и загледа право напред. Дотук с доверието, каза си. Дотук с професионалната ѝ преценка на хората. Клей не бе искал да го наеме, тя настоя. Едно от първите ѝ важни решения в Утопия се бе оказало първата ѝ голяма грешка.

— Оказва се, че и мен ме е заблудил — промърмори Гил след малко. — Отвсякъде си разбираше от добитъка. — Отново плюна и нагласи ченето си. — Не трябваше да се доверявам на човек с нежни ръце и чиста шапка.

— Аз го наех — промълви Джилиан.

— Аз работих с него — отвърна ѝ Гил. — Рамо до рамо. И ако мислиш, че от това не ми присяда, нищо не разбираш. Да ме изиграе — изръмжа. — Мен!

Наранената му гордост я разсмя. Джилиан подпря крака на таблото. Станалото, станало, каза си. Щеше да си върне голяма част от откраднатия добитък и да получи възмездие. А като дойде време пак да събират животните, отново щеше да излезе на чисто. Може би в крайна сметка ще успеят да купят нов джип.

— От шерифа ли научи всичко?

— От Арън Мърдок — каза Гил. — Отби се точно преди да дойда да те взема.

— В ранчото ли? — попита го с небрежен тон, който никого не можеше да заблуди.

— Мина оттам, за да ми разкаже.

— А каза ли нещо друго?

— Само че има много работа за вършене. Зае човек.

— Аха. — Джилиан обърна глава и се загледа през прозореца.

Гил се възползва и широко се ухили.

Тя чака почти до мрак. Бе невъзможно да потисне надеждата, че ще се отбие или обади, дори и само за да провери дали всичко е наред. Измисли си дузина встъпителни слова и ги редактира. Разхожда се нервно. Когато осъзна, че ще закреши, ако остане още една минута между четири стени, отиде в конюшната и оседла кобилата.

— Мъже — изръмжа, като дръпна колана. — Ако е някаква игра, без мен.

Готова за езда, Далила подуши въздуха в момента, когато Джилиан я изведе. Когато я яхна, кобилата затанцува и за миг се опъна. Не след дълго светлините на ранчото останаха зад гърба им.

Ездата ще я разведри, си каза. Всеки би полудял след такъв ден. Завръщането на Бебчо малко успокои болката от предателството, която изпита, след като разбра, че Джо Карлсън я бе ограбил. Методична кражба, помисли си, докато предлагаше съвет и съчувствие. Никак не беше глупав, реши, подмолно и систематично бе насочвал вниманието ѝ към Мърдок, докато бе прекарвал собствените ѝ говеда през собствената ѝ ограда. Докато не намери нов отговорник на пастирите, ще трябва да добави задълженията му към своите.

Щеше да ѝ дойде добре, заключи, за да не мисли за разни неща. Арън. Ако иска да я види, знае къде да я намери. Явно бе направила услуга и на двама им, като го отблъсна преди няколко седмици. Ако не го беше сторила, щяха да изпаднат в много болезнено положение. А сега всеки си вървеше по своя път, точно както бе очаквала от самото начало. Е, на моменти бе проявила слабост, както онази сутрин в „Двете М“, но нямаше да траят дълго. През следващите няколко седмици щеше да е прекалено заета, за да се тревожи за Арън Мърдок и разни глупави мечти.

Джалиан си каза, че не беше отишла нарочно при езерото, а просто бе оставила Далила сама да избере пътя. Във всеки случай все още бе предпочитано място за усамотение, независимо от спомените, които витаеха там.

Луната бе кръгла и бяла и посребряваше всичко. Повтори си, че не е нещастна, а само изморена след дълъг ден, изпълнен с пътуване, разговори с шерифа, отговори на въпроси. Не можеше да е нещастна, когато най-накрая получи своето. Когато умората отмине, ще отпразнува. Доплака ѝ се и се намрази заради това.

Когато забеляза отражението на луната във водата, подкара Далила в по-лек галоп. Не се чуваше звук, освен постоянното чаткане на копитата на коня ѝ. Чу жребеца в момента, когато кобилата го надуши. Сърцето на Джилиан силно се разтуптя, тя овладя плашливата Далила и я спря. Арън излезе от сянката на една тополя, без да продума.

Знаеше, че тя ще дойде, рано или късно. Можеше да отиде при нея или да изчака тя да дойде. Някак си почувства, че трябва да се срещнат върху земя, която принадлежи и на двамата.

По-добре да се видят сега и да приключат, помисли си Джилиан, ала докато слизаше от коня усети, че ръцете ѝ са мокри от напрежение. Нищо не можеше да скове гърба ѝ по-успешно. В пулсиращата тишина тя завърза кобилата. Когато се обърна, видя, че Арън е застанал зад нея, тихо като дива котка, с каквато веднъж го бе сравнила. Застана добре изправена и произнесе с безразличен тон:

— Върна се значи.

Очите му бяха мързеливи и развеселени, докато проучваше лицето ѝ.

— Мислеше, че не трябва ли?

Брадичката ѝ се вирна, както бе очаквал.

— Изобщо не съм мислила за това.

— Така ли? — Усмихна ѝ се, това трябваше да я предупреди. — А за това мисли ли? — Придърпа я към себе си, с една ръка на кръста ѝ, а другата на врата ѝ, и погълна устните, за които бе зажаднял. Очакваше да се съпротивлява, в този момент може би и го желаше, но тя отвърна на търсенето на устата му с предишната сила и енергия.

Когато откъсна устни, тя не се пусна, а зарови лице в рамото му. Все още я искаше, мисълта бумтеше в главата ѝ. Не го бе загубила, не още.

— Прегърни ме — прошепна. — Моля те, поне за малко.

Как успяваше да го постигне, почуди се Арън. Как можеше да промени настроението му от лудост до нежност само за секунди? Може би никога не бе знаел как да се оправя с нея, обаче имаше намерение да продължава да се учи.

Щом усети, че самообладанието ѝ се връща, тя се отдръпна.

— Искам да ти благодаря за това, което направи. Шерифът ми каза, че си получил сведения чрез Дженсън и...

— Не желая да говорим за добитъка, Джилиан.

— Добре. — Стисна ръце и се обърна. Не, дойде време да оставят този въпрос и да обсъдят това, което бе наистина важно. Изключително важно. — Мислих за случилото се, за това, което каза при последната ни среща. — Това ли бяха подготвените речи? Онези бяха толкова спокойни и ясни. Изви пръсти, докато я заболя, след което

ги пусна. — Арън, говорех сериозно, когато казах, че не очаквам да чуя подобни неща. Други жени държат на това.

— Аз не ги казах на други жени.

— Толкова лесно се изричат — отвърна с наситен шепот. — Толкова лесно.

— Не и за мен.

Тя бавно се извърна, предпазлива, сякаш очакваше от него да предприеме нещо, каквото не очакваше. Изглеждаше толкова спокоен, помисли си тя. Ала щом лунната светлина огря очите му...

— Не е лесно — прошепна той.

— Кое по-точно?

— Да те обичам.

Можеше веднага да отиде при нея, в този момент, да я притисне към себе си, докато не останеха думи, мисли. Но брадичката ѝ бе вирната, а очите — плувнали в сълзи.

— Може би така е писано. Не ти предлагам лесен път.

— Никой досега не ме е обичал както аз искам. — Преглътна и отстъпи. — Никой, освен Клей и той никога не го изрече. Нямаше нужда.

— Не съм Клей, нито баща ти. И няма друг, който да те обича като мен. — Направи крачка към нея и макар тя да не се дръпна, сякаш видя как всеки неин мускул се напрегна. — От какво се страхуваш?

— Не се страхувам!

Той се приближи.

— До смърт.

— Че ще престанеш. — Думите ѝ се откъснаха, а тя стисна ръце зад гърба си. Веднъж започнала, те се изляха бързо и гладко. — Че ще решиш, че никога не си ме обичал истински. А аз ще се отдам, ще започна да завися и да се нуждая от теб. През по-голямата част от живота си не съм зависила от никого за нищо.

— Аз не съм никой — тихо ѝ отвърна.

Издиша накъсано.

— Откакто замина, нищо друго не ме интересуваше, освен да се върнеш.

Прокара ръце по нейните.

— А след като се върнах?

— Няма да го понеса, ако не останеш. И макар да смятах, че мога да се справя с болката, не мога да понеса страха. — Сложи ръце на гърдите му, когато започна да я притиска към себе си.

— Джилиан, мислиш ли, че можеш да ми говориш неща, които нямам търпение да чуя, и да не те докосвам? Не знаеш ли, че рискът е и за двете страни? Зависимост и за двете страни?

— Може би. — Наложил си да диша равномерно, докато успее да се изкаже. — Но хората невинаги се стремят към едно и също.

— Какво например?

Този път тя навлажни устни.

— Ще се ожениш ли за мен? — Изненадата в очите му накараха мускулите ѝ отново да се стегнат.

— Предлагаш ли ми?

Тя се измъкна от ръцете му, наруга се заради глупостта си, а него, задето ѝ се присмя.

— Върви по дяволите — рече и се отправи към коня си.

Хвана я за кръста и я вдигна от земята, докато тя риташе.

— Господи, бързо гориш — измърмори той и накрая я притисна на земята. — Имам чувството, че ще прекарам най-хубавата част от живота си да се боря с теб. — Показа забележително търпение и изчака, докато тя изчерпа запасите си от ругатни и престана, като дишаше тежко. — Възнамерявах да ти поставя този въпрос иначе — изрече той.

— Например като започна с „Би ли“. Но както виждам, това си е загуба на време. — Втренчи се в него, а той се усмихна. — Боже, колко си хубава. Недей да спориш — предупреди я, когато тя си отвори устата. — Ще ти го повтарям, когато си искам, така че пробвай да го преглътнеш.

— Подиграваш ми се — тръгна да му казва, но той я прекъсна.

— И на двама ни. — Наведе глава и я целуна, отначало нежно, после с нарастваща страст. — Сега... — Внимателно отпусна китките ѝ, докато се увери, че няма да го удари.

— Давам ти една седмица да си оправиш работите в ранчото.

— Седмица...

— Млъкни — предложи ѝ. — Една седмица, а следващата ще отделим за сватбата.

Джилиан лежеше съвсем неподвижно и се наслаждаваше. Пълно щастие.

— Една сватба не отнема цяла седмица.

— Така, както действам аз, отнема. Когато се върнем...

— Откъде да се върнем?

— Откъдето можем да сме сами — обясни й. — Ще започнем да правим планове.

Протегна ръка към бузата му.

— Дотук ми харесва. Арън, кажи го още веднъж, докато те гледам.

— Обичам те, Джилиан. През повечето време те и харесвам и не мога да скрия, че не ми е неприятно да се караме.

— Май говориш сериозно. — За миг затвори очи. Когато отново ги отвори, те се смееха. — Трудно е се вярва на един Мърдок, но ще рискувам.

— Ами на една Барън?

— Стопроцентово — отвърна и навири брадичка. — Обичам те, Арън. Ще ти бъда ужасна жена и страхотен партньор. — Усмихна се, когато устните му се притиснаха към нейните. — Ами плановете?

— Ти имаш ранчо, аз имам ранчо — продължи, като целуна дланта й. — Не ме интересува особено дали ще ги управляваме заедно или поотделно, но трябва да решим къде да живеем. Твоята къща, моята къща, и за двамата няма да е много удобно. Ще си построим наша къща и в нея ще отгледаме нашите деца.

Наши. Стори й се, че това е най-вълнуващата дума на света. Щеше да я използва много често, всеки ден през останалата част от живота си.

— Къде?

Погледна над главата й, очите му се плъзнаха по езерото и самотата.

— Точно върху проклетата межда.

Джилиан се засмя от все сърце и обгърна шията му.

— Каква межда?

Издание:

Нора Робъртс. Да прескочиш границите
ИК „Коломбина прес“ ООД, София, 2002

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-092-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.